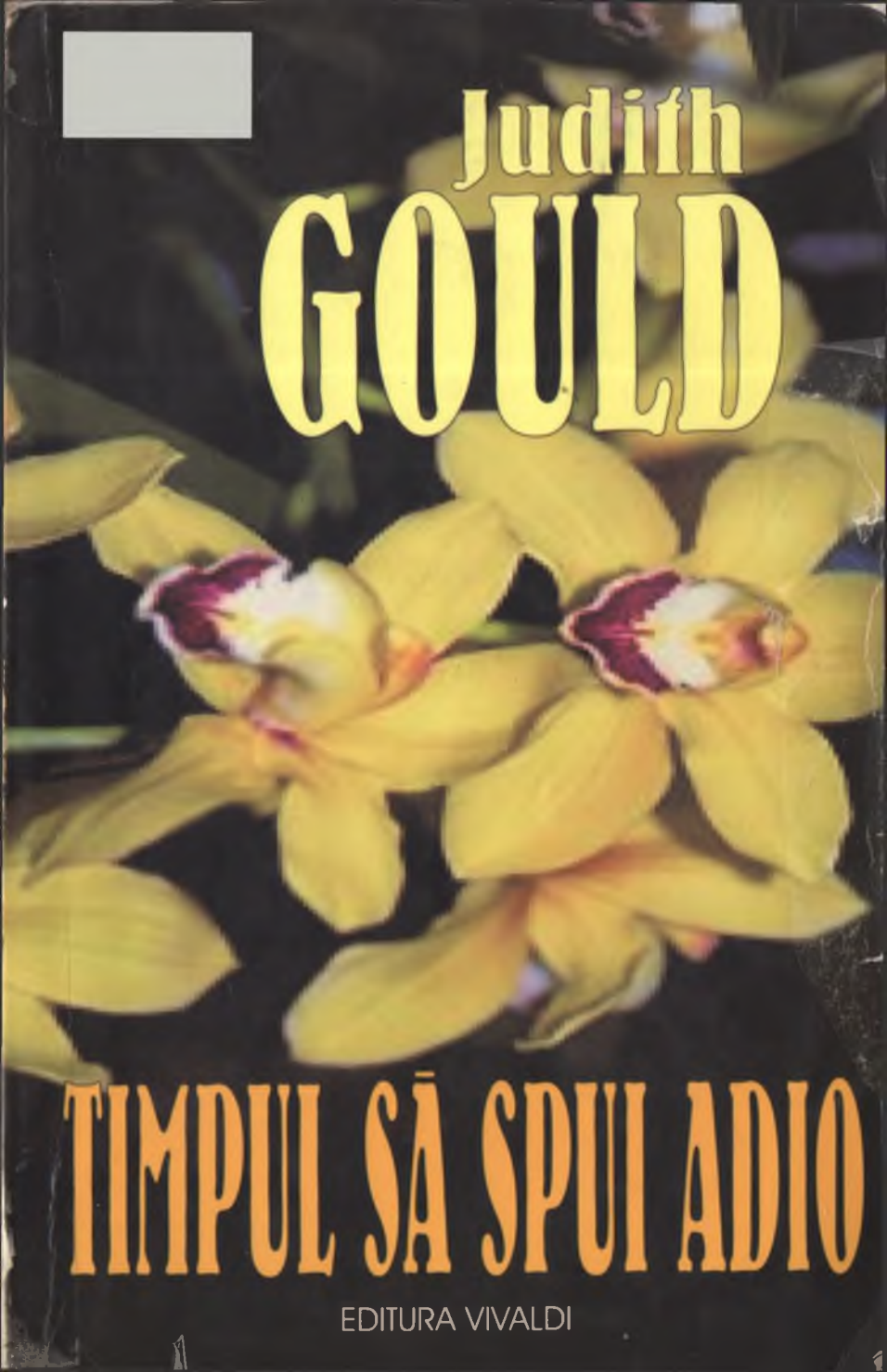
Judith
GOULD
TIMPUL SĂ SPUI ADIO
EDITURA VIVALDI

Ilustrația copertei: Theodor PETROȘANU

TIME TO SAY GOODBYE
by Judith Gould
Copyright © Judith Gould, 2000

Toate drepturile asupra versiunii în limba română
aparțin Editurii VIVALDI

IMPRIMERIA
ARTA GRAFICA
Calea Șerban Vodă 133, S. 4, Cod 70517, BUCUREȘTI
Tel.: 336 29 11 Fax: 337 07 35

JUDITH GOULD

Timpul să spui adio

În românește de
TANIA MOCHI

Editura *Vivaldi*
București 2001

Autoarea romanelor:

PĂCATE
DESTINE
ORGOLII
FASCINAȚIE
AL NAIBII DE BOGAT
PENTRU TOTDEAUNA
NICIODATĂ PREA BOGAT
JOCUL DESTINULUI
RAPSODIA

Această carte este dedicată, cu dragoste, celor trei mușchetari Gallaher:

Joyce Rucker
Suzie Bissell
și
Robert W. Gallaher

Un lucru al frumuseții e fapt al bucuriei, eterna sa splendoare
Crește; nicicând, niciunde nu dispare;
Sălaș de odihnă al sufletelor noastre
Este, sălaș al viselor albastre
Dulci și sănătate, și parfumul tinereții noastre.

JOHN KEATS, *Endymion*, Cartea I

MULȚUMIRI

Autoarea îi mulțumește cu recunoștință lui Terry Root, proprietarul lui Orchid Zone din Watsonville, California, pentru că a însoțit-o personal prin extraordinarele lui sere și pentru fărâmele de cunoștințe despre orhidee pe care i le-a oferit. Orice greșeli referitoare la orhidee sunt ale mele. Și, ca întotdeauna, le mulțumesc din inimă lui Nancy Austen și Bill Cawley pentru nemărginita lor bunătate, inclusiv pentru faptul că mi-au prezentat minunile din comitatul Santa Cruz, California.

Sfârșitul ca un nou început
Începutul toamnei anului 2000

Vremea era ciudată pentru acel anotimp. Poate, se gândi omul, în semn de respect. Soarele era acoperit de norii cerului autumnal; doar palide raze de soare străpungeau cerul întunecat. Ceața învolbura peisajul în vârtejuri umede făcând ca cele mai maiestuoase păduri să pară doar spectre ivite din negură.

Pentru acea ocazie specială fusese făcut un vas mic, încrustat cu scoici. Umplut cu rămășițe.

O întreagă viață redusă la o mână de cenușă, se gândi el.

Bărbatul se întoarse spre cea care-l însoțea. Trăsăturile lui frumoase nu ascundeau pierderea irecuperabilă și durerea pe care o simțea oricât de mult ar fi încercat, dar își îndreptă umerii și porniră împreună spre mașină. Îi deschise portiera, apoi ocoli mașina și se strecură în scaunul șoferului, așezând cu grijă urna pe scaunul de lângă el. Porni mașina, dădu înapoi și începu să conducă înspre mare, apoi spre sud, către Big Sur.

În mașină era liniște, auzindu-se doar, din când în când, câte un oftat sau un plâns înecat, înăbușit, dinspre scaunul pasagerului, zgomot abia sesizat de bărbat, adâncit cum era în pierderea pe care o suferise și de atenția

pe care trebuia s-o acorde șofatului. Ca o mantie a mâhnirii sale, ceața ascundea frumusețea dramatică a coastei, oferind doar imagini ocazionale ale cascadelor și canioanelor înguste, crestelor stâncoase și platourilor marine. Adumbrea pinii și chiparoșii, învăluind înălțimile acoperite de stejari strâmbi și păduri vechi și colora lumina specială a coastei într-un gri sidefiu.

Apropiindu-se de destinație, încetini mașina, căutând curba de ieșire. Nu era prea bine marcată și era greu de văzut din cauza ceții. O zări brusc în dreapta. Sycamore Canyon Road. Frână și coti trezind-o din reverie, dar ea reuși să-și ascundă sperietura și rămase tăcută.

El apăsă butonul care deschidea geamul și în mașină pătrunse zgomotul neîncetat al valurilor ce loveau țărmul stâncos. *Acesta este un loc care atrage tragedia*, se gândi el, *în ciuda marii frumuseți sau, poate, chiar din cauza aceasta.* Încetini, mergând ca melcul, fiindcă brusc nu mai dorea să facă lucrul pentru care venise aici. Parcă, opri motorul, apoi se uită fix în valurile de ceață. După câteva momente se întoarse spre ea.

— Nu va dura mult, îi spuse. Fără să aștepte un răspuns, coborî din mașină, luând cu el vasul încrustat cu scoici. Apoi începu singuraticul drum către plajă, ținând prețioasa încărcătură în brațe.

Mergând cu pași mari ajunse la marginea digului de granit. Se opri și privi de jur împrejur pentru a-și reveni. Printre fuioarele vaporoase de ceață zări familiara cărare ce ducea în jos printre stânci și, în depărtare, albastrul închis al mării.

Acesta este cu adevărat un loc magic, se gândi el, *valuri ce*

se lovesc de țărm, peșteri marine și arcade. Un loc al măreției și al misterului și al unei frumuseți sfâșietoare.

Iar acum va fi locul odihnei ei eterne.

Cu acest ultim gând, respiră adânc, umplându-și plămânii cu aerul sărat al mării. Cărarea, din câte știa, era îngustă și abruptă, periculoasă în unele locuri. Cu buzele strânse și cu vasul ținut bine la piept, își începu coborârea, alegându-și cu grijă drumul pe stâncile plesuve, în jos, spre mare. Corpul lui musculos era strâns de costumul pe care-l purtase la serviciul funerar, dar nu conta. Amorțeala care-l cuprinsese în ultimele zile îl ajută să străbată și poteca abruptă care-l ducea către lucrul pe care-l avea de înfăptuit.

Când ajunse în sfârșit la țărm, observă că nu mai era nimeni acolo. Era singur cu ea. Își înfipse picioarele în nisip și se uită spre invizibilul orizont, apoi spre nord, spre sud și înapoi spre stânca pe care tocmai o urcase. Privind iar spre sud își continuă drumul. Mai erau vreo treizeci de metri până la locul pe care-l alesese ea, locul pe care-l vedea la fel de bine în minte cum îl văzuse și ea. Vântul îi biciuia jacheta și cravata, îi arunca spumă sărată în ochi și îi ciufulea sălbatic părul, dar îl ignoră, concentrat cum era asupra destinației sale.

Ajungând în acel loc, se uită în jur, apoi încuviință, satisfăcut.

Acesta este, se gândi el.

Intră în apă fără să-i pese de răceala ei. Ridică vasul în sus și îl privi.

Cum îți poți lua adio de la o persoană atât de plină de viață? De la cineva care considera că viața este bizară și

amuzantă, uneori misterioasă, dar întotdeauna interesantă? De la cineva care nu obosea niciodată să-l iubească așa cum era, să-l iubească total? Cineva cu care împărțise atâta pasiune? Atâta dragoste?

Viața ei fusese furată și acum din ea rămăsese doar cenușa. Lacrimi îi apărură în colțurile ochilor, când scoase capacul vasului și începură să-i curgă pe obraji.

Ridică urna în sus, spre ceruri, lăsând vântul să ia cenușa — *cenușa ei* — și să o împrăștie în depărtări, în eternitate.

— Adio, dragostea mea, șopti el. Adio.

În acea clipă soarele ieși dintre nori, strălucind, scăldându-l pe el și marea într-o lumină eterică, iar el își imagină că vede cenușa ei zburând spre cer, spre lumina de aur ce scălda acest loc magic. Orbit, lăsă urna în jos, apoi o aruncă în mare unde lovi apa, plutind doar un moment înainte de a dispărea. Se va dezintegra împreună cu cenușa ei.

Se înapoie pe țărm, uitându-se la stânca abruptă. Urcușul va fi o corvoadă, și nu excursia veselă pe care o făcea pe vremuri împreună cu ea, dar o porni înainte.

— *Cum voi mai putea trăi în continuare?* se întrebă el.

Ajunse în vârful stâncii și se opri să-și tragă sufletul. Își scoase jacheta transpirată din cauza efortului depus și a soarelui și și-o puse pe umeri. Se întoarse să mai privească marea. Ceața dispăruse, iar soarele ardea strălucitor și fierbinte. Un abur ușor marca orizontul în depărtare și, lângă țărm, zări foci zburând vesele în apă.

Le iubea așa de mult, se gândi el, amintindu-și încântarea ei când se opreau să le vadă jucându-se. Dar astăzi

nu simțea nici o bucurie urmărindu-le, incapabil cum era să împartă cu ea bucuria.

Și cum voi putea trăi în continuare? se întrebă iar, simțindu-se mai trist ca niciodată. Dar marea, izvor de liniște, de alinare, de vindecare, nu avea nici un răspuns pentru el. Continua să se ridice și să coboare la nesfârșit pe țărmul nisipos.

O luă în jos pe drum, singur în tăcerea insuportabilă.

Cartea Întâi

Joanna și Josh

Primăvara și vara anului 2000

Capitolul unu

Joanna Cameron Lawrence frână, făcând ca Mercedesul ei cam bătrâior, dar imaculat să meargă ca melcul, coti cu grijă pe un drum îngust, răsucit, care mergea spre munții Santa Cruz. Mai fusese pe acest drum cu mult timp în urmă. Dar nu suficient de lung încât să fi uitat că era extrem de periculos, la fel ca și drumul spre propria ei casă din Aptos, în apropierea munților.

Deși avea două benzi — cel puțin teoretic — în multe locuri o parte a drumului era acoperită de noroiul ce aluneca pe el în timpul ploilor grele ale iernii. Pentru că alunecările de teren lăsau adesea doar o fâșie îngustă de drum disponibilă, pe drum erau puse indicatoare speciale, astfel încât circulația să se poată eventual desfășura doar pe banda rămasă liberă, fără să se producă accidente grave.

Inspiră aerul răcoros cu parfum de eucalipt. În dreapta, muntele se ridica direct din drum, iar pe o parte erau căsuțe agățate periculos de coasta muntelui. În stânga, o prăpastie — de fapt un mic canion — cobora vertiginos, pe alocuri până la adâncimi de treizeci de metri sau chiar mai mult, până la un pârâu care apărea și dispărea în funcție de anotimp. Chiparoși, Sequoia uriași, eucalipții

și pinii formau un coronament care permitea foarte rar soarelui să străbată prin el.

De cealaltă parte a prăpastiei, agățate ca niște cuiburi de pasăre pe munte, se zăreau ici și colo case, majoritatea cabane rustice. Erau izolate, plasate pe terenuri mari, aproape verticale. Majoritatea erau legate prin poduri, dintre care unele fuseseră distruse de inundațiile iernii — sau de cutremure — și atârnau fără vlagă deasupra hăului. Locuitorii acestor cabane magice erau obligați să parcheze de această parte a prăpastiei și apoi să treverseze podurile până ce ajungeau acasă.

Probabil că sunt un soi de oameni aventuroși, hotărî ea, și îi plăcea acest lucru. Îndrăzneau să fie diferiți, să se descurce în diverse situații dificile create de modul de viață de acolo.

Se uită la numerele caselor scrise pe cutiile poștale și observă că era aproape de destinație. Femeia pe care urma să o vadă îi spusese că avea unde să parcheze — la fix — chiar lângă pod.

În dreapta zări un Jeep Wagoneer crem, vechi și cam ruginit, parcat pe marginea abruptă a drumului. Joanna încetini și se strecură pe lângă Jeep, apropiindu-se cât putea de acesta. Frână și opri motorul.

Uitându-se în oglinda retrovizoare, își scoase o perie din geantă și și-o trecu prin părul zbârlit de vânt. Așa, e suficient de bine, se gândi ea, uitându-se încă o dată în oglindă. Apoi, luându-și geanta, aruncă cheile în ea, și-o puse pe umăr și ieși din mașină.

Voi lăsa capota deschisă, se hotărî. Nu va ploua, și este frumos și umbră aici, așa că nu se va încinge. Și, oricum, se pare că era în siguranță.

Ocoli Jeepul până la pod și rămase privindu-l câteva clipe. Erau cam douăzeci de metri până în cealaltă parte și, dacă era ceva pe lume pe care Joanna nu putea să-l suporte, acel lucru era înălțimea.

Of, Joanna, se gândi ea, scâncind în sinea ei, *ai făcut-o, fetițo. Trebuie să mergi pe năzbâtia asta. Sus de tot deasupra acestei prăpăstii adânci, adânci. Și nu ai sub picioare decât câteva scânduri vechi și prăpădite.*

Respirând adânc își puse încet piciorul drept pe pod și, în același timp, se agăță cu toată puterea de balustrada rustică de lemn. Își puse și piciorul stâng și rămase nemișcată o clipă, oftând. Simțea cum podul se clatină ușor sub greutatea ei. Îl auzea și cum scârțâie.

Of, Doamne, se rugă ea, *apără-mă acum!*

Își aminti cum cineva îi spusese odată că, în astfel de împrejurări, să se uite drept înainte — *nu privi în jos în nici un caz!* — și continuă să meargă încet și liniștit. Ușor de spus, dar greu de făcut.

Mai respiră o dată adânc, se uită la încântătoarea cabană aflată de cealaltă parte, apoi își puse un picior înaintea celuilalt, mai încet la început, apoi mai repede, și mai repede, ținându-și respirația și agățându-se de balustradă cu toată puterea.

Ajungând în cealaltă parte, se opri și oftă ușurată. Scurtul — ba nu, lungul! — drum se terminase. Se întoarse încet și privi iar prăpastia. *Nepericuloasă,* își spuse. Ura această frică irațională, orice fel de frică, dar nu învățase încă să o domine. Îndreptându-și umerii, se uită la cabană.

Ca și podul, era o construcție de lemn îmbătrânită de

vreme, cu obloane verde închis. La geamuri erau ghivece cu mușcate roșii, vesele. Acoperișul înclinat era cafeniu argintiu, iar coșul de piatră și fundația cabanei erau acoperite cu mușchi și licheni. Poarta și streșinile erau decorate cu sculpturi și iedera acoperea toți pereții cabanei. O cărare îngustă, săpată în piatră, care conducea la intrare, era mărginită de tufișuri.

Ce loc minunat, romantic, se gândi Joanna.

Merse pe cărare până la intrarea cabanei. Nu exista sonerie, ci doar un ciocănel de bronz, un ananas strălucitor, ospitalier. Bătu de două ori.

Ușa fu deschisă imediat de o femeie înaltă, subțire, cam de vârsta ei, ceva mai mult de treizeci de ani. Avea părul lung până la umeri, de culoarea nisipului și ochi vioi, căprui închis. Pomeți înalți, sprâncene frumos arcuite, nas drept și buze pline, senzuale.

— Doamna Lawrence? întrebă ea, zâmbind prietenos. O măsură cu privirea pe Joanna de la bluza de in sidefie la pantalonii asortați și la espadrilele din picioare. Haine obișnuite, dar elegante.

— Te rog, Joanna, răspunse vizitatoarea.

— Iar eu sunt April Woodward, zise femeia. Te rog, intră.

Ținu ușa larg deschisă, iar Joanna intră în cabană. În micul hol de la intrare era un suport de fier forjat plin cu umbrele, unele având capete de animal sculptate în loc de mâner. Un bufet mic de pin, deasupra căruia se afla o oglindă, era decorat cu un vas de Staffordshire în care erau chei. Pe jos era o carpetă veche, decolorată.

— Joanna, o întrebă April, n-ai vrea ceva de băut? Ceai verde sau apă minerală?

— Îmi place foarte mult ceaiul verde, răspunse Joanna. Dacă nu te deranjează.

April dădu din cap.

— Deloc, spuse ea. Zahăr? Miere? Zaharină?

— Cu puțină miere ar fi perfect, zise Joanna.

— Fă-te comodă, zise April. Mă întorc imediat.

Joanna o urmări cum iese din cameră, observând că April era îmbrăcată cu pantaloni de trening, o cămașă cu dungi și papuci. Joanna se îndreptă spre canapeaua mare, confortabilă din fața căminului și se afundă în pernele moi. Materialul cu care era tapițată canapeaua era plăcut la pipăit, părea a fi in.

Își lăsă geanta pe jos și se uită prin cameră. Era lambrisată cu panouri din lemn de pin, acoperite cu etajere pline de cărți care păreau citite de multe ori. Căminul mare, din piatră, acoperea un perete. Era o cameră caldă, plăcută, ospitalieră, după părerea ei, de cel mai bun gust. *Încântătoare, simplă, nepretențioasă,* se gândi ea. *La fel cum pare a fi și April. O cabană minunat de romantică, fără a fi însă exagerat de dulce sau sofisticată. Nici extravagantă.*

April apăru cu o tăviță. Pe ea se aflau un ceainic, cești, farfurioare și un borcan cu miere. O puse pe măsuță apoi se așeză lângă cămin.

— Nu trebuia să te deranjezi, protestă Joanna.

— Nici un deranj. Îmi place să fac ceai. Turnă ceaiul, puse câte un bulgăraș de miere în fiecare cană și i-o întinse Joannei pe a ei.

— Mulțumesc, April.

— Cu plăcere. April zâmbi și bău puțin. Și acum, zise ea, dă-mi voie să mă lămuresc. Mi-ai spus că vrei să faci un fel de grotă? Se uită spre Joanna, curioasă.

Joanna încuviință.

— Da, zise ea. Am adus câteva fotografii cu mine. Pe unele le-am luat din reviste, iar altele sunt fotocopii după niște cărți. Îți vei face o idee.

Lăsă ceașca pe masă și scoase un plic mare din geantă.

— Cred că pare o aiureală, continuă ea în timp ce deschidea plicul și scotea fotografiile, dar cred că vei înțelege la ce mă gândesc.

Îi dădu fotografiile lui April care le privi cu atenție. După ce termină le puse pe măsuță și zâmbi.

— Sunt extraordinare, spuse ea, entuziasmată, cu ochii scânteietori. Lovi fotografiile cu mâna. Și chiar te gândești la așa ceva?

— Sigur. Joanna zâmbi și ea. Era mulțumită de efectul fotografiilor. Am văzut fântâna și zidurile de piatră pe care le-ai făcut la casa lui Ingrid și Ronald Wilson și mi-au plăcut. Sunt fantastice.

— Mulțumesc, zise April.

— Oricum, ceva mi-a zis că tu ai putea face asta, zise Joanna.

— Uimitor, răspunse April. Nimeni nu mai face așa ceva acum.

— Eu, da, zise Joanna râzând. Cel puțin, aș vrea să fac. Chiar dacă pare puțin extravagant. Pe proprietatea noastră e clădirea asta veche, din piatră, care pe vremuri a fost grajd. Nu e prea mare, dar de acolo se văd foarte bine munții.

— O grotă e ca o peșteră, nu? zise April. Sau cam așa ceva.

Joanna încuviință.

— Da, de obicei da. Dar eu aș vrea să fie mai curând un fel de pavilion de grădină, nu o grotă adevărată. Cred că i-am zis grotă pentru că vreau ca întreaga cameră să fie încrustată cu scoici și pietricele. Pereții, podeaua și tavanul. Cu toate detaliile, ca în camerele pe care le-ai văzut în fotografii.

April bătu din palme și râse iar.

— Este minunat, se entuziasmă ea.

Joanna zâmbi.

— Dar nu vreau să copiem pur și simplu fotografiile, zise ea. Vreau să avem un plan al nostru. Făcu o pauză și o privi pe April. Am auzit bine? Cred că mi s-a părut că tocmai ai acceptat proiectul, nu-i așa? continuă ea.

April zâmbi.

— Oricum, am câteva idei. Soțul meu și cu mine facem afaceri cu orhidee și aș vrea ca picturile murale să reflecte asta. Știi, orhidee făcute din scoici și pietricele, cam asta ar fi ideea. O privi întrebătoare pe April.

April mai bău puțin ceai, apoi se așeză.

— Ce-ar fi să-ți arăt ce am mai făcut? întrebă ea. Cred că ar trebui să vezi.

— Ar fi minunat, zise Joanna.

— Scuză-mă o clipă. Mă duc să le aduc.

Pe când părăsea încăperea, Joanna zări niște acuarele pe care nu le observase la început și se ridică să le vadă mai bine. Erau scene de pe plajă, dunele de nisip și marea și câteva peisaje montane.

April se întoarse cu un dosar mare din piele.

— A, văd că mi-ai descoperit micul meu hobby, zise ea. Sau, cel puțin, unul dintre ele.

— Sunt încânătoare, zise Joanna. Cu adevărat încântătoare.

— Mersi, zise April privindu-le matern. Acum mă ocup de botanică. Flora locală. O să-ți arăt înainte să pleci, dacă vrei.

— Sigur, răspunse Joanna. Ador florile. Chiar am în mașină câteva acuarele cu flori pe care vreau să le dau la înrămat.

— Zău? Ei, oricum, între timp o să-ți arăt câteva lucruri pe care le-am făcut din scoici și pietre.

Se așezară amândouă pe canapea, iar April lăsă mapa jos, pe măsuță. O deschise și începu să răsfoiască paginile, arătându-i Joannei fotografii și desene ale proiectelor la care lucrase.

— Fantastic, spuse Joanna, arătând spre o alee de grădină făcută din pietricele aranjate în modele complicate.

— Mda, mulțumesc, murmură April. După cum vezi n-am făcut prea mult, cel puțin nu din scoici, și majoritatea sunt lucrări de exterior. Terase, ziduri, fântâni, din astea. Dar majoritatea acestor creații sunt legate de ideea ta. Crearea unui model formal, apoi proiectarea tiparelor pentru realizare. Uneori din plăci de faianță și piatră. Din orice vrea clientul. O privi pe Joanna. Sunt sigură că aș putea realiza același lucru din scoici și din piatră. Am făcut o cameră cam în stilul acesta, dar nu am fotografii.

— De ce? întrebă Joanna.

— Clientul era un om extraordinar de bogat din Los Angeles, spuse ea, care n-a vrut să se fotografieze nimic. Nu voia să existe „scurgeri", după cum spunea. Cred că era puțin paranoic.

— Trebuie să te înțelegi cu tot felul de oameni, zise Joanna.

— O, da, replică April.

Joanna dădu din cap apoi se uită iar în mapă.

— Văd că unele dintre lucrările tale sunt în stil neoclasic, altele în stil baroc sau rococo.

— După cum vrea clientul, zâmbi April. Dar încerc să pun cât mai mult din mine în fiecare lucrare. Să fac sugestii, de exemplu.

— Bine, zise Joanna, privind în sus. Mi-a plăcut foarte mult ceea ce am văzut, April. Sunt lucruri superbe. Aș putea perora toată ziua pe această temă, dar cred că ai mai auzit de multe ori așa ceva.

Se opri și mai luă o înghițitură de ceai.

— Crezi că te interesează grota mea?

April încuviință.

— Sigur, zise ea, dar aș vrea să văd mai întâi clădirea.

— Grozav, se entuziasmă Joanna. Știam că ne vom înțelege.

Își trecu o mână prin păr, privind gânditoare în depărtare. Apoi se uită la April.

— Colecționez scoici și pietricele de ani. Am cutii și cutii și... cutii, de nu-ți vine să crezi!

Râse, ochii violet sclipindu-i în lumină.

— Cred că vei zice că sunt nebună când le vei vedea. Oricum, am cataloage ale angrosiștilor, așa că voi putea comanda orice ne trebuie și nu avem.

— Din câte înțeleg, cataloagele s-ar putea să fie binevenite pentru că proiectul va dura mult. Poate mai mult decât crezi. Și, oricum, trebuie să văd mai întâi clădirea.

— Bine, o poți vedea oricând. Mâine e bine? Aș vrea să începem cât mai curând. Adică, bineînțeles, dacă ești de acord.

— Stai să mă uit în agendă, zise April. Se ridică. De ce nu vii în birou cu mine? Ai putea să vezi picturile despre care ți-am spus.

— Sigur, răspunse Joanna. Se ridică și ea și o urmă pe April printr-un coridor scurt într-o cameră micuță, cu tavanul înalt, despre care bănui că fusese adăugată cabanei ca laborator sau seră. Avea trei pereți cu geamuri, uși franțuzești care permiteau ieșirea în grădină, iar tavanul era și el mai mult din sticlă. Fusese proiectat astfel încât să permită să intre cât mai multă lumină naturală posibil. Camera era dominată de o masă mare de lucru acoperită cu borcane umplute cu ustensile: creioane, pixuri, cărbune și altele. Pe deasupra erau aruncate hârtii de diverse mărimi și peste tot erau cărți. În niște urne înalte erau suluri cu proiecte și, la ferestre, vaze cu flori. Pe un șevalet enorm era agățată o acuarelă în lucru. Un fel de floare, observă Joanna.

— Ce cameră minunată, comentă ea.

— Inima casei, replică April, luându-și agenda și răsfoind-o. O studie o clipă, apoi se uită la Joanna.

— Mâine e foarte bine, zise ea. La orice oră îți convine.

— Ce-ai zice de amiază? întrebă Joanna. Ne-am putea uita la clădire și apoi am putea să mâncăm ceva.

— Să mâncăm? April ezită puțin, apoi zâmbi. Sigur, zise ea, de ce nu?

— Atunci pe la douăsprezece jumătate, da? zise Joanna.

— Bine, voi fi acolo.

— Asta-i una dintre acuarelele cu flori? întrebă Joanna, arătând spre șevalet.

— A, da, răspunse April. Evident neterminată. Este un soi de verbină. Am notat undeva numele corect.

— Îmi plac detaliile, zise Joanna, privind-o cu atenție. A, da, și gândăceii. Ce inteligent!

April roși ușor.

— Mersi, zise ea. Să-ți arăt și unele terminate. Deschise o mapă din piele și începu s-o răsfoiască.

Joanna se apropie să se uite.

— Sunt cu adevărat încântătoare, zise ea. Dar ceea ce îmi place mai mult este imaginația ta. Să desenezi florile în detaliu și apoi să adaugi gângăniile acelea micuțe și restul...

— Este ușor să desenezi flori, spuse April. Este mai greu să le faci să pară interesante. De aceea am adăugat restul.

Joanna zâmbi.

— Mă bucur că-ți place să faci așa ceva. Mai ales că vreau să introduc și câteva dintre orhideele noastre în grotă.

— O idee strălucită, spuse April.

— Sper, zâmbi autocritic Joanna. Unele dintre ideile mele n-au fost prea grozave, dar Ingrid Wilson m-a asigurat că tu, cel puțin, mă vei înțelege.

— Nu cred că este vreo problemă.

— Nici eu nu cred, zise Joanna. Îmi dau seama după felul în care trăiești — adică felul în care ți-ai decorat cabana și restul — că avem idei asemănătoare și cam

aceleași gusturi. N-am întâlnit mulți oameni care să-ți semene.

— Ești surprinsă? întrebă April, râzând.

— Da, recunoscu Joanna. Și Ingrid mi-a spus că ai fost măritată cu Roger Woodward, actorul acela celebru. Deci cred că mă așteptam la ceva mai... ei, nu știu...

— Mai sofisticat, completă April, zâmbind. Ceva gen Hollywood?

Joanna se înroși, apoi încuviință.

— Cred că ai dreptate, zise ea. Nu este urât din partea mea?

— Nu, răspunse April. Mi s-a întâmplat de multe ori... atunci când oamenii au aflat că am fost căsătorită cu Roger. Se uită la Joanna cu o figură serioasă. Dar asta a fost în altă lume, și a trecut o viață de atunci. Acum trăiesc așa cum vreau și îmi place foarte mult.

— Este minunat, zise Joanna. Nu cred că mulți oameni ar putea spune asta. Se opri, apoi zise:

— Cred că mai bine aș pleca. Mi-a făcut multă plăcere să te cunosc și să-ți văd casa. Este încântătoare.

— Abia aștept să ne vedem mâine, zise April, zâmbind ușor.

— Mă duc să-mi iau geanta, zise Joanna, întorcându-se spre hol.

În sufragerie, Joanna își luă geanta și o agăță pe umăr.

— Vrei să-ți las fotografiile? o întrebă. Sau le iau acasă?

— Ar fi foarte bine dacă le-ai putea lăsa, spuse April.

— Bine, îi răspunse Joanna și se îndreptă spre ușă. Se întoarse spre April.

— Ne vedem mâine.

April îi deschise ușa.

— Bine, atunci pe mâine.

— La revedere, April și mulțumesc, spuse Joanna, pornind-o pe cărarea ce ducea spre pod.

— La revedere, zise April. Închise ușa apoi o privi pe fereastră pe Joanna care pășea grijulie pe pod, agățându-se disperată de balustradă.

Ce femeie încântătoare, dar ciudată este Joanna Lawrence, se gândi April. *Și mi-a adus un proiect interesant, dar ciudat.*

Ciudat și minunat, se gândi ea, dând din cap.

Atunci April nu știa că viața ei va fi schimbată pentru totdeauna de Joanna Lawrence.

Joanna ajunse la Mercedesul ei și, aplecându-se, aruncă geanta pe scaunul din dreapta. Deschise apoi portiera și intră în mașină. Respiră de câteva ori adânc, încercând să se calmeze. Își simțea pulsul în gât, sufocând-o.

Drumul de înapoiere pe podul rustic fusese la fel de înfricoșător ca primul drum, iar acum, suprapusă peste excesul de adrenalină generată de frică, mai era și o scânteiere de anticipare pe care o simțea cu tot trupul.

După câteva minute respirația i se încetini, iar inima îi reveni la normal. Își puse mâinile pe volan. Nu tremurau, deși erau încordate. Își puse centura de siguranță, apoi își extrase ochelarii de soare din geantă și și-i puse.

Porni motorul, auzindu-l cum toarce leneș. Dădu înapoi după care, uitându-se și în stânga și în dreapta, întoarse pe drumul îngust.

Conducea încet, simțind bătaia vântului pe față, mirosul liniștitor de aer curat, proaspăt, deși încă se mai

resimțea în urma descoperirii. Coasta abruptă a muntelui se ridica în dreapta, și prăpastia, cicatrice gigantică a pământului, rămăsese în urmă. Acceleră treptat pe măsură ce simțea cum îi revine curajul. Mersese pe acele drumuri de când se știa și nu avusese niciodată vreun accident.

Și astăzi va fi la fel, își spuse ea, dar își aminti că atâtea lucruri fuseseră diferite în ultima vreme și că, de fapt, întreaga ei viață se schimbase.

Brusc începu să râdă, lovind ușor volanul cu mâna. *Nu poți ști niciodată ce îți rezervă soarta.* Se cutremură. Privea drumul din fața ei, dar, în realitate, vedea doar corpul subțire, înalt al lui April Woodward sclipind în soare ca un fel de himeră, atrăgătoare, misterioasă, seducătoare, cu ochii căprui ce atrăgeau precum cântecul unei sirene.

Cred că am găsit-o, își spuse. *În cele din urmă.*

Își dădu seama că ajunsese la poalele muntelui și urma să reintre în traficul aglomerat aflat nu departe de drumul care o va duce înapoi în munți, înapoi în munții ei. Dar nu era încă acasă. Nu, încă nu. Va merge până la Capitola, la un magazin mic unde mai fusese, și acolo își va da în cele din urmă acuarelele la înrămat.

O luă la nord pe autostradă, apoi pe ieșirea spre Capitola, încetinind pe când intra în sătulețul aflat pe plajă, plin de cabane în stil victorian. Reperă magazinul și parcă lângă el. Recuperă mapa din geantă, aplecându-se spre scaunul de alături.

Când deschise ușa auzi clopoțelul dar, uitându-se în jurul ei, nu-l zări pe Woody. Începu să studieze sutele de rame, unele montate pe pereți, altele lipite pe niște suporturi mari, mobile. Se apropie să vadă mai bine o

ramă interesantă proptită de un perete când simți brusc că o privește cineva. Tresări și se uită în spate.

Un tânăr, cu brațele bronzate, musculoase, încrucișate pe piept, se uita la ea. Ochii lui întunecați i se plimbau în susul și în josul trupului, iar Joanna simți că roșește sub greutatea privirii lui.

Mă dezbracă din priviri, gândi ea, *sau cel puțin așa pare.* De câte ori mai fusese acolo, el procedase la fel și ea presupunea că ar trebui să se simtă flatată, dar, de fapt, o stânjenea. Dar, cel puțin, își știa meseria.

— A, bună ziua, zise ea. N-am auzit când ai intrat.

— Eram în spate, răspunse Woody.

— Am adus câteva acuarele, îi spuse Joanna, arătându-i mapa. Șase, și vreau să fie înrămate la fel.

Atitudinea lui Woody deveni mai apropiată de cea a unui om de afaceri.

— Hai să ne uităm. Pe aici. Se întoarse și o conduse la o masă mare, bine luminată.

Joanna începu să scoată acuarelele din mapă. Le împrăștie pe masă, apoi îl privi.

— Drăguțe, comentă el, scuturându-și părul buclat. Veni lângă ea să le vadă mai bine. Da, cu adevărat frumoase.

— Ne ocupăm de orhidee, zise ea, iar acestea sunt niște desene colorate manual din 1815. Aș vrea să le pun în...

Simți brusc căldura și greutatea corpului lui lipit de al ei și atingerea ușoară a mâinilor lui pe fese.

Joanna întoarse capul spre el și-i spuse:

— Oprește-te, te rog.

El rânjea.

— Hei, zise el, depărtându-și mâinile cu un gest care

voia să însemne „Cine, eu?". Să nu-ți faci vreo impresie greșită. Nu am nici o intenție...

Ea adună repede acuarelele și le puse înapoi în mapă, după care se întoarse să plece.

— Cred că va trebui să mă adresez altcuiva, zise ea și porni spre ușă.

— Așa să faci, îi răspunse rânjind bărbatul, pe când ea deschidea ușa.

Și, în timp ce închidea ușa, îl auzi adăugând:

— Cățea.

Joanna se grăbi spre mașină, intră și puse mapa pe scaunul de lângă ea. *Ce ticălos!* se gândi ea, ignorând farmecele victoriene ale satului în timp ce se îndrepta spre autostradă. Nu era chiar așa înainte.

Dar, pe când se grăbea spre casă, spre Aptos, gândurile i se îndreptară de la neplăcuta întâlnire la April Woodward.

April, se gândi ea, *este genul potrivit din punct de vedere fizic.* Înaltă, subțire și elegantă, fără să fie însă dură sau exagerată. Nu era o victimă a modei, care se lupta din greu să fie șic. *Era* așa. Părul ei de culoarea nisipului, probabil blond înainte, era frumos tuns, iar ochii ei căprui erau adorabili. Trăsăturile ei, deși nu erau ale unei frumuseți clasice, erau izbitoare. Și atitudinea ei, lucrurile de care era interesată! Perfect. Era o persoană creatoare, dar cu picioarele pe pământ — o calitate foarte importantă la tânăra pe care o căuta.

Și totuși, se gândi Joanna, *nu se poate prezice ce se va întâmpla, dacă ea este sau nu în realitate perfectă pentru planul meu.* Dar ceva îi spunea că nu va fi dezamăgită. *April Woodward pare tânăra potrivită pentru planul meu.*

Capitolul doi

Joshua Lawrence era în Camera de Împerechere, o încăpere mică aflată în incinta serei. Așezat pe o bară metalică, aplecat deasupra unei mese de lemn, cu părul decolorat de soare căzându-i în ochii de un albastru închis, era pierdut pentru lume, concentrat asupra lucrului pe care-l avea de făcut.

Din gură îi ieșea vârful unei scobitori care se învârtea încet, adunând cât mai multă salivă posibil. După câteva momente, scoase scobitoarea din gură și, cu mâna într-o mănușă de cauciuc, o ridică în lumină. Scobitoarea strălucea.

— A, bine, spuse el tare, deși nu era nimeni în jur care să-l audă. Buzele lui senzuale se deschiseră într-un zâmbet larg pe când dădea satisfăcut din cap.

Pe masa pe care lucra erau două exemplare rare și frumoase de orhidee, una dintre ele un Vultur Urlător *Paphiopedilum*, premiată, cealaltă un *Paphiopedilum* de alt soi. Repede, dar cu grijă, începu să folosească scobitoarea udă pentru a culege și transfera minusculele capsule de polen de la un *Paphiopedilum* la celălalt.

Sexul, se gândi el, amuzat. *Nimic nu se compară cu el.* Pentru că, de fapt, chiar asta se întâmpla. Fertiliza o plantă cu polenul celeilalte.

Polenizarea de modă veche era un procedeu greoi care cerea o mare răbdare și o mână foarte abilă. Dar era singura metodă de a poleniza un *Paphiopedilum*. Nu puteau fi înmulțite prin cultură celulară, o metodă rapidă care era folosită la alte orhidee. Totuși, această metodă învechită, greoaie și de durată — între șase și optsprezece ani până la obținerea florii — merita. Cel puțin pentru Joshua Lawrence și clientela lui selectă.

El crease unele dintre cele mai extravagante orhidee obținute vreodată. Cu săculeții lor cerați, lucioși, cu sepala avântată din vârf și cu petele și culorile lor bizare, deveniseră foarte căutate de colecționarii din toată lumea. Deși mai erau și alții care făceau hibridizări, hibrizii obținuți de el erau considerați cei mai buni, cu flori mari, petale aplatizate, pliuri elaborate, puf, puncte, pete și dungi — toate într-o combinație extraordinară de culori, de la albul cel mai pur la un negru aproape absolut.

Își puse scobitoarea în gură și mai strânse salivă pe ea. Voia să fie sigur că va avea destul polen pe plantă. Privindu-și ceasul observă că era aproape de ora dejunului, iar Joanna nu-l chemase încă pe intercomul pe care-l foloseau în casă.

Ciudat, gândi el. *Ar fi trebuit să mă cheme până acum, ea este de obicei punctuală și eficientă. Și, de altfel, îi place să stea lângă mine și să mă urmărească polenizând plantele.*

El lucra în mica seră aflată în spatele casei lor de la munte și, de obicei, când era acolo, dejuna cu Joanna. Era o seră specială, diferită de marile sere comerciale pe care le aveau în vale. Pentru că era aici, aproape de casă, țineau în ea unele dintre cele mai rare și mai scumpe

orhidee. Erau protejate cu un sistem de alarmă complicat, încuiate permanent, cu lasere și camere video ațintite noapte și zi asupra plantelor. Poate sistemele de securitate păreau exagerate, dar unele plante valorau o avere. Mai multe fuseseră evaluate la douăzeci și cinci de mii de dolari bucata, iar lotul din care proveneau era neprețuit.

Se întinse și apăsă butonul intercomului, chemând-o. O dată. De două ori. De trei ori.

Nici un răspuns.

Ce naiba?

Întorcându-se iar spre orhidee, repetă procesul, aplicând meticulos polenul de pe Vulturul Urlător pe celălalt *Paphiopedilum*. După câteva momente se lăsă pe spate, satisfăcut. Își întinse spatele și brațele puternice, arse de soare.

Încercă iar intercomul.

Nici un răspuns.

Rahat! Nici măcar Connie nu răspunde.

Puse orhideea polenizată înapoi pe masă și trase alta afară. Trebuia să repete procesul de polenizare pe mai multe *Paphiopedilum*. Luând o altă scobitoare din cutiuța de pe masă, o puse în gură, gândindu-se unde o fi oare Joanna.

În ultima vreme nu a fost ea însăși, se gândi el, răsucind scobitoarea în gură. *A fost distantă și retrasă. Poate chiar puțin secretoasă. Dispare ore întregi fără să-mi spună unde a fost. Nici mie, nici lui Connie. Chiar a și țipat la Connie.*

Își dădu seama brusc că ceva era foarte în neregulă. Joanna Lawrence n-ar țipa niciodată la Connie oricât de supărată, nervoasă sau tracasată ar fi. Connie era ca un membru al familiei și Joanna o admira, fiind de părere că luptele nesfârșite ale oamenilor ca ea clădiseră măreția acestei țări.

Examină noua scobitoare și reîncepu polenizarea, încercând să se concentreze, dar gândindu-se de fapt la soția lui.

Ce se întâmpla oare? se întrebă.

Era vorba oare de sora ei mai mare, Christina cea agasantă, care fusese de curând într-o vizită scurtă, dar neanunțată și deosebit de enervantă? Se îndoia. Chiar dacă amândoi rămăsăseră epuizați după vizită, efectele secundare ale vizitei treceau de obicei repede și, oricum, comportarea ciudată a Joannei începuse înaintea vizitei Christinei.

Probleme financiare? se întrebă. Trăiau foarte bine, dar compania avea perioadele ei de declin. În ultima vreme fuseseră presați de frații Rossi, concurenții lor, să vândă la un preț mai mic. Frații voiau tare mult să le ia terenul și serele.

Oftă iar. *Poate este ceva simplu,* își spuse. Poate are nevoie de un proiect nou la care să lucreze. Ea scrisese o carte despre orhidee care se vânduse foarte bine, dar aceasta fusese cu luni în urmă. Poate era pur și simplu dorința de a avea un alt proiect?

Își puse scobitoarea înapoi în gură, scuturându-și ușor capul. *Nu,* se gândi el. *Nu este asta. Nicicum. Nu este așa de simplu.* În ultima vreme... chiar în ultimele două sau trei luni.. dacă e să spunem adevărul, în ultima vreme ea păruse complet neinteresată de el. Nu țipase la el ca la Connie, dar nici nu-i dăduse atenție. Nu ca înainte, asta era sigur.

Scoase scobitoarea din gură și, ca mai înainte, o examină în lumină. Mulțumit, începu iar polenizarea. *Poate*

s-a plictisit de mine? se gândi. *Poate să fie un fel de criză a celor șapte ani? Sau asta se întâmplă doar bărbaților? Și, oricum erau căsătoriți de zece ani. Criza celor zece ani?*

Nu știa, dar era convins că ceva nu era deloc în ordine. Oftă, dădu orhideea polenizată deoparte și începu procedurile pentru următoarea. *Poate,* se gândi el, *poate e din cauză că nu avem copii. Poate asta este.* Amândoi voiau copii, dar așteptaseră multă vreme până să încerce. Apoi, în urmă cu doi ani, când încetaseră să mai folosească contraceptive, nu se întâmplase nimic. În cele din urmă se duseseră amândoi la doctor și obținuseră certificate de sănătate. Tot nimic. Cel puțin până acum. Și acum. Ei, acum ea nu dorea nici măcar să mai încerce!

Brusc, ca un șarpe otrăvitor, un gând răutăcios i se strecură în conștiință. *Joanna și-a găsit pe altcineva.* Sări în sus și, îngropându-și capul în brațe, se gândi la anii fericiți pe care-i petrecuseră împreună. Din momentul în care o văzuse o dorise, frumoasă, modernă și pragmatică cum era. Și la fel păți-se și Joanna. Sau, cel puțin, așa spusese întotdeauna. Și dragostea lor, se gândi el, crescuse cu timpul. Erau amanți, parteneri, prieteni.

Atunci ce naiba se întâmpla?

Chiar atunci sună telefonul, tulburând liniștea serei.

— Alo?

— Josh, se auzi o voce cu accent hispanic, sunt Carl.

Un tremur nervos îl cuprinse pe Josh. Carl nu-l deranja acasă decât dacă era vorba despre ceva foarte important.

— Ce s-a întâmplat, Carl?

— Cred că ar fi bine să vii repede aici, i se răspunse.

— Despre ce este vorba? repetă Josh.

— Ceva la aspersoare, zise el. Nu știu dacă este vorba de calculator sau nu.

— Of, la naiba! înjură Josh. Fără să mai scoată o vorbă, aruncă mănușile de cauciuc și alergă la mașină.

Capitolul trei

Christina Cameron von Leydon stătea tolănită pe cearșafurile răcoroase Pratesi, iar o *culcita* de mătase se curba amețitor pe sânii ei ampli, coborând spre coapse. Se uită la covorul Aubusson roz ivoriu, care acoperea marmura podelei vastului ei dormitor. Covorul era îndoit.

Zâmbi satisfăcută.

Era și el acolo, și ea de-abia aștepta să apară din nou.

Cu o țigară Dunhill într-o mână și cu o vodcă tonic în cealaltă, ea sorbi puțin din vodcă, apoi puse paharul pe măsuța de lângă pat. Trase din țigară, își ciufuli părul decolorat în șuvițe blonde și argintii — „Cel puțin o duzină de nuanțe diferite!" ar fi spus oricui ar fi întrebat-o — de obicei aranjat într-un coif impecabil, acum zbârlit rău. Machiajul, care devenise din ce în ce mai elaborat pe măsură ce înainta în vârstă, avea nevoie de retușuri.

Dar nu conta. Cu adevărat, nu. Nu astăzi. Pentru că el era de vină pentru părul ciufulit și machiajul neglijent. El și apetitul lui nesățios pentru corpul ei. Un oftat de plăcere îi scăpă printre buze.

Toată yoga, antrenorii, liftingurile, implanturile cu silicon — și scoaterea implantului — nesfârșitele mile

parcurse pe bicicleta staționară, ca să nu mai pomenim de permanentul regim alimentar — toate meritaseră efortul. Aproape de patruzeci de ani, corpul ei era încă tânăr și atrăgător.

Chiar și pentru un armăsar ca Peter Rossi, se gândi ea.

El ieși din baie, iar ea privi încântată trupul lui — musculos, înalt, bronzat, cu minunata jucărie dintre picioarele lui puternice. Cu ochii întunecați care sclipeau anticipativ și cu un zâmbet poznaș pe buzele senzuale, el se îndreptă spre pat și se aplecă spre ea, încântat de efectul pe care-l avea corpul lui asupra ei.

Christina își stinse repede țigara într-o scrumieră, se întinse și îl pipăi. Apoi, așezându-se, îi înconjură coapsele cu mâinile și îi strânse puternic fesele în palme.

— Oh, da, scumpo, mormăi el. E bine. Îi luă sânii în mâinile lui puternice, strângându-le cu forță și apăsându-i sfârcurile între degetul mare și arătător.

Christina gemu, încântată, cu limba pe testiculele lui, apoi avansând în sus, pe mădularul în erecție. Era tare, așteptând momentul, iar ea nu avea de gând să-l dezamăgească. Își deschise gura mare și cuprinse cât de mult reuși, sugând și lingând, lingând și sugând.

Peter gemu și-i puse mâinile pe cap, mișcându-și coapsele puternice aproape de gura ei, din ce în ce mai repede și mai cu forță, până ce se opri brusc cu trupul încordat.

— Uau! replică el. Sunt prea aproape, prea a naibii de aproape.

Îi îndepărtă gura, apoi se aplecă, cu brațele pe ale ei, și o ridică cu fața spre el.

— Ești prea a naibii de bună, Christina, spuse el, zâmbind. Prea bună.

O trase lângă el, sărutând-o aprig, cu limba între buzele ei, explorându-i gura, cu mâinile pe sânii ei, lovind și fremătând, apoi peste fese și între coapse.

Christina îi trase corpul lângă al ei, simțindu-i mâinile care o cercetau, penisul în erecție lângă ea și abandonă complet. Își simțea coapsele umede și gemu lasciv.

Peter se retrase o clipă, și amândoi respirară din greu, apoi o lăsă pe pat unde ea rămase pe spate, dorind să-l simtă iar. Zâmbindu-i, se lăsă pe genunchi, îi despărți picioarele, devorând-o din ochi. Se aplecă și începu să-i lingă coapsele, cu mâinile pe fesele ei, ridicând-o la el. Gemetele de plăcere ale Christinei îl grăbeau să continue până ce limba lui găsi cel mai magic loc al ei și se aruncă în ea, lacom să-i culeagă sucurile.

Ea țipă și se ghemui lângă el, cu mâinile în părul lui negru ca pana corbului, cu trupul răsucindu-se de pe o parte pe cealaltă, pierdută în extaz și în plăcere senzuală.

El se opri brusc, se retrase respirând greu, iar ea gemu. Dar nu fu dezamăgită multă vreme pentru că el se lăsă iar în genunchi, îi desfăcu iar picioarele, iar ea zări doar un moment bărbăția lui triumfătoare înainte de a o pătrunde mai adânc decât ar fi crezut că este posibil, și începu să pompeze ca un posedat.

În extazul dorinței ei, mărită de dorința lui pentru ea, îi răspunse instantaneu, în ritmul lui, cu trupul în același ritm cu al lui, până ce, în frenezia care-i cuprinsese, stinseră orgasmul în același timp, Peter răcnind ușurat, iar Christina țipând pe măsură ce valurile extazului îi

cutremurau trupul. În cele din urmă, el se prăbuși peste ea și amândoi respirară adânc, cu trupurile acoperite de transpirație.

— Oh, Dumnezeule! gâfâi ea. Oh, Dumnezeule! A... a fost fantastic, Peter!

El o strânse în brațe și se rostogoli pe o parte, rămânând în ea. Îi strângea puternic fesele și îi acoperea fața cu sărutări, respirând greu.

— Doamne... Christina, oftă el, într-un târziu. Nu credeam... nu credeam că poate fi mai bine... mai bine... decât ultima oară.

Ea râse ușor, încântată de plăcerea lui, așa cum era și de propria ei satisfacție.

— Nici eu, îi răspunse.

O sărută pe buze, ieșind ușor din ea, apoi se ridică puțin, cu un braț petrecut după umerii ei și o privi în ochi.

— Ești o femeie dată naibii, spuse.

— Și tu, Peter Rossi, zise ea, ești un bărbat dat naibii.

El se întinse, luă țigările și bricheta de pe măsuță, aprinse o țigară și i-o dădu.

— Mersi, zise ea.

Își aprinse și el o țigară și suflă fumul înspre tavan.

— Cred că fostul tău soț e nebun, zise el. De ce naiba căuta alte femei?

Christina dădu din cap.

— Poate îmi spui tu, că eu habar n-am. Trase din țigară, suflă pe nas și continuă. Dar știu că e un puțulică ca toți ceilalți și sper că e fericit cu târfulița pe care și-a luat-o, pentru că-l costă o avere.

Peter râse.

— L-ai curățat bine, nu?

— Păi, sigur, zise Christina. Ca și pe ceilalți doi ticăloși dinaintea lui.

Peter râse iar.

— Așa le trebuie, îi zise, mângâind-o pe mână.

Christina îl privi în ochi.

— Mă bucur că ne-am întâlnit în weekendul trecut la Joanna.

— Mda, și eu, răspunse el, întorcându-i privirea. Își stinse țigara în scrumieră. Cred că m-aș putea obișnui cu astea. Îi luă un sân în mână și începu să-l frământe. Cred că facem o echipă bună.

Christina încuviință.

— Da, dar trebuie să păstrăm secretul, nu-i așa? spuse ea, întinzându-se și plimbându-și buzele peste pieptul lui.

— Din mai multe motive, spuse el.

Una dintre mâinile ei alunecă în jos pe stomacul lui și se opri la baza penisului.

— Hei, zise el. Mai bine să nu începem iar. Nu uita, trebuie să mă duc la întrunirea aceea în Santa Barbara și am și o mulțime de afaceri de rezolvat.

— Da, știu, zise Christina, puțin nemulțumită, luându-și mâna de pe el.

— Nu fi îngrijorată, iubito, zise el. Mă întorc mâine noaptea după ce se termină... dacă vrei să mai vin. Îi zâmbi.

Ea îl lovi destul de tare.

— Te vei întoarce la noapte, îi spuse.

Christina se scufundase într-o baie fierbinte și parfumată și își aranjase machiajul, apoi se strecurase într-un capot lung de mătase. Își preparase o vodcă tonic, după care se instalase în camera de zi a splendidei ei vile neoclasice, sorbind încet băutura, privind pe fereastră printre metrii de draperii de mătase care o acopereau, în depărtare, către Oceanul Pacific încețoșat. Se zărea departe, dincolo de grădinile frumos amenajate cu statui și cu o piscină uriașă. Frumoasa și costisitoarea priveliște oferită de dealul pe care se afla vila, în exclusivistul Montecito o încânta azi, în ciuda rănilor divorțului. Motivul era, firește, Peter Rossi.

Ce minune, se gândi ea. Venise în Santa Barbara adus de afaceri și putuse s-o ajute să-și lingă rănile. Și în ce fel!

Astăzi actul de divorț fusese elaborat de tribunal și totul era oficial: Christina era liberă — din nou. Soțul numărul trei aparținea trecutului și, după cum îi spusese lui Peter, îl curățase bine pe ticălos. Bine de tot.

Oftând copios, se întoarse și se duse spre șezlongul crem, tapisat cu mătase. Aruncând pe el o pernă îmbrăcată într-o tapiserie antică, se tolăni comod. Luă o înghițitură zdravănă de vodcă, apoi așeză paharul de cristal pe măsuța de bronz și sticlă Giacometti de lângă ea. Admiră orhideea de pe măsuță, strălucitoare în frumusețea ei exotică. Joanna i-o trimisese ca s-o înveselească.

Ei bine, de data aceasta nu avea nevoie de sora ei ca s-o înveselească. Nici gând. De data aceasta avusese noroc. În mod normal, ar fi suferit cumplit de singurătatea și plictiseala pe care le aduceau divorțul, de sentimentul

teribil al pierderii și înfrângerii care o cuprindea după eșuarea unei căsătorii. Dar nu și de data aceasta, slavă Domnului, Peter Rossi venise exact la timp.

Simți cum pulsul i-o ia razna doar gândindu-se la el. Așa de înalt — aproape un metru nouăzeci și cinci — și cu un trup puternic, musculos — trupul solid al jucătorului de fotbal care fusese odată. Păr negru. Ochi căprui închis. Aproape de patruzeci de ani. Știa că nu era de familie prea bună și că era un afacerist nemilos, foarte ambițios, foarte puternic, foarte bogat. Și lipsit de scrupule. A, da, știa și asta, desigur. Se simțea de la o poștă. Dar ei i se părea această combinație — banii și puterea și lipsa de scrupule — un afrodisiac puternic, irezistibil, atrăgător.

Și, culmea, se gândi ea cu o plăcere vinovată, Peter Rossi era concurentul principal al surorii și cumnatului ei. Îl urau și se temeau de el. Și bine făceau. El și frații lui construiseră un imperiu uriaș, pornind de la mai nimic, iar acum râvneau și la afacerea Joannei și a lui Josh.

Își zâmbi. Peter Rossi era cu adevărat fructul oprit — și nimic nu putea fi mai gustos pentru buzele ei pofticioase.

Ridicând paharul, aruncă o privire spre orhidee. O *Paphiopedilum Lowii. Stilul Joannei,* se gândi. *Să-mi trimită o orhidee.*

Se întinse și luă un boboc de orhidee. Era aproape înflorit, cu petalele roz și verzi striate în unele locuri, pistruiate cu purpuriul cel mai întunecat în altele. *Grozav,* se gândi ea, chiar și Joanna știa că ea nu se dădea în vânt după orhidee. Îi aminteau întotdeauna de tinerețea ei, de mirosul de compost al serelor și de obsesiile tatălui ei, orhideele și pământul.

Tremură, revoltată.

Cât de diferite suntem, sora mea și cu mine! se gândi ea. Joanna chiar împărtășea obsesiile tatălui lor și era încântată cu adevărat de plantele astea scârboase. Se mulțumea să trăiască într-o mediocritate provincială, deosebită de lumea sofisticată a Christinei, încântată să trăiască în casa tatălui lor și să-i continue munca.

Joanna, se gândi ea. *Joanna care a avut întotdeauna totul. Orice și-ar fi dorit vreodată o femeie. Este izbitor de frumoasă și sănătoasă tun. Are o grămadă de bani, chiar dacă nu este așa de bogată ca mine. Are o casă frumoasă, chiar dacă nu așa de sofisticată ca a mea. Și, în primul rând, îl are pe Josh.*

O, da! Joshua Lawrence, cel cu trupul înalt și musculos, păr decolorat de soare, ochi albaștri, albaștri și aspectul puternic, masculin. Și un caracter plăcut. Un mascul încrezător în sine, nu un papițoi macho.

Se lăsă pe spate în șezlong, cu privirea îndreptată spre orhidee, fără s-o vadă însă în realitate. Întotdeauna invidiase fericirea surorii ei.

Ei bine, se gândi ea, *nu sunt sigură că încă îmi mai invidiez surioara. Nu, într-adevăr, Josh Lawrence pare oarecum de mâna a doua față de Peter Rossi. Poate că Josh are clasă, dar asta nu e tot ce contează. Nu atât de mult ca puterea și banii. Și ca răutatea.*

Continuă să culeagă leneș bobocii orhideei, gândindu-se la Joanna și la Josh, la pământul și la afacerea lor — pământul și afacerea care aparținuseră tatălui *ei. Cred că am fost înșelată când a murit tata,* se hotărî ea. *Am primit doar banii, în timp ce Joanna a căpătat restul. Atunci mi s-a părut corect, dar acum... acum nu mai sunt așa de sigură.*

Cred că meritam mai mult. Da, ar fi fost cazul să primesc o parte din pământ, și o parte din afacere, de asemenea.

Christina mai privi planta trimisă de Joanna. Bobocii exotici, splendizi, erau împrăștiați pe masă și pe covor. Îi rupsese toate florile.

Da, se decise. *Este timpul să capăt și eu câteva dintre lucrurile pe care Joanna le-a avut dintotdeauna. Începând cu bărbatul potrivit și pe urmă... pe urmă vom vedea, nu?*

Capitolul patru

Atmosfera din uriașa seră semăna cu cea dintr-o pădure tropicală: caldă și umedă. Mirosul de compost, cu care Josh se obișnuise de mult, era aspru și înțepător. Totuși ceva lipsea, iar lipsa unui ingredient esențial putea distruge orhidee în valoare de sute de mii de dolari.

Ceața, se gândi Josh, supărat. *Lipsește afurisita de ceață.*

Vaporizatoarele de ceață, activate de computer, care scăldau plantele într-o ploaie tropicală și creau umiditatea necesară plantelor se defectaseră — sau fuseseră sabotate — și nu știau când. S-ar fi putut întâmpla oricând în weekend, de vineri după-masă până luni dimineața. Și această perioadă putea fi diferența între moarte și viață în fragila atmosferă tropicală.

Josh se învârtea prin seră, uitându-se când într-o parte, când în cealaltă, examinând orhideele, căutând semnele distrugerii.

— Christina a fost la noi în ultimele zile așa că n-am mai trecut pe aici în weekend. *La naiba!* Unul dintre puținele weekenduri în care n-am trecut pe la seră. Își privi administratorul. Cred că am încurcat-o, Carl, îi spuse.

— Mda, mormăi Carl Cespedes. Administratorul pepinierei, un peruvian neobișnuit de înalt și solid, cu tră-

sături indiene, îl urma pas cu pas. Figura lui, de obicei pasivă, era acum îngrijorată. Trata pepiniera de parcă ar fi fost a lui și părea la fel de nedumerit ca Josh de ultimele evenimente.

Examinaseră deja aspersoarele și nu găsiseră nimic defect. Resetaseră apoi comenzile computerului și aspersoarele fără probleme. Evident că problema era la computer. Ori funcționase aiurea dintr-un motiv necunoscut, ori cineva îl resetase dinadins, pentru a omorî orhideele.

— Slavă Domnului că ecranele funcționau, zise Josh, altfel am fi avut deja pagube serioase.

Carl mormăi iar, privind ecranele automate care se întindeau pe toată lungimea serei. Ele compensau umbrele norilor și, dacă ar fi funcționat greșit, plantele ar fi primit fie prea multă, fie prea puțină lumină.

— O catastrofă majoră ne-ar șterge practic de pe fața Pământului, continuă Josh. Și exact asta ar dori frații Rossi. Ca să vină apoi să culeagă resturile.

Carl se uită la el.

— Tot încearcă să te convingă să vinzi?

Josh încuviință.

— Mda, zise, mergând mai departe. Nu renunță. Este singura direcție în care se pot extinde. Se opri brusc și se întoarse spre Carl. Tot nu înțeleg cum ar fi putut să intre cineva, spuse el, privind în ochii întunecați ai lui Carl. *Dacă* a intrat cineva. Miguel nici n-a văzut, nici n-a auzit *nimic*?

— Nu, răspunse Carl, dând din cap. L-am chemat când am văzut că aspersoarele nu funcționau. Mi-a spus

că n-a văzut și nici n-a auzit nimic noaptea trecută. Nimic și pe nimeni.

Josh se scărpină în cap.

— La naiba! înjură. Nu-mi pot da seama ce s-a întâmplat. Trebuie să-i chemăm pe cei care au instalat aspersoarele și poliția.

— Poliția? întrebă Carl.

— Sigur, răspunse Josh. Noi n-am găsit urme de intrare forțată, dar ei poate vor găsi. Știi, poate vor observa ceva ce nouă ne-a scăpat.

— Posibil, zise Carl, neîncrezător. Nu credea că vreun polițist ar fi putut observa lucruri care lui îi scăpaseră oricât ar fi încercat.

— Și cheamă-l pe Miguel, zise Josh. Spune-i că vreau să discutăm.

— L-am chemat deja. Te așteaptă în birou.

Josh păru surprins, apoi zâmbi și îi spuse.

— Mersi, Carl, mi-o iei înainte. Se întoarse și porni grăbit spre ușa serei, apoi se întoarse și strigă:

— Dacă mă caută cineva, sunt la birou. Dau telefoane și discut cu Miguel.

Carl încuviință.

Josh fugi sprea marea clădire în stil victorian care se ridica în câmpul colorat, mărginit de sere. Clădirea albă, imaculată, părea nepotrivită, o bucată de tort din secolul al nouăsprezecelea, decorată cu tot felul de brizbrizuri, acum mărginită din toate părțile de sere.

Familia Joannei din partea tatălui, familia Cameron, construise casa în secolul trecut și locuise aici lucrând miile de acrii de pământ care-i înconjurau. Verzele de

Bruxelles și căpșunile, apoi sparanghelul, fuseseră produsele lor de bază, cum mai erau încă pentru mulți fermieri din zonă. Dar Mitchell Cameron, tatăl Joannei, avusese alte idei.

Mitch fusese mușcat de morbul orhideelor, era chiar o victimă a orhidelirului, o obsesie nu tocmai rară în Anglia victoriană. Era și un visător și un romantic care începuse să cumpere orhidee de când era adolescent, construise o mică seră și începuse hibridarea, creând noi orhidee. După ce moștenise terenul de la tatăl lui, oprise în cele din urmă activitățile obișnuite ale fermei și se dedicase în exclusivitate orhideelor și, după câțiva ani, începuseră să curgă bani cu nemiluita.

Atunci o ceruse de nevastă pe frumoasa Julia Lenoir. Familia ei avea fermele de lângă pepinieră, iar ei se cunoșteau din leagăn. Julia acceptase, încântată și el începuse să contruiască clădirea viselor lor, conacul în stil McKim, Mead și White. Dar nu era aici în vale, ci în munții Santa Cruz, unde aerul era rece și curat, și priveliștea magnifică, departe de mirosul de compost, fertilizante, insecticide și chiar de recolte.

În acea casă stăteau acum Joanna și Josh și, ca și Mitchell înaintea lor, foloseau clădirea victoriană ca birou și depozit.

Josh urcă treptele de lemn de la intrare, împinse ușa și intră în coridorul aerisit al casei. Luna, soția lui Carl, stătea în spatele unui birou, bătând ceva la computer, cu telefonul la ureche. Josh se întrebă cum reușește să țină receptorul cu unghiile ei lungi, colorate. Pe jumătate venezueleană și pe jumătate americană, Luna se născuse

în Statele Unite și era cetățeană americană. Căsătoria lui Carl cu femeia aceasta mândră și temperamentală îi adusese Cartea Verde. Se războiau într-una de când se cunoscuseră și se iubeau foarte mult.

— Bună, șefu', zise ea, cu buzele ei rujate despărțite într-un zâmbet care scotea la iveală niște dinți uimitor de albi.

— Bună, Luna, răspunse el, și nu-mi mai spune șefu'. O privi, întorcându-i zâmbetul. Te rog?

— Sigur, șefu', zise ea, neluându-l în seamă, ca de obicei. Îi arătă biroul cu capul, părul ei negru ciufulindu-se. Miguel e acolo, te așteaptă.

— Mersi, Luna. Se întoarse și se îndreptă spre ușile din sticlă ce duceau spre ceea ce, cândva, fusese salonul. Intră și-l văzu pe Miguel așezat pe un scaun. Se juca, mângâind-o pe Lucy, pisica bicoloră, albă cu gri.

Josh se așeză și el și se uită la Miguel. Era un mexican scund și solid, aproape de patruzecl de ani. Era probabil retardat — Josh nu era sigur — dar era oricum foarte încet la minte. Copilul unor muncitori emigranți, primise de lucru de la Josh atunci când nimeni altcineva nu l-ar fi angajat. Miguel era inocent, aproape un copil, își spuse Josh, și îi era devotat lui și pepinierei.

Miguel îl privi, rânjind cu toată gura.

— Lucy, ea mă place, zise el. Lucy joacă cu mine.

— Știu, Miguel, spuse Josh. Chiar am văzut ce mult te iubește. Miguel, voiam să vorbim despre ieri noapte.

Brusc, figura lui Miguel se schimonosi de frică. Ochii i se măriră și, pentru o clipă, păru gata să izbucnească în lacrimi.

— Nu fi îngrijorat, Miguel, îl liniști Josh. Nu e nimic. Vreau doar să aflu ce știi tu.

Miguel își răsuci capul dintr-o parte în cealaltă, aproape apatic.

— N-am văzut nimic, zise el. Nimic, nimic, nimic. N-am văzut nimic.

Josh îl privi un timp, gândindu-se cât de înțelept fusese să-și ia un paznic de noapte handicapat.

— Ești absolut sigur? întrebă. N-ai văzut nimic? Chiar nimic?

Capul lui Miguel zvâcni dintr-o parte în cealaltă, și mai violent.

— Nu, nu văd nimic.

— Ai auzit ceva? întrebă Josh. Orice îți amintești! Poate ceva era diferit? Neobișnuit?

— Nu, nu, nu! Nimica! Miguel continua să scuture capul, închizând ochii, cu o expresie tulburată.

Părea să fie o groază adevărată, se gândi Josh și n-ar fi vrut să-i mai pună și alte întrebări. *Ce am de câștigat, de fapt?*, se întrebă. Dar simțea că trebuie să afle răspunsul la o altă întrebare.

— Crezi că s-ar fi putut ca tu să... vreau să zic, din întâmplare... să fi adormit, Miguel? Știu că nopțile sunt lungi și singuratice și...

Miguel izbucni în lacrimi și Lucy fugi din brațele lui.

— Nu, nu, nu! strigă el. Niciodată! Io nu adorm niciodată la slujbă. Niciodată!

Lacrimile i se scurgeau pe obrajii murdari, iar Josh simți nevoia să se ia la palme. Se ridică și se duse lângă Miguel. Îi puse o mână pe umeri și îl bătu ușor.

— Nu-i nimic, Miguel, îi spuse liniștitor. Nu-i nimic. Uite. Se întinse spre birou și scoase un Kleenex. Suflă-ți nasul și șterge-ți ochii, zise el, dându-i batista. E în regulă acum. Fără întrebări, îți promit.

Miguel își suflă nasul și se șterse la ochi. Îl privi jalnic pe Josh.

— Lucy a fugit de mine, spuse.

— Se va întoarce, spuse Josh. Apoi îi veni brusc o idee, una strălucită. Sau, cel puțin, așa credea.

— Hei, Miguel. Ce-ai zice de un câine care să stea noaptea cu tine? Ți-ar plăcea, nu? Un câine dresat care...

Miguel se dădu înapoi, înspăimântat, mărind ochii. Privindu-l pe Josh de parcă ar fi fost un drac, începu să tremure.

— Io... io... frică de câini! se bâlbâi el. Fr... fr... frică de câini!

O, Doamne, se gândi Josh. *În unele zile chiar nimic nu-mi merge bine.*

— Las-o baltă, Miguel, spuse el repede, bătându-l ușor pe umăr. Nu contează. Uită ce-am spus. Nu vrem să facem nimic care să te sperie. Uite, vezi, Lucy vine înapoi. Vezi?

Slavă Domnului! se gândi. *Chiar la timp. Se aplecă, luă pisica de jos și i-o întinse lui Miguel.*

— Uite, Miguel, spuse. Vrea s-o ții iar în brațe. Uită-te.

Miguel se uită în sus la pisică și zâmbi imediat. O luă pe Lucy de la Josh, o așeză în poală și începu s-o mângâie, cântându-și încetișor.

Josh se întoarse la scaunul lui, se așeză și se gândi: *Nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită.* Oftă. *Ei, bine, ce*

naiba? Care e problema? Ridică telefonul, apoi îl lăsă iar jos.

— Miguel? spuse.

Miguel îl privi.

— De ce nu pleci afară împreună cu Lucy să rogi pe unul dintre băieți să te ducă acasă cu mașina? Trebuie să dormi ca să poți lucra la noapte. Bine?

Miguel încuviință.

— Bine, spuse el vesel. Se ridică și ieși din încăpere, închizând cu grijă ușa.

Când nu-l mai putea auzi, Josh ridică telefonul și formă numărul serei. Îi răspunse Carl.

— Carl, roagă pe unul dintre băieți să-l ducă pe Miguel acasă. Repede. Nu vreau să fie aici când vin polițiștii. O să-l sperie de moarte cu întrebările lor.

Carl mormăi.

— Am înțeles, spuse el și închise.

Josh sună la compania care le instalase aspersoarele. Trebuia să-i sune mai întâi pe ei și apoi poliția. Lovind ușor cu creionul în birou, așteptă să-i răspundă cineva, gândindu-se: *Sper să dea Domnul să verifice ei sistemul și să-mi spună că a funcționat prost, dar nu cred că se va întâmpla așa.*

Mai târziu, Josh stătea în birou împreună cu Carl. Oamenii companiei care se ocupa de aspersoare veniseră și plecaseră. Nu descoperiseră nimic în neregulă la echipament și îi spuseseră lui Josh că singurul defect posibil ar fi o eroare umană.

— Cu alte cuvinte, zise el, cineva s-a jucat cu echipamentul.

— Exact, îi răspunseseră cei doi tehnicieni.

Polițiștii veniseră imediat după aceea și investigaseră toată zona, inclusiv serele. Se întorseseră fără să fi obținut nici un rezultat.

— Sunteți sigur că nimeni altcineva nu mai poate deschide porțile? îl întrebaseră.

— Da, le spusese el. Doar Carl, eu și soția mea. Atât.

Când îi conduse la mașină, unul dintre polițiști se întoarse spre Josh și îi spuse:

— Cred că ați face bine dacă v-ați supraveghea mai îndeaproape oamenii, domnule Lawrence. Mie mi se pare că e o treabă făcută din interior.

Josh încuviințase și îi mulțumise politicos, dar, în sinea lui, refuza să creadă că cineva care lucra pentru el ar fi făcut așa ceva.

Trebuie să fie vorba de altceva, își spuse. *Noi suntem practic ca o familie.*

Se uită la Carl, așezat pe scaun în fața lui.

— Nu-mi place treaba asta, îi spuse, dar cred că trebuie să ne luăm un câine de pază. Oftă. Poate îl poți ajuta pe Miguel să se împace cu ideea asta, să se împace cu animalul. Dacă nu, am putea instala camere video de supraveghere, sau am putea să angajăm pe altcineva și să-i găsim lui Miguel altceva de făcut.

Carl dădu din cap și se ridică în picioare.

— O să încerc, dar îl știi pe Miguel.

— Da, îl știu pe Miguel, zise Josh. Oricum, ne vedem mâine dimineață.

— Bine. Carl se întoarse și ieși din cameră.

Josh întinse mâna spre telefon ca s-o sune pe Joanna, dar, chiar în acel moment, telefonul sună.

— Alo?

— Domnul Lawrence? se auzi o voce masculină.

— Da, răspunse Josh, încercând din greu să audă. Pe fir se auzea mai mult zgomotul de fond.

— Sunt Peter Rossi.

— Da, domnule Rossi. Vă rog, puteți vorbi mai tare, nu vă aud bine.

— Sunt pe drum, se auzi, ceva mai tare.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Rossi?

— Tocmai mă întrebam, domnule Lawrence, spuse bărbatul, dacă nu cumva v-ați răzgândit și nu vreți să vindeți compania. În afacerea asta se pot întâmpla atâtea lucruri. Toate serele și tot terenul sunt o responsabilitate uriașă, nu?

Josh se înroși și făcu un efort uriaș să-și controleze furia.

— Nu, domnule Rossi, replică. Nu sunt de acord. Dimpotrivă, mi-a plăcut întotdeauna să-mi asum responsabilitatea.

Și, după aceasta, trânti telefonul.

— Rahat, spuse el, tare. Rahat, rahat, *rahat*!

Capitolul cinci

April își turnă un pahar de vin, un chardonnay relativ ieftin, dar delicios, marca Alexander Valley, pe care-l descoperise nu demult, și amestecă sosul spaghetelor pe aragaz. Mirosindu-i aroma, zâmbi.

Woody îl va adora, se gândi.

Amestecă niște usturoi cu unt, puse un fileu de cod, adăugă din sucul de roșii făcut de ea, aruncă măsline verzi și capere cu puțin din sucul propriu, două frunze de dafin, sare și piper.

Roger, fostul ei soț, îi spusese de mai multe ori că, în sufletul ei, era doar o țărancă și asta se vedea cel mai bine din felul în care gătea. Întotdeauna preferase mâncărurile simple, nesofisticate, cu legume și fructe proaspete, dacă era posibil și singurele lucruri complicate pe care le gătise erau mâncărurile pe care i le făcuse lui Roger pentru a-i satisface gusturile baroce. Motto-ul lui fusese „cu cât mai modern, cu atât mai bun" — sau „înfrumusețează, înfrumusețează, înfrumusețează".

Se întoarse în jurul mesei de bucătărie din lemn de pin, așezându-și paharul pe suprafața ei lustruită de vreme și mai amestecă de câteva ori salata. *Gata*, își spuse. Luă o înghițitură de vin și se întoarse să verifice sosul spa-

ghetelor. *Perfect.* Stinse focul. Va fi gata într-un minut atunci când ea și Woody vor merge la masă. Uitându-se la ceas, se întrebă pe unde umbla el. De obicei venea devreme și stătea până târziu. Se așeză și începu să răsfoiască o revistă de grădinărit, gândindu-se la Woody.

El reușea să-i aducă întotdeauna un zâmbet pe față. Era în parte Peter Pan, în parte Teddy Bear, în parte surfist, în parte om de afaceri. Avea treizeci și trei de ani, cu un an mai mult decât ea. Fusese prieten din copilărie cu Roger și acum avea un magazin de închiriat în Capitola. Cu buclele care-i ajungeau până la umeri, bronzat în permanență, cu un zâmbet orbitor de alb, o atacase brusc și direct la început. Dar se retrăsese repede când văzuse că ea nu e interesată sau nu e pregătită, și o făcuse într-un mod foarte curtenitor. Poate din cauză că fusese prieten cu Roger și avea un respect deosebit pentru ea. Nu știa cu adevărat, dar se bucura că nu fuseseră mârâielile îmbufnate tip Casanova sau jeluirile și recriminările unui pretendent respins.

Nu, Woody îi devenise treptat prieten — fără complicațiile unor relații sexuale. Deși îl bănuia că și-ar fi dorit mai mult, el se mulțumea totuși s-o lase în pace, fără să-i ceară nimic.

Mai luă o înghițitură de vin și închise revista. *Unde este?* se întrebă, privind ceasul.

Și, ca și cum i-ar fi citit gândurile, auzi ușa salonului deschizându-se și vocea familiară a lui Woody.

— April? se auzi vocea lui de bariton. Hei, fetițo, unde ești?

— Aici, Woody, îi răspunse. În bucătărie.

Intră agale, cu mâinile în buzunarele jeanșilor uzați, cu o cămașă hawaiană atârnată neglijent, adulmecând aerul.

— Miroase grozav, declară el, clipind poznaș din ochi. O sărută pe frunte.

April râse.

— Ia niște vin, îi spuse, ridicându-se să-i aducă un pahar.

— Stai, zise el, îl aduc eu. Luă un pahar dintr-un dulap, îl umplu, apoi se așeză în fața ei.

— Noroc, îi ură, ținând paharul ridicat.

— Noroc și ție, îi ură April, ridicându-și și ea paharul și lovindu-l ușor de al lui.

— Ai avut o zi grea? îl întrebă ea după ce mai bău puțin.

— Mda. Dădu din capul lui lânos și începu să bată darabana cu degetele pe masă. Am terminat niște comenzi mai vechi. Am primit comenzi noi. Am mai făcut niște hârțogăraie. Știi tu. Toate-s vechi.. Încetă să mai bată în masă și o privi zâmbind.

— Dar tu?

— A fost... ceva diferit.

— Da? Cât de diferit?

— M-am întâlnit cu o doamnă care vrea să facă o grotă... sau cam așa ceva, răspunse ea.

— O grotă? întrebă el, cu sprâncenele ridicate a mirare.

— Pe proprietatea ei are un grajd vechi, spuse April. Vrea ca tot interiorul să fie acoperit de scoici și pietricele. Cu fresce.

— Nu zău? Pare o muncă uriașă.

April încuviință.

— Așa ar trebui.

— Și o vei face? o întrebă.

— Nu sunt încă sigură, zise ea. Mă duc mâine să văd clădirea și să aflu exact ce vrea doamna. Se opri să mai ia o înghițitură de vin apoi îl privi. Dar dacă vrea ceea ce cred eu că vrea, sper să ne înțelegem pentru că este ceva cu adevărat interesant. Cea mai mare lucrare a mea de până acum.

— Uau, zise el, sună grozav.

— Și ce grozav va fi, Woody. Fresce de orhidee și...

— Orhidee? spuse el, privind-o uimit.

— Orhidee, repetă ea. Se ocupă de orhidee.

Woody se ridică brusc și o privi serios.

— Cine este? întrebă.

— Joanna Lawrence, spuse ea. Este...

— *Știu* cine este, spuse Woody, sumbru.

— Știi? întrebă April, surprinsă.

— Mda, zise el. Am lucrat ceva pentru ea. Luă o înghițitură zdravănă de vin și puse paharul la loc. Este ca toate femeile bogate, știi? Răsfățată și arogantă.

— Mie mi s-a părut foarte simpatică, zise April. De fapt, o adevărată doamnă.

El își termină paharul, apoi își turnă altul.

— Mda, îngână el, sarcastic. *Pare* o adevărată doamnă. Dar, după mine, nu este decât o *nenorocită* bogată și snoabă. Tu nu vii de unde am venit eu, așa că nu ai de unde să știi. Ea provine dintr-o familie veche, cu un tată mare mahăr, știi tu. Sora ei mai mare e o târfă de societate. Știi tu. Face trotuarul de la San Francisco până în Los Angeles, cu escale cu tot. Oriunde se adună gunoi bogat.

April îl privi.

— Pari puțin invidios, îi spuse ea. Asta nu-ți stă în caracter, Woody.

— Hm, bine. Nu e important. Oftă din nou și o privi cu atenție. Dar, April, fii atentă. Îndreptă un deget spre ea. Păzește-ți spatele. Cei ca ea sunt adevărați vampiri.

April luă o înghițitură de vin și își privi prietenul. Îl mai văzuse pe Woody enervat și mai înainte. Adora dramele și, atunci când lipseau, le inventa. Dar, acum, părea ceva diferit.

April încuviință.

— Mă bucur că mi-ai spus. De cele mai multe ori am probleme cu clienții. Și unii dintre ei pot fi cu adevărat niște belele. De fapt, cred că cei mai bogați sunt belelele cele mai mari. Chiar dacă sunt prietenii unor prieteni. Oricum, domnule Pearlman! Se uită la el și zâmbi. Ți-e foame?

— Păi sigur, zise el, zâmbind la rândul lui, dinții strălucindu-i foarte albi, în contrast cu pielea bronzată.

— Atunci poți pune masa, iar eu voi termina de pregătit mâncarea.

— Imediat, zise Woody, ridicându-se și îndreptându-se spre un dulăpior în care se aflau farfuriile.

Mai târziu, după ce terminaseră mâncarea, se tolăniră pe canapelele din living, sorbind din cafea. Woody făcuse focul în cămin ca să alunge răcoarea serii de primăvară și lumina lui dansa pe fețele lor în timp ce vorbeau, așezați față în față la măsuța de cafea.

— Ghici pe cine am văzut în ultimul weekend? întrebă Woody.

— Pe cine?

— Pe David Jarman, spuse el chicotind.

— Pfui, bombăni April, strângând din dinți. Și chiar trebuie să-mi spui.

— Mă gândeam că te interesează, spuse Woody, cu ochii strălucindu-i răutăcios. Era cu o adevărată păpușă Barbie. Știi cum. Păr decolorat, ochi mari, albaștri, trup perfect — țâțe mari. Șort mini, de piele. Râse.

April râse și ea.

— S-ar zice că și-a găsit femeia perfectă.

Woody dădu repede din capul lui lânos.

— O să se însoare cu păpușica! Râse iar.

— Să se însoare cu ea! Exact ceea ce merită. Dar din câte știm noi s-ar putea să fie o femeie inteligentă și simpatică.

— Sigur, April, aprobă cinic Woody. Sigur.

April zâmbi.

— Și eu care eram sigură că mă așteaptă pe mine, spuse ea, amuzată. Oftă teatral. Dar milionarii ăștia din Silicon Valley sunt toți grăbiți, nu-i așa? Nu prea au timp să meargă la cumpărături așa că pun mâna pe ce apucă. Se încruntă. Și când te gândești că m-am întâlnit cu... cu sacul ăsta de testosteron! Și tu! Îndreptă arătătorul spre Woody. Și tu ne-ai făcut cunoștință!

— Mda, se opuse el, dar nu știam că nemernicul te va invita să ieși cu el.

— Sigur, zise April.

— Nu, zise Woody, ridicându-se. Chiar nu știam, April. Când umflații ăștia din Silicon Valley coboară pe plajă în weekend, nouă din zece nu caută decât un singur lucru.

Ea aprobă.

— Tocmai de aceea mă întreb de ce ne-ai făcut cunoștință.

— De unde era să știu că el va dori să iasă cu tine? spuse el, în defensivă. Știi, nu am vrut să-ți întind o cursă.

— Bine, Woody, spuse ea. Bine. Dar în viitor să nu-mi mai faci servicii din astea. Nu cred că voi reuși vreodată să uit târâtura aia agresivă. Făcu o pauză și sorbi din cafea.

— Deși a fost interesant, spuse ea, gânditoare. Mi-a dovedit că nu e obligatoriu să fii un actor îngâmfat și egocentric din Hollywood pentru a fi îngâmfat și egocentric. Poți fi un vrăjitor al tehnicii care a câștigat milioane de dolari în Silicon Valley și să fii la fel de îngâmfat și egoist. Râse. Un rahat la fel de mare.

— Nu suntem toți așa, April, zise Woody.

— Nu, sunt sigură că tu nu ești. Cel puțin nu *cred* că ești. Bănuiesc că n-am întâlnit încă bărbatul potrivit. Se uită la Woody. Acum am treizeci și doi de ani. Ce șanse mai am?

Woody se ridică și veni lângă ea. Se așeză alături și-i dădu un sărut cast pe frunte.

— Întotdeauna mă vei avea pe mine, April, zise el, iar ochii lui întunecați erau serioși.

Ea se uită în sus spre el.

— Mulțumesc, Woody, zise ea, strângându-l de braț. Ești dulce.

După aceea se întrebă serios: *Ce șanse am? M-am întâlnit cu o grămadă de bărbați încă de când eram la liceu. Am fost căsătorită. Mă întâlnesc cu bărbați pe care cred că alte femei ar fi încântate să-i înșface imediat, să iasă cu ei, chiar să*

se mărite. Dar eu de ce nu găsesc oare omul potrivit? O fi din cauza mea? Voi fi întotdeauna singură?

Se simțea ciudat, o femeie de treizeci și doi de ani, singură pe lume. Nici o familie, doar niște veri îndepărtați. Nici un proiect în branșa soților, dacă-l excludea pe Woody. Dar, își aminti ea, își dorise o viață independentă, iar acum trebuia să suporte consecințele.

Ceva în sinea ei însă, ceva instinctiv, îi spunea că viața ei e pe punctul să se schimbe în bine sau în rău, și că nu mai avea ce face.

Capitolul șase

Josh intră în curtea pietruită din fața casei lor de munte și opri vechea mașină Toyota Land Cruiser F340. Nu văzuse Mercedesul Joannei afară, și garajul în care-l ținea de obicei era gol, cu ușa larg deschisă.

Bine, se gândi el, oprind motorul și ieșind, *Connie știe sigur unde e.* Văzu că Plymouthul era parcat într-un colț al curții. Urcând trepetele de piatră din fața ușii, simți mirosul puternic al wisteriei, apoi observă că era pe punctul să înflorească. Se îmbrăcase în buchete purpurii, lucioase, care se întindeau în tot lungul casei.

Voi să intre pe ușă, apoi își privi ghetele.

— Ce mizerie, comentă el. Erau pline de noroi din pepinieră, ca de obicei, și nu avea cum să le curețe pe prețul de la intrare. Se întoarse la stânga și intră pe o poartă a grădinii ce ducea la vestiarul din colțul casei. Deschise ușa și o strigă pe Connie. Nici un răspuns.

Așezându-se pe vechea laviță de pin de lângă ușă, își desfăcu șireturile de la ghete, își trase șosetele și-și mișcă degetele de la picioare. Apoi sări din hol în bucătărie, unde ar fi trebuit s-o găsească pe Connie.

— Connie, strigă iar. Nici un răspuns.

Văzu că nu era nimeni în bucătărie.

— La naiba, murmură el. Apoi o zări pe Connie pe geam, pe terasa din spate, vorbind la telefon. Rânji. Connie, ca și cumnata ei, Luna, adora să vorbească la telefon. Cu cine și despre ce, habar n-avea. Cum nu prea știa spaniolește, nu înțelegea nimic din conversațiile ei telefonice. Nu dorea s-o deranjeze, așa că se îndepărtă repede de la fereastră.

Se uită pe tabla de lângă refrigerator, căutând un bilet de la Joanna. Nada. Deschise marele frigider Sub-Zero și scoase o sticlă de vin alb. Va fi bun, se gândi el, după o zi nenorocită în pepinieră. Își turnă un pahar și se apropie iar de geam, uitând-o deja pe Connie.

Ea îl zări de acolo de unde stătea, lângă masa de tek, și el observă cum închide imediat telefonul și se îndreaptă, zâmbind, spre casă.

Când intră în bucătărie, Josh îi zise:

— Connie, știi că nu trebuie să închizi telefonul din cauza mea.

— Știu, zise ea, în engleza ei cu o urmă de accent, dar tocmai terminasem. Vorbeam cu o prietenă. Cu degetele ei fine, desfăcu elasticul care-i strângea părul într-o coadă de cal, apoi îl scutură și-și trecu degetele prin el. Îl privi.

— Ce mai faci, Josh? se interesă ea.

— Bine, Connie, replică el, apoi adăugă:

— Mă rog, un fel de a spune.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă, cu figura ei frumoasă, brusc îngrijorată.

O privi și zâmbi trist.

— Vrei un pahar de vin, sau te grăbești?

— Știi că nu mă grăbesc dacă ai ceva să-mi spui, îi

zise. Vreau și eu un pahar cu vin. Se duse la refrigerator, scoase sticla și-și turnă un pahar.

— Vrei să-l bei afară?

— Sigur, spuse ea. Hai să mergem.

O luă înaintea lui, cu frumosul ei trup minion, îmbrăcată în negru. Un tricou simplu, negru, jeanși băgați în cizmele negre de cowboy. Nu semăna deloc a fată în casă și era înțeleaptă mai presus de vârsta ei, se gândi el pentru a mia oară.

Se îndreptară spre masa veche de tek și se așezară sub umbrela de soare. Terasa de piatră era mare, accesibilă din fiecare cameră a primului etaj al casei în formă de potcoavă. Pe latura mare, peste un podeț, era piscina, cu apa ei albastră ușor încrețită de vânt. Dincolo de piscină, vârfurile și canioanele impresionante ale munților Santa Cruz erau acoperite de verdele primăverii.

— Ce te supără, Josh? îl întrebă, luând o înghițitură de vin.

El oftă.

— Eu... tocmai mă întrebam dacă ai observat că Joanna se comportă... hm... cam ciudat în ultima vreme?

Connie clipi, apoi își întoarse privirea.

— Păi... începu ea, bătând ușor cu degetele date cu ojă roz în masă, nu știu.

El își dădu seama că și ea știe ceva.

— Haide, Connie, o îndemnă el. Știa că, dacă începea să vorbească, nu s-ar mai fi oprit. Connie îndrăgea conspirațiile, fie cu Joanna, fie cu el, dar într-un mod pozitiv. Nu conspira niciodată *împotriva* unuia dintre ei.

Connie luă o înghițitură de vin, apoi lăsă paharul jos.

— Poate singurul lucru care o supără pe Joanna este cățeaua ei de soră, nu? Râse și-l privi poznaș.

Josh râse și el, fără să vrea.

— Mda, așa este, încuviință, dar apoi deveni serios. Și asta nu e totul, Connie. Sunt îngrijorat, continuă el, și am nevoie să știu ce crezi tu. Nimeni nu o cunoaște pe Joanna mai bine decât tine și știu că voi nu aveți secrete una față de cealaltă.

Mai luă o înghițitură, apoi îl privi.

— Bine, Josh, spuse ea, ezitând, așa cred. Se uită în altă parte. A fost plecată mult și tot timpul se gândește în altă parte. Știi la ce mă refer?

El încuviință.

— Știu exact la ce te referi, spuse. *Bine,* se gândi el. *Am prins-o.*

— Parcă ar fi pe altă lume, spuse Connie. Și nu-mi mai spune unde se duce. Îl privi cu subînțeles.

— Nici mie. Se uită la piscină, apoi o privi iar pe Connie. Ai idee ce se întâmplă? o întrebă.

— Nu, răspunse Connie încet. Nu-mi spune nimic. Am început să mă gândesc că, poate, îmi ascunde ceva, știi?

— Crezi că o îngrijorează ceva? insistă Josh.

Connie își înăbuși un oftat.

— Nu știu, spuse ea. Știu doar că a fost... Se uită la Josh și râse. A fost o *cățea,* Josh. Uneori. Pentru nimicuri.

Josh zâmbi. Știa că cele două țineau una la alta ca două surori, așa că nu se simți ofensat.

— Mda, zise el, și ăsta-i celălalt lucru care mă îngrijorează. Nu-i stă în fire. Deloc.

Connie dădu din cap.

— Nu, nu este, aprobă. Lovi iar masa cu degetele. *Misterioso*, spuse ea sumbră, privind în depărtare.

— Crezi că..., începu înainte de a fi întrerupt de o voce veselă.

— Hei, voi doi! strigă Joanna din ușă. Lăsă câteva pungi pe jos și apăru zâmbind pe terasă.

Josh se ridică în picioare și o sărută pe obraz.

— Salutare, frumoaso. Beam un pahar de vin. Vrei și tu?

— Sigur, spuse ea.

El se îndreptă spre bucătărie.

Joanna o sărută pe Connie pe obraz, apoi se așeză.

— Am întrerupt vreo ședință de bârfă? întrebă, zâmbind amuzată.

— Nu, spuse Connie. Noi, știi tu, respiram aer curat.

Joanna râse.

— De când ai tu timp să stai să respiri aer curat, Connie? o întrebă, privind-o în ochi.

Connie se scutură.

— Ei, de acum, spuse ea. Apoi râseră amândouă. Știa, desigur, că Joanna își închipuia că ea fusese subiectul conversației lor și mai știa și că Joanna nu va încerca să smulgă informații de la ea, bucuroasă să-i lase să se ocupe de conspirația lor.

Josh se întoarse cu vinul Joannei, i-l dădu, și se așeză.

— Mersi, spuse ea, luând o înghițitură. Mmm. Ce gust bun. Lăsă paharul jos și se uită la Josh. Ce ai făcut azi?

El se încruntă. Era așa de veselă încât nu avea chef să-i spună ce s-a întâmplat la pepinieră, dar trebuia.

— Lucram aici, zise el, iar Carl m-a sunat de la pepi-

nieră. Așa că m-am dus acolo. Și, fie că sistemul automat de aspersoare a avut o defecțiune, fie a fost sabotat.

— Cum! exclamă Joanna, ridicându-și sprâncenele, alarmată. O, Doamne! Au fost pagube? *Dumnezeule*, se gândi, *asta-i chiar culmea!*

— N-au prea fost, spuse el. Am avut noroc de data aceasta, dar ar fi putut să fie un dezastru. Nu știm cât timp n-a funcționat. Putea să fi fost vineri după-amiază. Cu vizita Christinei, nici unul dintre noi n-a fost acolo în weekend. Se uită la Connie. Fratele tău a descoperit, așa că lui trebuie să-i mulțumim că ne-a salvat ziua.

Connie încuviință, sorbindu-și vinul.

El își privi iar nevasta.

— Au intrat și au ieșit mulți din seră, însă Carl a fost singurul care și-a dat seama că aspersoarele nu funcționau.

— Of, Josh. Joanna se opri, privindu-l. Și crezi că cineva a aranjat sistemul?

El încuviință.

— Este posibil, spuse, posomorât. Dar poliția n-a descoperit nici o urmă de intrare forțată. Nimic suspect. Firma care mi-a vândut echipamentul a trimis niște oameni, iar ei au spus că nu a fost o defecțiune a calculatorului.

— Scuzați-mă, spuse Connie, împingând scaunul înapoi și ridicându-se. Trebuie să plec.

Joanna o privi.

— Nu mai vrei un pahar de vin?

— Nu, mulțumesc. Chiar am multe de făcut, spuse Connie. O sărută pe Joanna. Ne vedem mâine dimineață.

Josh se ridică.

— Pa, îi spuse, făcându-i cu ochiul. Ne vedem mâine.

Connie le făcu semn cu mâna, se întoarse și dispăru rapid.

Josh se așeză, iar Joanna îl privi, îngândurată.

— Ai spus polițiștilor despre frații Rossi care vor să ne cumpere afacerea?

— Nu. Mi s-a părut că ar fi părut puțin paranoic. Și, oricum, n-au găsit nimic, așa că ce sens avea?

— Cred că ai dreptate, spuse Joanna, dar ceva îmi spune că sunt implicați.

— N-aș exclude posibilitatea asta, aprobă Josh. Luă o înghițitură de vin. Peter Rossi m-a sunat la birou. Voia să știe dacă m-am răzgândit.

— Cum?! exclamă ea. Doamne, dar chiar că au tupeu.

— Sigur. Din câte am auzit, când au cumpărat vechea piață Giglio n-aveau nevoie de clădiri. Le stăteau în drum. Așa că, în loc să cheltuiască bani cu demolarea, au plătit pe cineva să arunce un chibrit și pe urmă au umflat și asigurarea pentru incendii.

— Cred că oamenii ăștia sunt foarte periculoși, Josh, spuse ea. Sunt capabili de orice.

— Bine, spuse el, cred că pot să mă descurc. Oricum, spuse el, lăsând paharul jos, am vorbit destul despre mine. Tu ce-ai făcut? o întrebă, curios să vadă ce-i va spune. Deși văzuse pungile, știa că nu fusese toată ziua la cumpărături.

Expresia Joannei trecu brusc de la îngrijorare la un zâmbet radios.

— Oh, Josh, să nu-ți vină a crede! spuse ea, agitată. Am întâlnit cea mai încântătoare doamnă!

Josh o privi, fericit s-o vadă zâmbind.

— Cine? întrebă. Cine este această doamnă încântătoare?

— Ții minte zidurile și fântâna de la Ingrid și Ronald Wilson care ți-au plăcut așa de mult?

— Sigur, spuse el. Erau spectaculoase.

— Ei bine, am sunat-o pe Ingrid și am aflat cine le-a făcut, spuse Joanna.

— Era cineva de aici? întrebă Josh.

— Da, răspunse Joanna. O cheamă April Woodward și locuiește pe aici. Aici în munți. Așa că am sunat-o și m-am dus azi s-o văd. Zâmbi jucăuș și mai bău puțin vin.

— Și? întrebă Josh.

— Și vine mâine aici să se uite la grajdul acela vechi, de piatră, spuse Joanna. Cred că e la fel de entuziasmată de idee ca și mine.

— E grozav, dragă, spuse Josh, dar chiar vrei să faci asta? Adică mi-a plăcut aranjamentul de la familia Wilson, dar e mult de muncă și...

— Vai, Josh, *trebuie* să-l fac! spuse Joanna, bătând din palme. Mă bucur că ai vorbit de familia Wilson, pentru că mi-a dat de gândit. Știi că am colecționat ani de zile scoici și pietre și întotdeauna am visat să-mi fac un fel de grotă.

Josh râse.

— Doamne, Joanna, dacă știu, spuse el. Se întinse peste masă și îi luă o mână în mâinile lui. N-o mai văzuse așa de vioaie de mult timp și asta îl asigura că totul era bine.

— Știi, spuse el, colecționarea scoicilor și a pietrelor este singurul lucru la tine care cred că seamănă a obsesie.

— Știu, zise ea, dar nu mă pot abține. Oricum, i-am dus niște poze lui April. Știi, camerele acelea fabuloase făcute din scoici și faianță și alte lucruri. Și am discutat. Se uită în ochii albaștri ai lui Josh. Și știi ce?

— Ce? zâmbi el.

— Cred că ea a înțeles ce vreau să fac.

— Asta-i chiar uimitor, o ațâță Josh. Poate e nebună și ea.

— Nesuferitule. Joanna îi strânse mâna. Nu, așa a fost. A făcut chiar ceva asemănător pentru cineva din Los Angeles, continuă ea. Dar nu așa de mare. Deci. Se opri și se tolăni în scaun. Mâine vom vedea despre ce e vorba.

— Sper să meargă, zise el, dar ești sigură că vrei să începi un proiect așa de mare? Adică este...

— Ți-am spus, îl opri Joanna. Trebuie. Este ca... ei bine, este ca un fel de moștenire. Ca și cartea despre orhidee. Îl privi serioasă dar, în același timp, dornică. Ceva care să aibă puțin din mine. Ceva ce pot lăsa acestei lumi, Josh. Ceva care va rămâne aici după ce eu... eu nu voi mai fi.

O privi ușurat. Știa că n-ar fi trebuit să-l îngrijoreze purtarea ei din ultima vreme.

— Semeni așa de mult cu tatăl tău, spuse.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, știind exact ce voia el să spună, dar dorind să-l audă spunând-o.

— Ești o visătoare și o creatoare, spuse el. Ai un instinct creator care este puțin diferit și care trebuie să se exprime. Și, pe Dumnezeul meu, trebuie să-ți lași amprenta ta în lume.

Joanna privi masa, roșind ușor din cauza vinului și a cuvintelor lui. Ridică iar privirea și îi spuse:

— Cred că toți vrem să contribuim cu ceva, nu? Vrem să dăm ceva înapoi, să facem ceva mai mult decât să trecem pur și simplu prin această lume, nu? S-o facem un loc mai bun?

— Știi ce? spuse Josh.

— Ce?

— Te iubesc, Joanna, spuse șoptit. Cu adevărat.

Un zâmbet îi flutură pe față și din ochi îi țâșniră lacrimi.

— Și eu te iubesc, Joshua Lawrence. Mai mult decât vei ști vreodată.

Capitolul șapte

April își conducea Jeepul în sus, pe drumurile periculoase de munte, încetinind ca să se uite la semnalizatoarele rutiere pe care Joanna i le indicase. Era un drum care semăna cu al ei, frumos și mortal în același timp, acoperit cu frunzele și coronamentele stejarilor, brazilor, chiparoșilor și eucaliptilor, completat de zonele în care, din cauza alunecărilor de teren, drumul se îngusta brusc.

Nu era totuși pregătită pentru ce o aștepta după ce luă ultima curbă, după indicațiile Joannei, și începu să urce dealul. Ajungând la un mic platou pe vârful muntelui, încetini mașina, întorcându-și capul în stânga și în dreapta, încercând să cuprindă minunația absolută care o înconjura: vârfuri și canioane de dimensiuni amețitoare, îmbrăcate în verdele proaspăt al primăverii, pătate în culorile vibrante ale florilor sălbatice. Era absolut uimitor.

Zări în față aleea care ducea spre casa Joannei. Intră pe ea, conducând printre merii care mărgineau drumul. Ajunse repede la două porți masive de piatră peste care erau felinare de bronz, înverzite de vreme. Porțile mari erau larg deschise, părând că stăteau întotdeauna așa, gata să întâmpine musafirii. Gardul care se întindea de o parte și de cealaltă a porții, înconjurând grădinile, era din fier.

Intră printre stâlpii de piatră, ajungând într-o curte. În stânga se ridica o clădire mare, cu un singur etaj, cu obloane și ornamente albe ca zăpada, îmbrăcată în wisteria purpurie. Chiar în față era un garaj acoperit cu trandafiri cățărători roz pal, mulți înfloriți. Locul avea aspectul solid și confortabil oferit de combinația dintre bani și îngrijire afectuoasă.

Trăgându-și geanta mare după ea, April urcă scările din piatră din fața ușii principale. Era vopsită în verde închis, cu tente albăstrii. Sună și așteptă.

Ușa se deschise și o minionă extrem de drăguță, cu părul negru și ochi întunecați, o întâmpină.

— Bună, spuse ea, veselă. Tu ești April, da?

April încuviință.

— Da, zise ea, zâmbind.

— Eu sunt Connie, spuse femeia, deschizând larg ușa. Intră. Joanna te așteaptă.

April se luă după ea, privind în jur. Aspectul exterior al casei nu o pregătise pentru imensitatea și grandoarea de modă veche a interiorului. În holul spațios de la intrare era o masă Regency peste care era suspendat un candelabru scânteietor de cristal, și o scară elegant spiralată ducea la etaj. Urmărind-o pe Connie, care mergea repede, April abia apucă să zărească încăperile din stânga și din dreapta, lemn lustruit, argint și aramă, și covoare și țesături strălucitoare.

Chiar în față, zări fereastra franțuzească din spatele casei prin care se vedeau terasa de piatră și vârfurile înverzite ale munților îndepărtați. Fusese în multe case din acea zonă, unele aparținând unor oameni foarte bogați, dar nu credea că mai văzuse vreo casă care să respire

o pace așa de luxuriantă. Voia să mângâie țesăturile, să pipăie lemnul lustruit, să se bucure de spectacolul din jurul ei, dar Connie o aștepta cu un zâmbet nerăbdător.

— Pe aici, îi spuse, deschizând ușa.

— Mulțumesc, Connie.

O văzu pe Joanna așezată la masa mare de teck, sub o umbrelă. Pe terasă erau sute de cărți și reviste. Când o văzu, Joanna își scoase ochelarii de soare și se ridică s-o întâmpine.

— Salut, o strigă ea. Bine ai venit.

— Mulțumesc, spuse April. Este așa de frumos aici, Joanna! Nu știam. Nu-mi vine să cred că, de când locuiesc aici, n-am mers niciodată pe acest drum. Se uită către piscină și dincolo de munți și de prăpăstii. Este divin!

— Așa este, nu-i așa, spuse Joanna, întinzând mâna.

April i-o luă și i-o strânse.

— Hai aici, spuse ea, stai jos și spune-mi ce ți-ar plăcea să bei. Ceai, apă minerală sau sifon, orice vrei.

April se așeză și se uită la paharul Joannei.

— Tu ce bei?

— Ceai verde la gheață.

— Grozav, spuse April. Și eu vreau la fel.

Joanna se întoarse spre Connie, care aștepta.

— Connie, de ce nu ne aduci niște ceai de la frigider?

— Sigur, spuse Connie, îndreptându-se spre casă.

Joanna se așeză și privi la tânăra din fața ei. Era și astăzi la fel de frumoasă ca ieri.

— După ce bei, îți voi arăta împrejurimile, îi spuse. E bine așa?

— Da, răspunse April, uitându-se în jur, încercând să

observe toate plantele, florile, tufele și copacii. Respiră adânc, încântată de parfumul adus de briza ușoară. Nu mă pot sătura de acest loc, se entuziasmă ea. Este spectaculos și... voluptuos, într-un fel. Într-un fel liniștit.

Joanna o privi surprinsă.

— Ai nimerit-o, cred, la țanc, spuse ea. O voluptate calmă.

— Locuiești aici demult? întrebă April.

Joanna încuviință.

— De fapt, niciodată n-am locuit în altă parte, îi spuse. Tatăl meu a construit acest loc atunci când s-a căsătorit cu mama, așa că eu am crescut aici. Apoi, după ce m-am măritat cu Josh, tata a murit și ni l-a lăsat nouă. Se opri și zâmbi. Locuiam în căsuța aceea de pe plajă pe care ne-a dat-o tata când ne-am căsătorit. Lângă Pajaro Dunes, în plină pustietate. Era de fapt o cabană, dar era minunată.

— Ei, oricum, locul ăsta este, cu siguranță, spuse April. Este așa de necalifornian. Adică vreau să spun că clădirea și toate celelalte par să fie aici dintotdeauna. Mă înțelegi? Au *rădăcini* aici.

Joanna râse.

— Într-adevăr, nu prea seamănă a California. Plină de cocioabe din plastic construite ieri sau alaltăieri.

Connie se întoarse cu o tavă pe care era un ceainic cu ceai și pahare și o așeză pe masă.

— Ăsta-i zahăr adevărat, Sweet 'n Low și miere, spuse ea, turnându-i ceai lui April.

— Mersi, Connie, spuse April, pun eu restul.

— Sigur, spuse Connie. Atunci mă duc să pregătesc masa, bine?

— Da, spuse Joanna. Vom fi gata cam în jumătate de oră sau cam așa ceva.

— Bine. Connie se îndreptă repede spre bucătărie.

— Este așa de drăguță, spuse April, și pare așa de energică și fericită.

— Este minunată, zise Joanna. Înainte să moară tata, practic i-a adoptat pe Connie și pe Carl, fratele ei. Pe atunci îi chema Consuelo și Carlos și tocmai veniseră, împreună cu mama lor, din Peru. Locuiau într-o rulotă într-un lagăr oribil de emigranți. Connie a venit să lucreze aici, iar Carl la pepinieră.

— Și-au schimbat numele? întrebă April, bându-și ceaiul.

— Da, încuviință Joanna. Voiau să fie cât mai americani. Și încă mai vor.

— Deci nu stau legal, spuse April.

— Carl, da. S-a însurat cu Luna Garber, jumătate venezueleană, jumătate evreică. Și ea lucrează la pepinieră. Dar Connie... este cam complicat. Joanna râse încet.

— Cum? întrebă April, intrigată.

— Ei bine, Connie a găsit pe cineva cu care să se mărite. Așa că i-am împrumutat cinci mii de dolari să-l plătească pe tip...

— Cinci mii de dolari? exclamă April.

Joanna încuviință.

— Se pare că ăsta e prețul zilei. Oricum s-au căsătorit și, când au avut interviul la imigrări, Connie n-a trecut.

— Poftim? întrebă April. Dar cum se poate?

— Cel cu care dădea interviul avusese probabil o zi proastă, spuse Joanna. A mirosit că ceva nu era în regulă

pentru că n-au putut răspunde la tot felul de întrebări personale, unul despre celălalt. Era clar că de-abia se cunoșteau, cu atât mai puțin să fi trăit ca bărbat și nevastă. Și așa că ea n-a primit Cartea Verde.

— Și ce s-a întâmplat?

— Așa cum e situația acum, spuse Joanna, a trebuit să angajăm un avocat foarte scump, specializat în astfel de cazuri, care s-o ajute. Până acum a avut doar succese, așa că vom vedea. Între timp, tipul cu care s-a măritat a șters-o cu banii. Râse iar. Pe aici se întâmplă întotdeauna mici drame.

— Așa se pare, spuse April. Cred că ai fost foarte generoasă cu ea.

— Ei, zise Joanna, Connie lucrează aici de când avea optsprezece ani și parcă face parte din familie. Sunt la fel de apropiată de ea ca de sora mea, Christina. A fost cu adevărat minunată. *Este* minunată. Și inteligentă, și ambițioasă.

— Este așa de drăguță, zise April. Mă mir că cineva nu s-a căsătorit cu adevărat cu ea.

— Pare ciudat, nu? răspunse Joanna. Se mai întâlnește cu câte cineva, dar Connie e cam ciudată. Adică e foarte pretențioasă. Cam snoabă când e vorba de bărbați. Cum arată, cu ce se ocupă. Vrea să depășească cât mai mult copilăria trăită în sărăcie în Peru. Și mai cred că încă nu s-a îndrăgostit cu adevărat.

— Și asta contează mult, nu, spuse April, râzând.

— Da, fu de acord Joanna. Observă că April își terminase ceaiul. Ești gata să vezi grajdul cel vechi?

— Da, îi răspunse April. De-abia aștept.

— Bine, urmează-mă, spuse Joanna, împingându-și scaunul de lângă masă și ridicându-se în picioare.

Se îndreptă către micul podeț de lemn din capătul terasei care ducea până în zona piscinei.

— Îmi plac podețul și priveliștea, spuse April, cu entuziasm. Este perfect.

— Tata a început să le facă, răspunse Joanna, dar și Josh și eu am mai lucrat mult.

Trecură de piscină și continuară să meargă pe terenul accidentat până ce April zări grajdul cel vechi cam la treizeci de metri, pe un teren în pantă, înconjurat de meri. De aici, priveliștea munților și a prăpăstiilor era chiar și mai dramatică decât de pe terasă.

— Uau, Joanna! spuse ea. Cred că este un loc grozav de amuzament sau de meditație. Știi tu, să citești, să te îndepărtezi de activitățile zilnice.

— Am descoperit, când lucram la cartea despre orhidee că, deși casa este foarte mare, mi-ar fi prins bine un loc izolat — o altă clădire — ca să mă pot concentra.

Ajunseră la grajd și se așezară în fața lui. Joanna o privea pe April, încercând să ghicească după expresia ei la ce se gândea, dar expresia lui April nu putea fi descifrată.

Fără să mai spună nimic, April începu să înconjoare clădirea, cu Joanna pe urmele ei. Apoi intră și privi în jurul ei. În cele din urmă, cu mâinile în șolduri și picioarele înfipte bine în pământ, o privi pe Joanna în ochi. Expresia ei era gânditoare.

— Știi ce cred? spuse ea, cu un ton plat.

— Ce? întrebă Joanna, puțin îngrijorată că April ar fi putut considera clădirea nepotrivită.

April zâmbi larg.

— Cred că e perfect, spuse ea. Chiar perfect pentru ce vrei să faci.

Joanna respiră ușurată. *Slavă Domnului!* se gândi. *Va accepta proiectul.*

— Grozav, spuse ea. Mă bucur că simți așa. Mi-a fost frică că o să crezi că sunt o nebună pentru că vreau să aranjez locul ăsta, cu atât mai mult cu cât vreau să fac ceva așa de complicat.

April scutură capul.

— Nu, nu, spuse ea. Chiar așa este. Cred că e corect. Se întoarse spre locul unde fuseseră odată ușile garajului care dădeau în boxe. Uite, spuse ea. Începu să vorbească repede. Aceste deschideri sunt perfecte pentru uși franțuzești. Cerșesc uși franțuzești. S-ar vedea munții și din partea aceasta. Apoi, continuă ea, celelalte trei părți pot rămâne cum sunt. Fără uși, fără ferestre. Complet închise. Se întoarse și se uită iar spre Joanna. Vei fi înconjurată de fresce și modele arhitecturale făcute din scoici și pietricele.

Ochii Joannei străluciră.

— Îți place cu adevărat ideea, nu?

— Exact, încuviință April. Poate fi fabulos, fantastic. Apoi adăugă, liniștită. Poate fi cu adevărat magic.

Chiar cuvintele pe care vroiam să le aud, se gândi Joanna. Deci, accepți proiectul?

— Păi... ar trebui să vorbim despre termenul de predare, orare, și așa mai departe, spuse April. Dar, da. Zâmbi. Mi-ar plăcea să primesc proiectul.

— Minunat, April, spuse Joanna. Sunt încântată. Se întinse și o îmbrățișă pe April, apoi o sărută pe obraz.

Era ceva spontan și într-atât de nepotrivit cu modul ei obișnuit de comportare cu o persoană pe care de-abia o cunoștea încât Joanna se trase înapoi și râse nervos.

— Îmi pare rău, spuse ea. Eu... eu de-abia te cunosc, însă sunt așa de fericită.

April roși ușor.

— Nu-i nimic, spuse ea. Și eu sunt așa de încântată și... și deja simt că ne cunoaștem de foarte multă vreme.

— Și eu mă simt la fel, spuse Joanna. Ca și cum ai fi o veche prietenă. Se opri, gânditoare. Cred că gândim asemănător, spuse ea. Amândouă suntem cam pragmatice cred, dar ne place puțină fantezie, puțin umor în viața noastră.

— Da, aprobă April. Cred că ne plac aceleași lucruri.

Joanna o luă de mână.

— Aș vrea să-ți mai arăt ceva, apoi cinăm. Bine?

— Sigur, spuse April.

— Pe aici, spuse Joanna, arătându-i un colț al grajdului.

April o urmă într-un colț în care folii mari de plastic ascundeau ceva. Joanna trase foliile de plastic, și April văzu că erau sute de cutii mai mari și mai mici. Ajungeau aproape de tavan.

Joanna deschise o cutie de plastic și o întoarse spre April.

— Iată, spuse ea.

April veni mai aproape și se uită. Ochii ei se lărgiră de uimire la vederea scoicilor colorate strânse în interior. Apoi inspiră adânc.

— Parcă ai fi adus oceanul acasă cu tine. Și sunt frumoase, spuse ea.

— Da, spuse Joanna, sunt sute. Toate strânse în cutii, după tip.

— Incredibil! exclamă April.

— Oricum, sper să putem folosi cele pe care le-am strâns, spuse Joanna.

— În primul rând, răspunse April.

Joanna închise cutia de plastic.

— Acum putem merge la masă. Adică, dacă ai văzut destul.

— Da, răspunse April, pentru început.

Joanna o conduse printre meri, pe terenul accidentat, către piscină și terasă...

— Connie e o bucătăreasă grozavă, spuse ea pe când mergeau. Știe să facă mai multe specialități peruviene. Cu prelucrări proprii, desigur. Și sunt delicioase. Singura problemă e că majoritatea îngrașă. Și este greu să le refuzi.

April râse.

— Ca multe alte lucruri bune din viață.

Ajungând la masă, observă că fusese aranjată frumos, cu porțelanuri și argint scânteietor, și cristaluri. Era chiar și o față de masă din in, albă, cu șervețele asortate. În mijlocul mesei era un vas mic cu orhidee delicate, mov deschis, atât de frumoase încât păreau ele însele comestibile.

— Totul este așa de frumos, spuse April. Nu ar fi trebuit să te deranjezi așa.

— Să faci lucrurile bine nu este niciodată un deranj prea mare, răspunse Joanna.

April o privi și înțelese că vorbea serios. Era o femeie care nu ar fi precupețit nici un efort pentru ca lumea ei să fie pe cât de frumoasă ar fi reușit s-o facă.

— N-am mai văzut orhidee mov ca acestea, zise April.

— Sunt *Cattleya skinneri,* îi spuse Joanna. Nu sunt nici rare, nici pretențioase, dar cred că au o culoare foarte frumoasă. Acolo, îi arătă ea, tu stai acolo. Îi arătă un scaun. Iar eu voi sta aici.

Se așezară și, ca prin farmec, apăru Connie din bucătărie, ducând o tavă.

Rămășițele dejunului zăceau împrăștiate pe farfurii, mărturie a talentelor gospodărești ale lui Connie. Boluri încă roz de la supa cremă de creveți aromată cu cilantro. Farfurii cu roșu, alb și maro de la o *calsa,* o tavă cu piept de pui, cartofi piure și avocado. Conținutul salatierelor abia fusese atins, iar farfuriile de desert păreau nefolosite pentru că mâncaseră delicioasa tartă a lui Connie direct din tavă.

— A fost dumnezeiesc, spuse April, împăturindu-și șervețelul.

— Connie nu dă greș niciodată, spuse Joanna. Știi, m-au sunat oameni de peste tot, chiar din Europa, după ce-au mâncat aici. Toți voiau să știe rețeta ei pentru supa de creveți.

— Și a spus-o?

— Nu prea, râse Joanna. Odată, o doamnă din înalta societate, o colecționară de orhidee din Franța, a sunat, iar eu am implorat-o pe Connie să i-o spună. Știi, doamna aceea e un client foarte bun.

— Și i-a dat-o? surâse April.

— Ei, i-a dat o *versiune* a rețetei, spuse Joanna. Nu mai știu ce a uitat, dar a uitat ceva.

Râseră amândouă.

April se trezi că mângâia orhideea de pe masă cu vârfurile degetelor.

— Îmi pare rău, spuse. Te face să dorești s-o atingi.

— Nu-i nimic. După cum ți-am spus, nu sunt nici rare, nici pretențioase. Ai putea s-o iei acasă la tine.

— Da? Sprâncenele lui April se ridicară.

— Sigur, îi spuse Joanna. Sunt ușor de îngrijit. Îți voi da un pliant cu instrucțiuni înainte să pleci. Le ținem în pepinieră, pentru clienți. Ai vrea să vezi sera înainte să pleci?

— Da, îi spuse April. Mi-ar plăcea foarte mult. Dacă accept proiectul, cred că ar trebui să mă împrietenesc cu orhideele...

— Vino după mine.

April o urmă peste podeț până lângă piscină, apoi pe o potecă care ducea la o mică seră din apropiere.

— Nu mi-aș fi dat seama că este aici, spuse April. Cel puțin, nu din casă.

— Aceasta a fost și ideea, răspunse Joanna. Aici sunt mai mult orhidee speciale. Rare și scumpe. Iar Josh are aici „Camera de Împerechere".

— Ce are? April se înecă de râs.

Joanna o privi și-i zâmbi.

— Ai auzit bine. Camera de Împerechere. Este numită așa pentru că aici polenizează orhideele. Manual. Unele sunt foarte sensibile. El creează hibrizi. Aceasta este una dintre ocupațiile principale în industria orhideelor. Cel puțin într-a noastră. Crearea hibrizilor. Dacă scoți ceva nou și diferit atragi atenția lumii și *vinzi*. Dar este un

proces lung și nu poți fi sigur ce vei obține când încrucișezi plantele.

Scoase o telecomandă din buzunarul pantalonilor ei largi, de culoarea nisipului. Formă un număr și o îndreptă spre poarta serei. Se auzi un declic apoi Joanna deschise ușa.

— Trebuia să avem un sistem de siguranță aici pentru că orhideele sunt foarte scumpe.

April o urmă pe Joanna înăuntru și deschise gura, surprinsă.

— Oh, n-am mai văzut așa ceva, spuse, privind exotica combinație de boboci și culori. Roșu, roz, purpuriu, alb, galben, verde, aproape negru — toate culorile curcubeului și unele pe care nu credea că le mai văzuse până atunci. Plantele însele, cu frunzele lor ciudate erau și ele imagini de neuitat, de la orhideele micuțe din ghivece cu frunze cum nu mai văzuse, până la orhidee aproape de mărimea copacilor.

— Așteaptă până o să vezi pepiniera, spuse Joanna. Observă locul în care Josh polenizase *Paphiopedilum Lowii*. Îți place asta?

April studie planta.

— Este extraordinară, spuse ea. Verde și roz și purpuriu. Cu adevărat frumoasă.

— Josh încearcă s-o hibridizeze cu altceva, nu sunt sigură cu ce. Poate cu mai multe alte orhidee. Să vadă ce va ieși.

— Mi-am auzit cumva numele? se auzi o voce adâncă, masculină, din spatele lor.

— Oh! exclamă Joanna. Nu mi-am dat seama că ești aici.

El o luă în brațe, sărutând-o pe buze. April îi urmări, surprinsă de felul în care-și arătau dragostea unul față de celălalt în prezența unei persoane străine. Erau așa de naturali împreună, se gândi ea, așa de intimi.

— Josh, spuse Joanna, prietena mea, April Woodward. Și April, acesta e soțul meu, Josh.

Josh se înclină și îi strânse mâna lui April, privind-o în ochi.

Ce ochi, se gândi ea. *N-am mai văzut așa ochi până acum. Sunt aproape hipnotici în adâncurile albastrului lor. Și zâmbetul! Cu dinți albi, albi, în contrast cu pielea bronzată. Și părul!*

Își dădu brusc seama că-l privește fix, că-l ținuse de mână mai mult timp decât se cuvenea. Îi eliberă mâna, se uită în jos o clipă, apoi iar la el.

— Mă bucur să te întâlnesc, spuse ea. Joanna tocmai îmi arăta la ce ai lucrat.

— Vârful icebergului, spuse el, zâmbind. Ce crezi despre proiect, April? Ai avut timp să te gândești?

— Este foarte interesant, răspunse ea, și cred că putem face ceva.

— Am fost deja la grajd, spuse Joanna, și lui April i-a plăcut.

— Bun, spuse Josh. Mi-e teamă că nu mulți înțeleg ideile minunate ale soției mele. Luă mâna Joannei și o strânse între ale lui. Cred că e unul dintre lucrurile care îmi plac la ea.

— Oh, Josh, spuse Joanna, cred că și ție ți s-au părut unele cam aiurite.

El râse.

— Mda, așa este.

— Ascultă, spuse Joanna, ce ar fi să-i arăți sera lui April în timp ce eu mă duc în casă și pregătesc câteva lucruri să le ia acasă la ea? Vă deranjează?

April încuviință.

— Mie îmi convine.

— Ești sigură că nu te vei plictisi de moarte? întrebă Josh.

— A, nu, zise April. Nu cu toate aceste flori fantastice.

— Ne vedem în casă atunci, spuse Joanna; se întoarse și ieși din seră.

— Deci ce ți-a arătat Joanna? întrebă Josh, privind-o pe April.

Ochii lui sunt magnetici, se gândi ea. *Nu trebuie să mă mai uit la ei. Și părul! Nu observasem cât de decolorat de soare este, plin cu șuvițe de aur.*

— Bine, spuse April, venindu-și în fire. Mi-a arătat ceva pe care tu să polenizezi, pe acolo. Arătă spre *Paphiopedilum Lowii.*

— Chiar te interesează? întrebă el.

— Oh, da, încuviință April.

El își dădu seama că ea vorbea serios și o aprecie pentru asta. Mulți erau interesați de produsul finit — o floare frumoasă, exotică — dar puțini doreau să știe cum ajunge să fie astfel.

Îi arătă ecranele și felul în care funcționa sistemul de aspersoare de ceață, controlat de computer. Apoi își puse mănușile și îi arătă cum folosea scobitori ca să ia polenul de la o plantă și să le polenizeze pe celelalte.

Îl urmări fascinată cum luă o scobitoare muiată în salivă din gură și o rotește printr-o orhidee, apoi cum mută scobitoarea, acum plină cu polen, pe o altă orhidee.

— Te dezgustă? o întrebă, privind-o.

— Nu, spuse ea, dând din cap. Mi se pare fascinant. Le faci, mai mult sau mai puțin, să facă sex.

El zâmbi.

— Așa este.

După aceea se plimbară prin seră și el îi arătă diverse tipuri de orhidee, caracteristicile lor, țara de origine și o mulțime de alte detalii care deveniră un vârtej confuz în capul ei.

Josh se întoarse, îi văzu privirea și râse.

— Am luat-o prea repede, spuse el. Și încerc să spun prea multe unei persoane care nu știe aproape nimic.

— Da, recunoscu April, dar este fascinant și văd că ești pasionat.

— Mda, spuse el. M-am molipsit de la Mitch Cameron, tatăl Joannei. El avea boala — febra orhideelor — și mi-a transmis-o mie. De atunci nu mi-a mai trecut. Se opri și o privi. Am venit într-o vară să lucrez aici, când eram la colegiu. Se opri și râse. Și nu am mai plecat.

— Da? se miră ea. Chiar așa?

— Da. El încuviință și surâse.

Ce *surâs*, se gândi ea.

— M-am îndrăgostit de orhidee, de Mitch Cameron și de fiica lui.

— Ce întâmplare, comentă ea. Să nimerești peste toate astea. Este o viață așa de... așa de diferită.

— Așa este și a ta, spuse el. Cel puțin din câte mi-a spus Joanna.

Ea îl privi.

— Cred că... cred că ai dreptate, spuse ea. Nu sunt

mulți interesați de ceea ce fac eu și cu atât mai puțini cei care fac așa ceva.

— Și îți place? Adică îți iubești cu adevărat munca, așa, cu pasiune?

O privi atent și își dădu brusc seama că până atunci ignorase corpul ei lung, subțire, ochii căprui chihlimbarii, și părul de culoarea nisipului, și trăsăturile ei deosebit de frumoase. Acum când o văzuse — când o văzuse cu adevărat — i se păru imposibil să nu o fi observat atâta vreme. Când venise lângă ele, își concentrase toată atenția asupra Joannei și nu reușise să își dea seama că o ființă așa de încântătoare fusese în preajma lui tot timpul.

— Da, îi răspunse ea, privindu-l în ochi. Îmi iubesc cu pasiune munca. Fie că e vorba de scoici sau faianță sau piatră sau acuarele, pun tot ce am în ea. Îmi place cu adevărat. Este ceea ce mă ține... îmi displace cuvântul... adunată..., dar cred că e potrivit.

Făcu o pauză și zâmbi.

— Cred că, dacă restul lumii pare nebună și lipsită de control... Oftă și se scutură.

— Dacă restul lumii e nebună și scăpată de sub control, termină Josh în locul ei, cel puțin tu ai munca ta. Și este ceva ce *poți* controla într-o oarecare măsură. Poți decide unde să așezi bucata de faianță sau scoica sau cum vrei să arate acuarelele. Îți poți găsi liniștea.

— Exact, încuviință ea.

Ce ciudat, se gândi el, pare să gândească exact ca Joanna. Și ca mine. Și are și aceeași atitudine, ușurință și autocontrol ca și Joanna. Pare să fie la fel de practică ca Joanna, în ciuda imaginației ei. Nu-i de mirare că se înțeleg așa de bine.

— Acum cred că mai bine te duc în casă, spuse Josh. Am niște hârtii de făcut și apoi trebuie să mă duc la pepinieră.

— Mulțumesc pentru tur și pentru informații, spuse April.

— Sper că nu te-am speriat, zâmbi Josh.

— Nu, zise April, deloc.

Părăsiră sera și se îndreptară spre casă. Pe terasă, în depărtare, Joanna stătea la masă și îi urmărea, zâmbind ușor.

Ce bine arată împreună, se gândi ea. Sunt perfecți unul pentru celălalt. Și pariez că deja le e mai ușor să discute unul cu celălalt, să se cunoască unul pe celălalt.

Ridică mâna și le făcu semn și amândoi îi făcură semn la rândul lor. Putea vedea că râd împreună, împărtășind ceva amuzant.

Perfect! se gândi ea.

Când ajunseră la masă, Josh se aplecă și o sărută pe Joanna pe obraz.

— Am niște hârtii de făcut. Pe urmă trebuie să mă duc la pepinieră.

— Iar pleci? îl întrebă.

— Da, spuse el. Am multă treabă.

— Bine, dragă, spuse Joanna, ne vedem mai târziu, atunci.

Josh se întoarse spre April.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Și sper ca proiectul să iasă bine.

— Și mie mi-a făcut plăcere, replică April. Și sunt sigură că proiectul va merge foarte bine.

Pe când el se îndrepta spre casă, Joanna îi spuse lui April.

— Mai stai jos niţel şi pe urmă te las să pleci.

April îşi trase un scaun şi se aşeză vizavi de Joanna.

— Soţul tău este foarte simpatic.

— E aur curat, replică ea. De fapt este ca Ford Knox. Râseră amândouă.

— Ce norocoasă eşti, îi spuse April.

Joanna încuviinţă şi zâmbi.

— Oh, da, spuse ea, cu ochii ei violeţi privind în depărtare. Da, într-adevăr. Şi, n-aş vrea să mă laud, dar cred că sunt cea mai norocoasă femeie de pe pământ.

Lui April i se păru că detectează o notă falsă, poate şi puţină tristeţe în ochii Joannei. Se întrebă ce naiba o putea întrista pe această femeie, dar apoi îşi zise că şi-a imaginat tristeţea din ochii ei.

— Bine, zise Joanna, uitându-se la April. Am câteva lucruri să-ţi dau pentru acasă şi cred că ar trebui să discutăm unele amănunte chiar acum. Dacă nu te deranjează.

— Sigur, spuse April. Dă-i drumul.

— Nu ştiu cum procedezi tu de obicei, dar mă gândeam că ai putea să-mi faci o schiţă a proiectului şi o antecalculaţie. Ştiu că eu va trebui să aleg orhideele pe care le vei folosi tu, dar aş vrea cel puţin să ştiu ce crezi tu că ar merge.

— Şi când ai vrea să ţi le dau? întrebă April.

— Cam într-o săptămână.

— O săptămână! se înecă April. E mult prea repede, Joanna.

— Mă grăbesc, îi spuse simplu Joanna.

April o privi şi văzu că era serioasă.

— Bine atunci. Voi renunţa la altele, dar pot s-o fac.

— Bine, spuse Joanna. Săptămâna viitoare, atunci. Se opri, cu o expresie gânditoare pe față. Și acum, continuă ea, termenul de predare.

April o privi. Avea impresia că Joanna dorea ca acest proiect uriaș să fie terminat ieri.

— Aș vrea ca tot proiectul să se termine în șase luni, spuse ea. Cel mult. Patru luni mi-ar conveni mai mult, dar e bine și în șase.

April scrâșni din dinți și zâmbi forțat.

— Au, zise ea. Săptămâna viitoare e ceva, dar să-l termin în șase luni? Joanna, ar fi o provocare uriașă.

— Pariez că-ți plac provocările, îi spuse Joanna.

— Nu, vorbesc serios. Ar însemna să amân sau să renunț practic la orice altceva. Se opri, mușcându-și o unghie, apoi o privi pe Joanna, părând că a ajuns la o concluzie.

— Bine, zise ea într-un târziu. Garantez șase luni. Patru luni, imposibil, nu pot promite așa ceva, dar aș putea încerca totuși.

Joanna zâmbi.

— Asta voiam să aud, spuse. Se întinse peste masă și o prinse pe April de mână. Va fi un proiect măreț, April. Crede-mă, nu vei regreta.

— Sunt sigură că nu, răspunse April, dar se întreba dacă nu regreta deja, măcar puțin.

— Și acum, spuse Joanna, acesta este un exemplar al cărții despre orhidee pe care am scris-o acum doi ani. Îți poți alege câteva flori preferate, și săptămâna viitoare vom hotărî împreună pe care le vom include în frescă. Îți convine?

— De acord. Și mulțumesc mult. Ai fost foarte amabilă și generoasă.

— A, dar mă vei răsplăti, spuse Joanna. Așa că nu fi îngrijorată.

— Bine, atunci e timpul să plec, spuse April. Am o grămadă de lucru până săptămâna viitoare.

— Să-ți dau un avans pentru săptămâna aceasta? întrebă Joanna.

— Nu, nu este necesar. Vom vedea săptămâna viitoare.

Se întoarse în casă, unde sacoșele o așteptau pe April în fața ușii din față. Se sărutară ca două vechi prietene, apoi April plecă.

Joanna o urmări ieșind din curte, apoi se rezemă de ușa închisă, respirând ușurată. *Am găsit-o!* se gândi ea. *Of, da, într-adevăr, Josh. Am găsit femeia perfectă!*

April conduse încet înapoi, prin munții periculoși, cu mintea zăpăcită de frumoasa și evident ciudata Joanna Lawrence. *Ce femeie este,* se gândi ea. *Ce minte originală și ce preocupări diferite.*

Și lumea ei! se mai gândi April. Așa frumoasă, așa perfectă! Ca și cum ar fi trăit într-un univers fermecat. Sălașul ei de pe culmea muntelui era extraordinar de elegant, totuși cald și primitor. Atenția față de detalii era incredibilă, de la palisadele acoperite cu iederă, la felul în care era pusă masa.

April se opri la un semn care indica o alunecare de teren, privi atentă în jur, apoi continuă drumul.

Trebuie să fiu atentă la drum, se gândi ea.

Dar mintea ei rătăcea ineluctabil înapoi la paradisul terestru al Joannei Lawrence. Exista, desigur, și o completare a acestei imagini paradisiace: Josh Lawrence.

Aproape inuman de frumos, cu părul lui decolorat de soare și pielea bronzată, cu nasul lui roman și bărbia pătrată, fermecător și amabil și răbdător și îndrăgostit de viață. Frumusețea lui, se decise ea, era cu atât mai mare cu cât el părea indiferent la ea. Oh, da, era relaxat, confortabil, sigur pe el.

Joanna și Josh Lawrence: ce cuplu! Putea invidia ușor dragostea lor deplină și imaginea vieții perfecte care emana din ei.

Întorcându-se pe autostradă, îndreptându-se spre sud, către modesta, dar încântătoarea ei cabană montană, își plimbă o mână prin păr.

Și totuși, se gândi ea, *și totuși... este ceva în neregulă cu ei și cu lumea lor binecuvântată. Nu,* se corectă ea, *este ceva ciudat cu Joanna. Da, Joanna. Este ceva sigur... nu, nu suspect, dar este ceva care nu pare adevărat.*

Dar ce? se întreba ea. *Și de ce simt așa? Caut viermele din măr? Sunt așa de sceptică încât refuz să accept ceea ce pare să fie real? Oare nu poate exista cu adevărat o astfel de căsnicie ca a ei?*

Începuind ca să poată ieși de pe autostradă, se întreba dacă sentimentul pe care-l avusese nu putea fi rezultatul vreunei premoniții. Uneori își zicea că nu poate avea încredere în propriile ei instincte, acele sentimente care stăteau ascunse în interiorul ei. Totuși, sentimentul că era ceva în neregulă în imaginea pe care familia Lawrence o prezenta lumii nu voia să dispară. Nu putea spune exact despre ce era vorba, dar ceva o avertiza să fie atentă.

Capitolul opt

Soarele, într-o ultimă desfășurare de portocaliu arzător, dispăruse în spatele munților, iar aerul serii începea să se răcească. Priveliștea accentua dramatic copaci și cărări. Luminile dădeau apei din piscină o culoare liniștită, turcoaz. Lumânări mari, parfumate, toate mirosind dulce a miere, ardeau în suporturi ornamentale așezate pe mese, pe zidurile grădinii și chiar în jurul piscinei.

Era timpul preferat de înot al Joannei. Își terminase tururile de seară și acum plutea liniștită pe saltea, privind cerul. Îi plăcea să înoate și dimineața devreme, dar, dacă putea să aleagă, prefera să înoate sub lumina stelelor.

De la difuzoarele ascunse, muzica japoneză koto plutea în aer. Muzica i se părea Joannei foarte relaxantă — o ciudățenie, presupunea ea, pentru că prietenii făceau haz. Lui Josh îi plăcea, dar chiar și pe el îl enerva uneori.

Acum avea piscina doar pentru ea și totuși combinația dintre lumină, apă, aerul înmiresmat și muzica era miraculoasă. Mintea și trupul ei — toate simțurile ei — percepeau că li se oferise un masaj special, exotic, iar rezultatul era o imensă pace lăuntrică.

O, da, se gândi ea, liniștea domnește. Cel puțin pentru moment.

Exact ce mi-a recomandat doctorul, se hotărî ea, zâmbind poznaș. Pentru că avea nevoie disperată de aceste momente intime — cel puțin în ultima vreme — pentru a-și reveni. Uneori se gândea că, dacă n-ar fi fost aceste clipe, ar fi înnebunit.

În această seară reușise să se calmeze, să se bucure de viață, așa cum era, și să nu se îngrijoreze pentru ziua de ieri sau pentru mâine, sau pentru săptămâna viitoare, sau pentru luna viitoare. Nu. Nu se va îngrijora pentru problemele de la pepinieră, sau pentru Josh sau pentru toate responsabilitățile pe care le avea acum... sau le va avea în viitor.

Nu. În această seară simțea că poate să fie mulțumită. Și avea pentru ce; își enumeră în gând toate motivele, unul câte unul, mulțumind stelelor ei norocoase — sau cam așa ceva — că i se permisese o astfel de viață plină de belșug și de veselie și de dragoste.

Se rostogoli de pe saltea, înotă până la treptele înguste ale piscinei și ieși din apă. Luă o înghițitură de vin alb de pe masa de lângă piscină, apoi își alese un prosop de plajă mare, pufos și începu să se șteargă.

Deodată simți niște brațe puternice cuprinzându-i mijlocul și o răsuflare caldă pe ceafă. Se sperie pe moment, dar aproape imediat recunoscu mirosul masculin inconfundabil al lui Josh.

— Ești așa de frumoasă, îi șopti el, sărutând-o pe gât.

— Și tu miroși așa frumos, răspunse ea. Chiar dacă m-ai speriat rău.

— Zău? întreba el, ciugulindu-i urechea.

— Nu-i nimic, de data asta de iert.

Se întoarse cu fața la el, iar el o sărută pe vârful nasului.

— O să te uzi leoarcă de la mine, îi spuse, sărutându-i bărbia.

— Nu-mi pasă, spuse Josh, zâmbind. Poți să mă uzi de câte ori vrei.

Joanna râse.

— Ești la fel de flămând ca mine? îl întrebă.

— Da, aș putea mânca. De fapt, sunt lihnit.

— Bine, zise ea. Atunci mă poți ajuta să prepar un mic ospăț.

— Ce? întrebă el, arcuindu-și sprâncenele întrebător.

— Friptură, spuse ea. Antricoate. Niște cartofi copți cu rozmarin pe care trebuie doar să-i încălzesc la microunde, și o salată.

— Pare gustos, spuse el. Și lasă-mă să ghicesc ce am eu de făcut.

— Ai nimerit. Pune fripturile pe grătar în timp ce prepar eu salata.

— S-a făcut, răspunse el.

— Bine. Îl îmbrățișă strâns, apoi îi dădu drumul. Stai să scap de costumul de baie și mă întorc.

— Ce-ai zice să amestec și niște cocteiluri între timp? întrebă el.

— Minunat, spuse ea, deja ieșind de pe terasă pe ușile franceze care duceau în dormitorul lor.

Josh se îndreptă spre bucătărie, de unde scoase o sticlă de Stalichnaya de la gheață, vermutul din dulăpiorul de lichioruri, și începu să amestece cocteilurile, punând doar o idee de vermut în vodcă.

De-abia terminase, când Joanna apăru în bucătărie cu

părul încă umed, îmbrăcată doar cu un caftan scurt făcut dintr-un muslin alb, gofrat. La piept avea un anchior mare.

— Gata? îl întrebă.

Josh mai amestecă puțin cocteilul, apoi agită vasul în aer.

— Voilà, spuse el, zâmbind. Umplu paharele până aproape de margine și îi dădu unul.

— Cum, fără măslină? Fără sifon? glumi Joanna.

— Doar nu vrei să strici sublimul și curatul gust de alcool, nu? replică Josh, ridicând paharul.

Joanna râse.

— Dacă spui tu, nu.

Ciocniră paharele și băură câte puțin.

— Uau! E tare! exclamă Joanna.

— Ca să te las fără puteri, draga mea, spuse Josh, amuzat.

— Așa mă gândeam și eu, spuse ea. Își lăsă paharul jos și se duse la refrigerator, de unde scoase o tavă cu fripturi. Astea sunt pentru tine, spuse ea. Pun cartofii la microunde și fac salata.

— În sânge, ca de obicei? întrebă Josh.

— Arsă pe dinafară, aproape crudă înăuntru.

— Cum dorește clientul, spuse Josh și luă tava cu fripturi și cocteilul, le puse pe o tavă și se duse în spatele terasei.

În câteva minute, Joanna făcu o salată din mai multe verdețuri și roșii proaspete și o condimentă cu usturoi, ulei de măsline și oțet. Cuptorul cu microunde țiui și ea scoase cartofii mirosind a rozmarin. Așezând totul pe o tavă, i se alătură lui Josh pe terasă, unde fusese așternută deja masa. Se așeză și începu să bea.

— E aproape gata? întrebă ea.

— În curând, spuse el. Se așeză lângă ea și luă și el o înghițitură de martini, privindu-și nevasta. Pari puțin obosită. E din cauza noului proiect?

Joanna dădu din cap.

— Nu, nu, spuse ea hotărâtă. Mă simt bine și cred că proiectul va fi grozav. Făcu o pauză și îl privi pe Josh. Cum ți se pare April?

— Ei bine, începu el, cred că... cred că mi se pare în regulă.

Joanna râse.

— Hai, Josh, poți cu siguranță să spui mai mult.

El zâmbi.

— Bine, mi se pare capabilă și entuziastă și... ei bine, nu știu.

— Ei, hai, îl rugă ea. Spune.

— Ce să spun? întrebă el, în defensivă.

— Arată nemaipomenit. Așa-i? Joanna îl urmărea.

Josh se înroși ușor.

Joanna simți în interiorul ei un amestec de sentimente. *Chiar a plăcut-o pe April,* se gândi ea. *Chiar a fost afectat de ea. Altminteri n-ar reacționa așa.* Era bucuroasă, dar, în același timp, se simțea puțin... puțin... geloasă? *Of, Doamne!* Îi displăcea să simtă că ar putea fi astfel.

— Poate e mai bine să renunț la acest proiect, îl necăji ea. Cred că te cam simți atras de ea.

Josh se întinse și îi luă mâna în mâna lui, trăgând-o lângă el. O sărută, apoi se trase înapoi, privind-o în ochi.

— Știi foarte bine, îi spuse el, aproape șoptit, că nimeni de pe lume nu mă poate face la fel de fericit ca tine.

Joanna aprobă în tăcere.

Fără alt cuvânt, Josh se ridică, trăgând-o cu el. O luă în brațe și o sărută tandru.

— Of, te iubesc atât de mult, șopti el. Apoi buzele lui îi mângâiară fruntea, ochii, nasul, obrajii, urechile și gâtul. Începu s-o sărute pasionat, din ce în ce mai dornic, cu mâinile plimbându-se pe fesele ei tari, rotunde și împingând-o spre el.

Joanna îi răspunse instantaneu, bucurându-se că-i este aproape, dorința lui pentru ea mărind-o pe a ei. Își plimbă mâinile pe spatele lui puternic, apoi oftă când simți mădularul lui în erecție apăsat puternic de ea.

Se trase înapoi, privindu-l în ochi.

— Repede, spuse ea, trăgându-și sufletul, oprește grătarul.

Josh se întinse în spate și opri grilul, apoi o luă iar în brațe. *O, da,* se gândi el. *E clar că mâncarea poate să aștepte.*

O sărută iar pe buze și îi luă o mână într-ale lui.

— Hai să mergem în dormitor, îi spuse. Bine?

— O, da.

Se duseră în dormitor împreună și se dezbrăcară repede, lăsându-și hainele morman pe jos. Josh aprinse lumânările, apoi rămase admirându-i trupul splendid în lumina candelelor. Sânii ei obraznici, cu sfârcurile roz, ieșeau în relief dintr-un trup lung, subțire care culmina cu dulceața de lângă coapsele ei tari.

Joanna veni la el, cu dorința aprinsă de imaginea corpului bronzat, proporțiile sale clasice și musculatura puternică accentuate de sveltețe. Erecția lui o atinse în timp ce ea își petrecea brațele în jurul corpului lui musculos, oferindu-i buzele.

Josh o luă în brațele lui puternice, plimbându-și-le apoi în susul și în josul spatelui ei, de-a lungul feselor, sărutând-o cu pasiune, adânc, cu limba explorându-i gura. Se trase înapoi și o conduse spre pat, iar ea se lăsă pe spate, privindu-l. El veni deasupra ei, cu genunchii între coapsele ei, cu mâinile spre ea, urcând până la sâni, mângâind-o tandru. După aceea, lăsându-se înapoi, îi luă un sân în gură, sărutându-l și lingându-l, în timp ce-l masa cu mâna pe celălalt.

Joanna gemu de plăcere și se întinse în jos, spre coapsele lui puternice și îi luă penisul umflat în mână, strângându-l ușor. Josh se crispă pe moment și gemu, apoi își desfăcu coapsele și o lăsă să-l mângâie ușor cu vârfurile degetelor pe testicule.

Febril, el își plimbă limba pe sânii ei, pe bust, lingându-i și sărutându-i carnea cu poftă, până ce ajunse la ridicătura dintre coapse. Se ridică și mângâie întunecimea cu degetele, bucurându-se de privirea de dorință carnală de pe fața ei, ghidându-i mâna înapoi spre penis. Îi introduse ușor și blând mâna în clitoris, explorându-i jucăuș umiditatea pe când ea îi lovea mădularul.

Joanna gemu iar, cuprinsă de dorință.

— Oh, Josh, șopti ea. Te rog, te rog, nu mai pot aștepta.

El își retrase degetele și îi luă mâna de pe mădular, apoi îi desfăcu picioarele. Aplecându-se, își îngropă gura între coapsele ei, lingând-o și sărutând-o năvalnic, atâțând-o nemilos cu limba.

Joanna se răsucea dintr-o parte în cealaltă, gemete de plăcere scăpându-i printre buzele desfăcute. Nu credea că se mai poate abține vreo clipă, atât era de aproape de

climax, însă el se retrase brusc și îi acoperi trupul cu al lui într-o mișcare rapidă. Gura lui lacomă o căută pe a ei pe când o ridica ținând-o de fese și o pătrunse în întregime, până la capăt.

Joanna oftă tare și își aruncă mâinile, cuprinzându-i spatele, deschizându-se pentru el, întâmpinându-i dorința. Începură să se miște împreună, într-un ritm din ce în ce mai năvalnic. Părea că au trecut doar câteva momente de la țipătul ei până ce valurile contracțiilor începură s-o zguduie, cuprinzând-o într-un extaz al iubirii pe care doar acest bărbat era în stare să i-l ofere.

— O, Josh, strigă ea. O, Doamne. Oh, da. Da, da, *da*!

La strigătul ei, Josh împinse cu toată puterea, nemaiținându-se deloc. Când atinse și el climaxul, gemu de plăcere, cu întregul corp tensionat, apoi tremurând, pe când iubirea lui pentru Joanna izbucni din el, umplând-o până la refuz.

Căzu apoi peste ea, acoperindu-i fața cu sărutări.

— O, Joanna, șopti el, răgușit. O, Doamne, a fost minunat.

— Oh, da, gâfâi ea, trăgându-și respirația, strângându-l lângă ea. Oh, da.

Coborî de pe ea, apoi rămaseră față în față în lumina lumânărilor, sărutându-se tandru, mângâindu-se blând, în timp ce respirația le revenea la normal.

În cele din urmă, cu mâinile pe fața ei, o privi în ochi.

— Te iubesc atât de mult, îi spuse. Nu cred că vei ști vreodată cât de mult.

— Și eu te iubesc, Josh.

În vocea și în ochii ei era o urmă de tristețe pe care

Josh nu o percepu pentru că o briză rece și puternică prinse draperiile de la geam, care începură să fluture prin încăpere ca niște drapele. Candelele pâlpâiră și aproape se stinseră.

Joanna tremură involuntar, apoi râse.

— Mai bine aducem mâncarea în casă, îi zise. Ce părere ei?

Josh o strânse ușor și zâmbi.

— Poate e o idee bună. Dacă vântul nu a împrăștiat-o deja.

În salon, Joanna lăsă jos furculița și cuțitul, apoi se șterse cu șervețelul.

Josh o privi și zâmbi.

— Renunți? o întrebă. Știu că friptura e groaznică, e cam arsă, dar se *poate* mânca.

— E foarte bună. Dar am mâncat destul.

Josh o privi îngrijorat. Nu-i stătea în caracter să nu mănânce. Adora mâncarea chiar dacă își urmărea dieta și caloriile consumate. Dar, se gândi el, probabil nu era nimic important. La urma urmei, salata era de acum cam ofilită, cartofii prea copți după două călătorii în cuptorul cu microunde, iar friptura parcă era răsfiartă.

— Nu e prea grozav, nu? zâmbi el.

Joanna zâmbi.

— Nu este chiar cum am vrut eu să fie, admise ea, sorbind puțin vin.

— E, cui îi pasă? replică Josh. Își atinse buzele cu degetele, apoi le apăsă pe obrazul ei. Prefer să te mănânc pe tine la fiecare masă.

Joanna zâmbi iar.

— Sunt sigură, îi spuse, apăsându-i degetele cu mâna. Poate de aceea sunt așa de sătulă.

Îl urmărea pe Josh cum mănâncă, reflectând la întâmplările acelei zile. Înotul fusese minunat de relaxant și revigorant, iar felul în care făcuseră dragoste atingea perfecțiunea. Și totuși, magia serii începea să dispară, iar ea se simțea din nou încolțită.

Oh, de ce, se întrebă ea, *de ce simt cum coboară întunericul acesta groaznic asupra mea? De ce mă simt ca și cum mi-aș marca locul aici, lângă iubitul meu Josh?* Dar știa răspunsul. Nu putea însă să-l verbalizeze încă, de parcă, nevorbind, ar fi ținut oribila realitate departe de ea.

Nu, nu va permite sinistrului adevăr să devină real. Nu acum. Nu încă.

Capitolul nouă

Soarele împrăștiase deja ceţurile dimineţii şi aerul începea repede să se încălzească. Josh intră în salon, întinzându-se şi scuturându-şi coama luxuriantă de păr.

— Bună dimineaţa la toată lumea, anunţă el.

Se aplecă şi o atinse pe Joanna cu faţa lui proaspăt bărbierită, inundând-o cu sărutări.

Joanna îl privi, zâmbind. Era ca un copil, se gândi ea. Strălucea de mândria şi satisfacţia unui băiat care, cu o noapte înainte, tocmai descoperise un mare secret al vieţii.

Connie, care prăjea creveţi în bucătărie, se uită spre ei cu o expresie nedumerită.

— Eşti groaznic de vesel în dimineaţa asta, Josh.

Josh îi făcu cu ochiul.

— Am avut o noapte excepţională, Connie. O noapte excepţională! Zâmbi. Şi am şi dormit buştean.

Connie râse şi îndreptă un deget acuzator spre el.

— Mai bine te-ai purta frumos.

— Întotdeauna o fac, replică el. Întotdeauna. Se aşeză şi luă ziarul aşezat pe masa de lângă el şi începu să-l răsfoiască.

Telefonul sună şi Connie răspunse din bucătărie.

— E pentru tine, Josh, strigă ea. E Carl.

Ridică derivația din salon.

— Carl? Ascultă câteva clipe, mormăind, apoi închise telefonul.

— Ceva important? se interesă Joanna.

— Nu, nu chiar, zise el, întorcându-se la ziar.

Joanna se prefăcea că e interesată de ultimul număr din *Vogue*, răsfoindu-l agale, bând cafea. În ciuda grozavei partide de sex, de-abia dormise în acea noapte. Și, când reușise cu greu să ațipească, o bântuiseră groaznice coșmaruri, așa de înspăimântătoare, încât preferase nefericita insomnie.

Josh începu să ungă pâinea prăjită cu untul și gemul de căpșuni pe care i le adusese Connie, spălându-le cu niște cafea fierbinte. O privi pe Joanna.

— Ai mâncat deja?

— Da, îi răspunse ea, ridicând privirea din revistă. M-am trezit cu noaptea-n cap și ți-am luat-o înainte.

— Ce planuri ai pentru azi?

— Am o mulțime de curse de făcut și o groază de telefoane de dat. Ca de obicei.

— Vei fi acasă la prânz?

Ea încuviință.

— Dacă tu vei fi, voi fi și eu.

— Bine, zâmbi el. Eu voi fi sigur aici.

El termină repede de mâncat, se ridică și, aplecându-se, o sărută pe obraz.

— Trebuie să plec, dar mă voi întoarce de la pepinieră pe la douăsprezece și jumătate.

Josh ieși în viteză din casă și, de la distanță, ele putură auzi cum își pornește vechiul Land Cruiser. După ce nu-l

mai auziră, Joanna lăsă revista jos și se îndreptă spre dormitor. Își scoase repede capotul și își puse treningul kaki, un pulover subțire din cașmir și pantofii comozi, Gucci. Înhățând pălăria de soare și geanta de umăr, se întoarse în bucătărie.

— Plec pentru un timp, Connie.

— Treburi? întrebă Connie, curățând castraveți.

Joanna încuviință.

— Da.

Connie o privi cu o expresie uimită, dar nu spuse nimic. În mod normal, Joanna i-ar fi spus exact unde avea de gând să se ducă și cât urma să lipsească. Astăzi nu. Simțea și ea, ca și Josh, că ceva nu era în regulă.

Joanna se duse la intrarea în hol, de unde luă cheile de la mașina ei dintr-un vas Imari așezat pe o comodă irlandeză. Își scoase ochelarii de soare din geantă, îi scoase din etui și-i puse la ochi. În cele din urmă își puse pălăria de pai și se privi în oglinda aflată deasupra comodei.

— Merge, își spuse ea.

Se opri în fața ușii și deschise ușa garajului cu telecomanda. Vechiul ei Mercedes decapotabil, un cadou de la tatăl ei, primit demult, era la locul lui și ea se grăbi să intre în mașină. Capota era deja ridicată. Își aranjă panglicile pălăriei ca să nu i-o zboare vântul, apoi porni motorul și ieși în curte.

Pe când lăsa casa în urmă și începu să coboare muntele, oftă ușurată. *Slavă Domnului,* se gândi ea. *Pot scăpa de casă, de Connie, de Josh, de telefon.* De toate responsabilitățile și deciziile pe care le implică o casă așa de mare.

Avea un milion de lucruri de făcut, dar nu avea chef de nimic. Cumpărăturile puteau aștepta, proiectul grotei putea aștepta, diversele societăți de orhidee puteau aștepta, toate acțiunile caritabile puteau aștepta. Iar prietenii ei, cu bârfele lor, cu problemele, cu micile lor înfrângeri și victorii, puteau aștepta și ei!

Trebuie să fiu singură, se gândi ea. *Singură cu gândurile mele.*

Ajungând la autostradă o luă, o decizie de moment, spre sud. Spre sud — încotro? Nu știa, dar trebuia să conducă. Grăbindu-se în traficul lejer de dimineață de pe autostradă începu, în cele din urmă, să respire mai ușor. Încetini mașina. Nu voia să fie oprită de patrulă și observase că aceasta e la datorie, ca de obicei.

Devenea treptat conștientă de căldura soarelui pe corpul ei, de vântul care-i smulgea pălăria, de privelișstea din jurul ei. În depărtare vedea, din când în când, Pacificul în dreapta ei, și soarele care-l lumina direct.

Își continuă neatentă drumul, fără să observe că părăsise autostrada undeva în Watsonville și începuse să meargă pe străduțe cu meandre dar, inevitabil se pare, urcând înapoi spre aceiași munți pe care tocmai îi părăsise.

Drumul deveni o serie de curbe și de zone cu alunecări de teren și cu semne de oprire, exact ca drumul care ducea spre casa ei.

Încetinind, își dădu brusc seama unde era. *Doamne,* se gândi ea. *Cred că am fost pe pilot automat sau cam așa ceva.* Era ca și cum o forță, mai puternică decât ea, un soi misterios de magnet, o adusese aici. Descoperise că, în acest

loc magic, teribilele dureri de cap care începuseră cu șase luni în urmă dispăreau adesea, chinul dispărând în cele din urmă.

Apropiindu-se de curba din stânga, deveni agitată. *Sper că nu e nimeni aici,* se gândi ea, uitându-se în jur.

Coti și urcă încet până la parcarea micuță. Era încântată că nu era nici o altă mașină acolo. Se uită peste grilajul înalt al grădinii. Era bogat împodobit cu o diversitate de trandafiri cățărători, unii uriași și bătrâni. Se apropie să miroasă un Dainty Bess, un trandafir roz pal, parfumat, apoi descoperi familiara poartă din lemn și intră, închizând-o ca să nu scape căprioarele în grădină.

Se uită în jur.

Nimeni. Nici un suflet.

Zâmbi și respiră adânc. Aerul era încărcat de parfumul miilor de trandafiri în floare. Începu să meargă încet pe cărările din grădină, privind etichetele ca să se familiarizeze mai bine cu trandafirii ce creșteau acolo. Majoritatea erau de modă veche, de prin secolul al XVIII-lea și erau mult mai parfumați decât hibrizii moderni care deveniseră așa de populari.

Îngenunchind, luă un Compte de Chamboard uriaș în mână și îi adulmecă fragranța, observând că, după etichetă, era din 1860. Își continuă mersul, zâmbind din cauza numelor. Duchess d'Brantes, Marchioness of Lorne, Lady Hillingdon, Bishop Darlington, Honorine de Brabant, Gruss an Coberg, Jacques Cartier, Louise Odier.

Straturile erau aranjate într-o manieră fantezistă, înconjurate de borduri vechi, și cărările erau din pământ, asfalt sau pietriș. Și gărdulețele erau diferite, de la lemn

la fier ruginit. Exista totuși un principiu călăuzitor în această grădină, se gândi Joanna, și acesta era frumusețea. Pura frumusețe a culorilor și a parfumului compensa lipsa de formalism a grădinii și starea jalnică în care se afla.

Desigur, se gândi, *acest petec de pământ din mijlocul pădurii a fost scăldat în iubire.*

Își continuă drumul, trecând de zona trandafirilor în ghivece și se opri să privească boxa de lemn care servea de birou. Grădina funcționa pe baza cinstei și acolo era o cutie cu o fantă, în care se puneau bani sau cecuri pentru trandafiri. Joanna avea impresia că acest sistem continua să funcționeze și acum, tot așa cum funcționase de când îl știa.

Zări în față o bancă de lemn, părăginită de vreme. Oferea un loc umbrit sub un copac escaladat de un venerabil Cecile Brunner roz. Se așeză și inhală adânc, savurând amestecul de mirosuri, căldura soarelui pe picioarele ei, răcoarea umbrei pe față. Își închise ochii câteva momente, bucurându-se de liniște, pe când mintea ei, lipsită de preocupările casnice, începea să se focalizeze asupra problemei pe care trebuia s-o rezolve.

Trebuie să vorbesc cu cineva despre asta, se decise ea. *Cât mai curând. Nu mai pot purta singură groaznicul secret multă vreme.*

Se gândise mai înainte că va suporta singură totul, ținând greutățile doar pentru ea, nemaiîmpovărând și pe altcineva cu ele. *Cred că nu sunt așa de curajoasă cum am crezut,* reflectă ea. *Pentru că trebuie să discut cu cineva. Acum îmi dau seama. Trebuie să împărtășesc durerea asta*

teribilă, sentimentul acesta de pierdere irecuperabilă și frica ce mă copleșește.

Persoana potrivită ar fi fost, desigur, Josh. La urma urmei era soțul și cel mai bun prieten al ei. *Trebuie să-i spun mai întâi lui Josh. Este normal să împart această povară cu el, în ciuda durerii și suferinței pe care le va simți.*

Acum se simțea foarte mulțumită, cu acest loc și cu ea însăși. Simțea cum imensa povară care-i atârnase pe umeri era în sfârșit ridicată. Poate acum, se gândi ea, ceva din întunecimea care-i invada nopțile și zilele va dispărea și ea. De fapt, îi venea din ce în ce mai greu să ascundă adevărul de el.

Da, se gândi ea. *Îi voi spune scumpului meu Josh. El merită să cunoască adevărul.*

Mai zăbovi puțin, rătăcind pe cărările grădinii, apoi se decise să plece, nu înainte de a înălța o rugă de mulțumire acestui minunat, magic loc pentru alinarea pe care i-o adusese și pentru adevărurile care-i deveniseră evidente.

Josh stătea singur la masa de pe terasă, terminând sandvișurile cu pește pe care i le făcuse Connie. Îndrăgea aroma de cilantro, dar în ultima vreme ajunsese la concluzia că ea punea cilantro în orice.

Sau poate sunt doar mofturos, se gândi el.

Se uită la rămășițele salatei de anghinare care fusese așa de gustoasă. Oare și în ea pusese cilantro?

Luă o înghițitură de ceai cu gheață, apoi lăsă paharul jos și se șterse la gură cu șervețelul. Privi în lungul

mesei spre locul pregătit pentru Joanna. *Grozav,* se gândi el. *Doar că nu este Joanna.* Și acesta era motivul, știa, pentru care era așa de prost dispus. Iar își făcuse numărul ei de dispariție.

În toți anii căsătoriei lor, mâncaseră împreună ori de câte ori fusese posibil și de puține ori vreunul dintre ei lipsise. Poate, gândi el, aștepta prea mult de la ea. La urma urmei câte cupluri trăiau ca ei? Sau doreau, fiindcă veni vorba?

Își dădu seama că majoritatea cuplurilor pe care le cunoșteau *nu voiau* să trăiască și să muncească împreună, așa cum făceau ei. Însă Joannei și lui acest mod de viață li se potrivea. Formaseră o echipă încă de la început și nu puteau să conceapă că ar fi putut trăi altfel. Se gândea că era din cauză că el o iubea și acum, după zece ani de căsătorie, la fel cum o iubise și la început.

Poate asta este problema, se gândi el. *Eu încă o mai iubesc, iar ea...*

— Josh! vocea limpede, inconfundabilă a Joannei îi răsună în urechi, întrerupându-i gândurile.

Se întoarse și o văzu fugind pe terasă, zâmbind larg. Își dădu scaunul într-o parte și se ridică în picioare. Când ajunse aproape, o sărută și o strânse lângă el.

— Îmi... pare rău că... am întârziat, spuse ea, respirând greu.

— Unde ai fost?

Se așeză, lăsându-și geanta pe jos, lângă ea. Josh se așeză și el și mai bău puțin ceai.

Connie apăru cu o tavă cu sandvișuri și salată și îi turnă ceai.

— Mulțumesc, Connie, spuse Joanna. Apoi îl privi pe Josh. Eu... eu am avut mai multe drumuri de făcut.

El își dădu seama imediat că ea îi răspunde evaziv. Nu voia să continue pe acest subiect, jucând rolul unui inchizitor, dar nu se putu abține.

— Ce drumuri? o întrebă, încercând să vorbească normal.

— Ei, știi tu, îi răspunse, luând șervetul și punându-l în poală. Doar niște prostii; am dus niște lucruri la curățătorie. Știi tu, nimic important.

Ochii lui Connie se îngustară suspicios. Știa că Joanna plecase cu mâinile goale și mai știa și că nu venise acasă cu nici o cumpărătură. Dar nu spuse nimic.

Josh se uită curios la soția lui. Își aminti cum se hotărâse, pe când era în seră, să aibă o discuție serioasă cu ea. Acum se simțea obligat să continue s-o chestioneze, să sape mai adânc în dorința ei recentă de a fi singuratică.

Dar amintirea intimității ultimei nopți îndepărtă orice îndoieli ar fi avut cu privire la comportarea Joannei. Fusese ea însăși în noaptea trecută, se gândi. Drăgăstoasă, apropiată și atentă, iar sentimentul de fericire cu care rămăsese în urma nopții lor de dragoste și care-i făcuse dimineața așa de minunată îi dădea siguranța că toate erau așa cum trebuie.

Și totuși, se gândi el, *ar trebui să-i spun cât de îndepărtată a fost de mine în ultimul timp. S-o întreb, fără s-o sperii, dacă s-a întâmplat ceva ce ar trebui să știu.*

Dar, înainte de a putea spune ceva, telefonul sună și Connie, care punea farfuriile goale pe o tavă, ridică receptorul derivației aflate pe o masă lângă ea.

— Alo? spuse ea, apoi ascultă un moment.

Îi întinse telefonul lui Josh.

— Este Carl, îi spuse.

Josh luă telefonul de la ea.

— Mulțumesc, Connie, zise el. Ce s-a întâmplat, Carl?

Joanna îl urmărea, mestecând sandvișul. Își putea da seama că el devenea din ce în ce mai agitat și se întrebă de ce-l sunase Carl.

În momentul în care Josh închise telefonul, îl întrebă:

— Ce este?

Josh o privi doar, rânjind ca pisica din Cheshire.

— Ce este? repetă ea, cu adevărat curioasă acum.

— Ghici cine vine la pepinieră! o ațâță Josh.

— Cine? întrebă ea, exasperată, dar amuzată în același timp de acest joc.

— Ghici.

— Of, Josh, termină! strigă ea. Cine vine?

— Domnul O'Hara, îi spuse el.

— Oh, Doamne! exclamă ea. Grozav! sări de pe scaun și se repezi la el, aruncându-și brațele pe după gâtul lui și sărutându-l pe frunte.

— A sunat din mașină, continuă el. Vine din San Jose și va rămâne doar o zi aici. Așa că mai bine să-i dăm drumul.

Joanna îl sărută, iar apoi îl lăsă să se ridice în picioare.

— Vrei să vin cu tine? îl întrebă.

— Nu, nu trebuie, îi spuse el. Mă descurc și singur cu cea mai mare plăcere.

— Foarte bine, răspunse ea. Voiam să mă uit prin cărți, să strâng mai multe materiale pentru April, dar dacă ai nevoie de mine...

— Nu, zise el. Vezi-ți de treburile tale. O sărută. Dar ai putea să mă ajuți să strâng câteva specimene mai speciale din seră, să le iau cu mine.

— Să mergem, fu ea de acord.

Ținându-se de mână, se îndreptară spre seră, puseră deoparte specimenele pe care le voia Josh și făcură patru drumuri la Land Cruiser-ul lui ca să le încarce. Când Josh plecă, Joanna rămase în curte, făcându-i cu mâna. Josh îi făcu și el cu mâna din mașină.

Mergând spre pepinieră, era conștient că s-a născut sub o stea norocoasă. Domnul O'Hara era unul dintre cei mai bogați și mai importanți colecționari de orhidee rare din lume și să ai o orhidee în colecția lui era o mare onoare printre crescătorii de orhidee. El putea cheltui până la cincisprezece sau douăzeci de mii de dolari pentru o plăntuță înflorită, iar Josh n-ar fi fost prea uimit dacă O'Hara ar fi cheltuit în acea zi chiar o sută de mii de dolari sau mai mult.

Entuziasmul lui era totuși temperat de un sentiment supărător care-l apăsa pe conștiință și refuza să se lase îndepărtat. Era sentimentul deranjant că ceva important rămăsese nerostit, că acasă era ceva în neregulă.

Chiar trebuie să discut odată cu Joanna, își spuse el. *Trebuie.*

Capitolul zece

Primăvara se îndrepta răzbunătoare spre gloria verii. April circula în vechiul ei Jeep Wagoneer cu toate geamurile deschise. Briza umplea mașina cu atotputernicul miros de varză de Bruxelles. Unii ar fi strâmbat din nas, dar ei nu-i păsa. Erau acrii și acrii plantați cu varză, pe ambele părți ale drumului, pe câmpuri la fel de plate ca masa ei de bucătărie. În dreapta, se întindeau cât vedeai cu ochiul până la munți, iar în stânga ajungeau până la dunele de lângă Pacific. Întotdeauna se minunase că un teren așa de scump era folosit pentru creșterea legumelor.

Conducea destul de repede, căutând din ochi intersecția cu drumul care ducea spre pepiniera familiei Lawrence. Mersese pe acest drum de mii de ori pe când se îndrepta spre Monterey sau mai departe, dar nu observase niciodată indicatorul care arăta spre pepinieră.

Când Joanna o sunase cu o zi în urmă și o rugase să se întâlnească acolo, crezuse că voia să știe dacă schițele preliminare erau gata. Trebuia să le termine mâine, dar April își închipuise că Joanna, ca atâția alți clienți, se îngrijorase, poate devenise puțin pisăloagă. În loc de aceasta, fusese plăcut surprinsă când primise invitația la pepinieră, fără să i se pomenească nimic de schițe.

Oricum, se bucurase s-o audă. După ce stătuse ca un pustnic în cabană o săptămână întreagă, muncind ore în șir, desenând, ștergând, desenând iar, era mai mult decât dornică să iasă la o plimbare. Woody încercase s-o convingă să iasă la un dejun, dar îl refuzase pentru că dorea foarte mult să respecte termenul limită impus de Joanna. Când nu desena, se uita prin cărțile și desenele pe care i le lăsase Joanna, căutând idei, inspirație — orice i-ar fi aprins imaginația. Și inspirată devenise, muncind febril, având chiar mai multe idei decât ar fi putut folosi în proiect.

Acum simțea că planurile preliminare erau mai mult sau mai puțin finale, dar voia să se mai gândească la ele noaptea.

Observă în stânga indicatorul care semnaliza „Pepiniera Lawrence". Nu mai fusese la o pepinieră de orhidee până atunci și de-abia aștepta s-o vadă. Joanna era de părere că trebuia să vadă cât mai multe orhidee posibil ca să-i vină idei pentru grotă.

La vreo cinci sute de metri, zări pepiniera în stânga ei. Trase mașina în parcarea pietruită, înșfăcându-și geanta, ieși din mașină și rămase așa, uitându-se în jurul ei.

Apărându-și ochii de soare cu mâna, admiră casa mare, victoriană, înconjurată de sere. Era imaculată, impozantă, totuși arăta nelalocul ei.

Nu văzu Mercedesul Joannei în parcare, dar urmări semnul spre poartă și spre aleea ce ducea spre casă. Gardul era micuț, mărginit de câțiva pomișori și tufe, bine îngrijiți, dar disproporționat de mici față de casa uriașă. Urcă scările și deschise una dintre ușile duble, intrând în biroul răcoros.

Biroul fusese evident înainte un hol de intrare, o cameră de o formă ciudată aproape, dar nu exact rotundă. În mijloc era o masă la care stătea o femeie izbitor de frumoasă, cu părul negru lucios și ochi mari întunecați și machiată prea tare. Vorbea repede în spaniolă la telefon.

Când se uită și o văzu pe April, zâmbi ușor și îi arătă un scaun cu degetele ei lungi, cu unghiile lăcuite, dar nu se întrerupse din conversație. Torentul de spaniolă continua cu o viteză furibundă, ochii îi scânteiau, mâna liberă gesticula violent.

April se așeză pe scaun și o urmări fascinată pe femeie. Observă că buzele ei erau de un roșu aprins, reliefată de o nuanță de roșu mai întunecat, iar linia care-i sublinia ochii căprui era purpuriu închis. Genele erau îngroșate de rimel, iar fardul îi scotea în evidență linia proeminentă a obrajilor. Dinții îi străluceau foarte albi printre buzele rujate.

Brusc, femeia izbucni într-o serie de chicoteli ascuțite, spuse: „*Ciao*", apoi lăsă telefonul în furcă.

— Îmi pare rău, zise ea, într-o engleză cu o urmă de accent. Un client local. Local, local, *local*!

— Nici o problemă, zâmbi April. Trebuie să mă întâlnesc cu Joanna Lawrence aici.

Femeia înălță sprâncenele.

— Joanna? Ah! Un moment, vă rog. Apăsă un buton al telefonului, apoi se uită iar la April. Și cum vă cheamă? o întrebă.

— April Woodward.

— April, spuse femeia, de parcă ar fi exersat. Apoi vorbi în receptor. E o doamnă aici. April Woodward.

Trebuie să o întâlnească pe Joanna, dar Joanna nu e aici.

Ascultă o clipă, apoi închise telefonul.

— Josh, domnul Lawrence, va veni imediat.

— Mersi, răspunse April.

Draperiile de la ușa franceză se îndepărtară, iar Josh Lawrence apăru în birou, zâmbind, cu dinții strălucindu-i printre buze, la fel de albi ca ai secretarei. Îmbrăcat într-un șort kaki, cămașă kaki și ghete de lucru, arăta exact ca un fermier, așa cum și era. *Mai arată și extraordinar de frumos,* se gândi April.

— April, spuse el, întinzându-i mâna. Bine ai venit la noi.

April se ridică în picioare ca să-i strângă mâna.

— Sper că nu te deranjez, spuse ea, privind în ochii lui albaștri. Joanna mi-a cerut să ne întâlnim aici. Spunea că vom face marele tur al serelor.

— Nici un deranj, spuse el. Probabil că întârzie puțin. Ai făcut cunoștință cu Luna? Arătă spre secretara–recepționistă.

— Nu, spuse ea, întorcându-se și întinzând o mână spre Luna. Nu oficial.

Luna se ridică și ea și își strânseră mâinile peste masă.

— Mă bucur, spuse ea. Se uită la Josh și chicoti iar. Eram... vorbeam la telefon când a venit.

Josh zâmbi.

— Ca de obicei, spuse el, vesel. Se întoarse spre April. Hai, vino, încerc s-o prind pe Joanna la telefon.

April intră în biroul lui și privi de jur împrejur. *Cred că aici a fost sala de masă,* se gândi. În fața ei era un birou mare, victorian, în fața unei ferestre. Scaunul era înspre

fereastră, iar de cealaltă parte erau două fotolii îmbrăcate în piele.

— Ia loc, o pofti Josh, închizând ușa. Încerc să dau de Joanna.

— Mersi, spuse April, luând loc.

Îl urmări pe Josh cum se așează pe marginea biroului și formează un număr la telefon, apoi își întoarse iute privirea. *De ce mă simt ca și cum m-aș holba?* se întrebă. *Încerc să-i văd mai bine ochii albaștri, dinții albi-albi și corpul minunat de bronzat?*

— Hei, Connie, spuse el. Joanna e pe acolo sau vine încoace?

Ascultă o clipă, apoi zise:

— Mersi, Connie, ne vedem mai târziu.

Puse telefonul în furcă și se întoarse spre April.

— E pe drum, spuse el. Refuză să-și ia celularul altfel aș ști în cât timp ajunge. Zâmbi, scuzându-se. Sper că Luna nu te-a lăsat să aștepți.

— Nu-i nimic, îl liniști April. Am timp. Se simți brusc neliniștită așa cum era singură, doar cu el. *Ce prostie,* se gândi. *Este soțul Joannei și este un bărbat bun, pașnic.* Cu toate acestea, se simțea nervoasă pe când încerca să întrețină conversația.

— Luna pare să fie o adevărată doamnă, spuse ea.

El râse.

— Luna e puțin maniacă, îi răspunse el. Dar se poate descurca cu opt sau zece telefoane în același timp și scoate untul din ei. Adică, spuse el privind-o amuzat, îi poate convinge pe clienții răi-platnici să scuipe banii. Repede.

April zâmbi.

— Exact lucrul de care are nevoie orice birou.

— E grozavă, aprobă el. Soțul ei este administratorul nostru. Carl. Îl vei întâlni azi. Este fratele lui Connie.

— Oh, spuse ea, deci întreaga familie e pe statul de plată.

— Cam așa ceva, replică el, ridicându-se. Ce-ai spune să începem turul fără Joanna? Îți convine?

— Grozav, răspunse ea, doar dacă nu-ți răpesc prea mult timp.

— Nu, întotdeauna pot să-mi fac timp să scap din birou.

April se ridică în picioare, iar Josh o conduse afară.

— Luna, suntem la sere, îi spuse el. Trimite-o pe Joanna după noi când ajunge.

Luna, cu urechea lipită de receptor, încuviință.

Se întoarseră în curticica interioară și, printr-o poartă, ieșiră pe aleea care ducea la sere.

— Locul acesta este fascinant, spuse April.

— Familia Joannei a construit locul acesta pe la 1800, spuse Josh. Erau fermieri. Apoi tatăl ei a construit pepiniera care a crescut, și a tot crescut. Așa că a construit casa în care stăm noi acum și s-a mutat de aici. Dar Mitch, tatăl ei, a vrut să păstreze casa ca spațiu pentru birouri. Iar noi am păstrat tradiția.

Ajunseră la un gard înalt din sârmă ghimpată care înconjura zona serelor. Porțile erau deschise și ei se îndreptară spre o seră enormă.

— Doamne, spuse April, n-am mai văzut până acum o seră așa de mare.

— Sunt șapte în total, răspunse Josh. Se întind pe o suprafață de opt mii de metri pătrați.

— Opt mii! exclamă April.

— Da, zise el. Noi lucrăm în general ca angrosiști. Expediem mii de orhidee ieftine, ușor de crescut, la pepiniere din întreaga țară. Mai lucrăm și cu pepinierele care vând prin cataloage. Specialitatea noastră este, totuși, vânzarea orhideelor rare — asta ne deosebește de celelalte pepiniere.

Deschise ușa serei și o ținu larg deschisă pentru ea.

April intră și tresări uimită de mărimea locului și de ceea ce păreau a fi mii de orhidee. La fel ca în micuța seră de la casa lor, aerul mirosea a îngrășăminte și era foarte umed.

— Cred că aveți aici toate orhideele de pe pământ, spuse ea.

— Nu chiar, răspunse Josh. S-au înregistrat oficial, până acum, peste douăzeci de mii de specii de orhidee și peste o sută de mii de hibrizi.

— Nu știam, răspunse ea.

Porniră pe o alee care trecea printre rândurile de plante.

— Aceasta este una dintre zonele pe care noi le numim mană cerească. Toate acestea sunt *Phalaenopsis,* spuse el. Mulți le spun Orhideea Fluture. Se vând foarte bine pentru că sunt relativ ieftine și ușor de crescut acasă. Avem mii din acestea. Și *Paphiopedilum* și *Cattleya,* din aceleași motive. Dar taiwanezii ne fac concurență la tipurile acestea și este bine că, pentru a obține mulți bani, ne-am bazat întotdeauna pe soiurile rare. Pe asta și pe renumele nostru.

— Taiwanezii? întrebă ea. Cum pot să vă facă aici concurență?

— Guvernul nostru le permite să le importe, dacă sunt cu rădăcinile goale, fără pământ, spuse el. Au invadat piața cu varietăți aduse așa, pe care le-au plantat apoi aici în ghivece. Acum taiwanezii au început să cumpere pământ și să construiască sere de la Vancouver până la San Diego. Cresc cantități uriașe, fără să le pese de calitate.

— Este... de necrezut, zise ea.

— Ba să crezi. Din fericire avem raritățile și suntem recunoscuți pentru calitatea orhideelor noastre. Asta ne ține în viață acum, când mulți au dat faliment.

Își continuară drumul, trecând din seră în seră, oprindu-se din când în când ca să admire un specimen deosebit sau ca să discute despre habitaturile naturale ale plantelor. El îi explică răbdător sistemul automat de aspersare care inunda periodic plantele și răspunse întrebărilor ei referitoare la ecranele automate care se deschideau și se închideau ca să compenseze umbrele produse de trecerea norilor. Îi mai spuse că și condițiile de mediu din sere erau diferite, în funcție de tipurile de orhidee, într-un efort continuu de a reproduce habitatul natural al plantelor.

— Avem orhidee din locuri diferite, din Machu Picchu, din Himalaya, și din cele mai tropicale părți ale Braziliei. Așa că trebuie să le recreăm condițiile de viață.

Josh își putu da seama că pe April o interesează cu adevărat orhideele, chiar problemele tehnice, și era încântat de torentul ei de întrebări. Mai întâlnise iubitori de orhidee, dar prea puțini erau interesați de altceva în afară de frumusețea exotică a florilor și de locul din care proveneau.

— Știi ceva, îi spuse ea după o vreme. Am fost atât de absorbită de ce mi-ai spus încât am uitat să-mi iau notițe.

— Notițe? întrebă el. Pentru ce?

— Pentru grotă, desigur, spuse ea. Voiam să aleg orhidee care pot fi făcute din scoici și pietricele.

— Deci te-ai hotărât să accepți proiectul? întrebă el.

— Sigur, spuse April, entuziasmată. Am fost așa de prinsă de el săptămâna trecută încât n-aș putea refuza.

Din spatele lor se auzi o voce inconfundabilă.

— Este prima oară când te aud spunând-o!

Surprinși, April și Josh priviră înapoi și o văzură pe Joanna, cu mâinile în șold, încruntată. Pentru o clipă, April nu știu ce să creadă, dar Joanna izbucni în râs și se năpusti spre April s-o îmbrățișeze și s-o sărute.

— Sunt așa de încântată! strigă ea. M-am temut că vei refuza.

Josh le privea zâmbind. Era minunat s-o vadă pe Joanna așa de încântată de un proiect și, evident, găsise persoana potrivită pentru el. *Da*, se gândi el, *April este cu adevărat... specială.*

— Eram aproape gata să refuz, spuse April. Din cauza termenului prea scurt și pentru că eram obligată să renunț la alte proiecte dar, după ce mi-am petrecut ultimele zile făcând schițe și acum, când am văzut acest loc — dădu din umeri — cred că, într-un fel, m-am molipsit și eu.

Ochii lui Josh se lărgiră de uimire și o privi ciudat.

— Vrei să spui de morbul orhideelor? o întrebă.

— Mda..., începu April, cred că... cred că este o combinație a proiectului grotei cu scoicile și pietricelele *și*

orhideele. Toate acestea împreună sunt o provocare rară și... da, seducătoare.

— Știam eu, spuse Joanna, știam că am descoperit persoana potrivită.

— Bine ai venit în familie, completă Josh.

April îl privi și zâmbi ușor.

— Mulțumesc, reuși să spună, fără să înțeleagă prea bine declarația lui.

— Ai descoperit niște candidate pentru grotă? întrebă Joanna.

— Tocmai îi spuneam lui Josh că am uitat să-mi iau notițe, replică April. Dar am de unde alege.

— Ce-ar fi să vă las pe voi două să vă vedeți de treaba voastră, spus Josh, și eu să mă întorc la a mea?

— Foarte bine, spuse Joanna. Mai rămânem puțin aici, apoi ne întoarcem în casă.

Se sărutară, iar el se întoarse spre April.

— Ne vedem mai târziu, îi spuse.

— Îți mulțumesc foarte mult că ai pierdut atâta timp ca să te ocupi de mine, Josh, zise ea. Apreciez acest lucru.

El dădu din cap și plecă.

— Și acum, spuse Joanna, ai văzut totul?

— Cred că da, răspunse April, dar nu sunt sigură.

— Bine, spuse Joanna, atunci mai dăm o raită și îți voi arăta plantele pe care le-aș prefera eu. Iar tu îmi poți arăta preferatele tale. Vom face o listă, apoi le vom elimina pe cele care sunt în plus.

Conservatorul neoclasic al lui Joanna și Josh era pavat cu calcar vechi, franțuzesc. Era plin cu palmieri, ferigi și, desigur, cu orhidee. În mijloc era o masă uriașă *pietra durai*, ale cărei plăcuțe de marmură erau aranjate în modele fermecătoare și în mijloc se vedeau turturele în copaci. Deasupra mesei era suspendat un candelabru de cristal cu șaisprezece brațe. Era locul de muncă ideal, se hotărâră cele două, și April își așeză schițele chiar acolo.

După ce le privi cu atenție o vreme, mișcându-le într-o parte și în cealaltă, Joanna se uită la April care o urmărise ușor nervoasă.

— Sunt minunate, comentă simplu Joanna. Exact la ce mă gândeam.

April oftă ușurată.

— Grozav, spuse ea. Chiar am muncit din greu în săptămâna asta și speram că vei fi mulțumită.

— Dar ar mai fi câte ceva, spuse Joanna, cu un ton de comandă.

A, nu, oftă April în sinea ei. *Acum va proceda probabil ca alți clienți și va schimba tot ce am făcut eu.*

Joanna zări privirea consternată de pe figura lui April, iar vocea și comportamentul ei se îmblânziră imediat.

— Vai, spuse ea. Te-am speriat, nu?

— Nu-i nimic, spuse April. Dă-i drumul și spune ce te nemulțumește.

— April! Joanna se întoarse și își puse mâinile pe umerii ei, privind-o în ochi. Nu-i nici o problemă, îi spuse. Îmi *plac* planurile tale, dar vreau să-ți fac doar câteva sugestii. Asta-i tot. Acum, ia-ți o figură mai fericită.

April nu se putu opri să nu zâmbească.

— Așa-i mai bine, zise Joanna și se întoarse la schițe, răsfoindu-le până ce o găsi pe cea pe care o căuta. Era schița unui perete interior, cu tapet, nișe și alte elemente arhitecturale, toate făcute din scoici și pietricele.

— Uite, asta, de exemplu, spuse Joanna.

April se aplecă și ea asupra desenului. Muncise așa de mult la acele schițe încât nu-și putea închipui că cineva ar dori să schimbe ceva.

— Este o interpretare perfectă a unui perete într-o cameră neoclasică, spuse Joanna. Îmi place. Dar vreau să faci doar *o singură* modificare.

April se uită la ea, și Joanna zâmbi.

— Înceţoşează marginile, spuse Joanna.

— Cum adică?

— Dacă vrei, să presupunem că acesta este planul pentru o grădină englezească.

— Bine, încuviință April.

— Și acum, continuă Joanna, să presupunem că această grădină este plantată și totul este foarte bine ordonat, ca aici. Fiecare scoică și piatră este la locul ei.

April încuviință iar.

— Și acum, spuse Joanna, privind-o, lasă plantele să crească prea mult. Lasă-le să se sălbăticească. Apoi, enunțând cu grijă fiecare cuvânt, spuse:

— Lasă liniile să fie puțin neclare. Lasă o scoică sau o piatră să treacă peste linie.

April o privi, începând să înțeleagă.

— Eu... eu înțeleg ce vrei să spui.

— Știam că vei înțelege, spuse Joanna, zâmbind.

— Aș putea să fac marginile puțin baroce, spuse April, privind planul.

— *Da!* exclamă Joanna. Pune o linie acolo, apoi suprapune o curbă peste ea. Cam în genul acesta.

— Va merge grozav cu scoicile, spuse April. Ești un geniu, Joanna!

Joanna râse.

— Nu, îi spuse ea. Doar că m-am gândit mai mult. Îmi imaginez arce de coral deasupra ușilor...

— Coral? exclamă April.

— Da, sigur. Ce anume nu-ți place?

— Joanna, spuse April, coralul este o specie pe cale de dispariție. Nu vei folosi, repet, *nu* vei folosi coral în grotă.

Joanna se uită la April și văzu că era foarte serioasă.

— Păi, spuse ea, am colecționat tone de coral de-a lungul anilor, așteptând să-l folosesc. De ce să-l irosim?

— Pentru că atunci când oamenii vor vedea ce ai făcut aici, unii dintre ei vor încerca să copieze, spuse April. Vor cumpăra coral de oriunde vor găsi și astfel vor încuraja magazinele să-l vândă. Este un cerc vicios.

— Dar...

— Fără nici un dar, spuse April, clătinând capul. Și de altfel, există înlocuitori. Lucruri care nu sunt periclitate și care se vor potrivi la fel de bine.

Joanna respiră adânc și oftă. *Este o femeie foarte îndrăzneață*, se gândi ea. *Să explodeze așa. Are curaj, nu glumă, și are principii.*

— Ai câștigat, îi spuse, zâmbind. Trebuie să recunosc că mă simt puțin vinovată pentru că știam că este o specie pe cale de dispariție, dar am vrut să-l folosesc oricum. Însă te înțeleg.

— Știi, îi spuse April, vom avea atâtea lucruri din care să alegem încât nu vei simți lipsa coralului.

— Da, știu, spuse Joanna. Și, apropo... Se îndreptă spre un raft de sub fereastră și începu să scormonească, apoi scoase un vraf de cărți și cataloage. Uite ce am găsit, spuse ea, întorcându-se spre masă și lăsând jos încărcătura.

— Ce anume?

— Vei vedea, spuse Joanna. Luă un catalog din vârful mormanului și i-l dădu lui April.

April începu să-l răsfoiască, cu ochii lărgiți de uimire.

— Fabulos, spuse ea, entuziasmată. Oh, Joanna, cum l-ai găsit?

— Am cumpărat niște scoici dintr-un magazin din Monterey. Erau așa de multe încât vânzătoarea mi le-a pus într-o cutie de la angrosistul ei. Apoi l-am sunat pe angrosist, în Oregon, am pretins că sunt o artistă care lucrează cu scoici, și el mi-a trimis catalogul.

April o privi și râseră amândouă.

— A fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut vreodată, spuse Joanna. Adică să-i spun doamnei că sunt *artistă*. Și nu orice artistă, ci una care lucrează cu *scoici*. M-am simțit așa de... neroadă... și impostoare. Dar ea a înghițit momeala cu cârlig cu tot. Și alții la fel. Pentru că am început să merg prin magazine, să cumpăr câte ceva și să le spun vânzătorilor același lucru ca să-mi dea numele angrosiștilor.

— Ce deșteaptă ești, spuse April. Desigur nu vom avea probleme în a obține câte scoici vrem. Avem resursele noastre. Am lucrat și eu cu angrosiști pe vremuri.

— Și, în plus, spuse Joanna, mai avem și miile de scoici pe care le-am colecționat și pe care aș vrea să le folosim mai întâi, dacă e posibil. Au o valoare sentimentală pentru mine.

— Înțeleg de ce, spuse April, și cred că este o idee minunată. Mai avem o problemă de discutat chiar acum — de fapt două. Orhideele și antecalculația. Nu voiam să ți-o dau până mâine, dar o am la mine și aș putea să ți-o dau acum, înainte de a merge mai departe.

— De ce n-am discuta mai întâi despre orhidee? spuse Joanna, zâmbind.

— Aș vrea să fac schițe după câteva dintre cele aflate aici și să le și fotografiez, apoi pe cele pe care le-am văzut azi la pepinieră.

— De acord, răspunse Joanna.

— Dar, spuse April, n-aș vrea să le iau acasă cu mine. N-aș vrea să fiu responsabilă pentru cele valoroase.

— Înțeleg, spuse Joanna. Își lovi un moment buzele cu degetele, gândindu-se, apoi o privi iar pe April. Poți lucra aici cu ele, dacă dorești. Ai putea folosi această cameră. Lumina este foarte bună. Ce părere ai?

— Nu-ți voi sta în drum? întrebă April.

— Deloc, răspunse Joanna. Și, oricum, vei petrece foarte mult timp aici, așa că unde este problema?

— Bine, spuse April, dacă asta e părerea ta. Aș putea folosi locul acesta ca centru de comandă până ce lucrările de construcție din grajd se vor fi terminat. După aceea mă voi muta acolo.

— Perfect, răspunse Joanna.

— Și acum, antecalculația. Se întinse după geanta ei

de umăr, lăsată pe un scaun de lângă ea, și scoase o mapă din care luă antecalculația bătută la mașină. Iată, studiază asta și vezi dacă ai nelămuriri. Am micșorat costurile cât am putut.

Joanna luă antecalculația și o privi un timp. April se îndepărtă și începu să se uite pe fereastră, spre piscină, oferindu-i puțină intimitate Joannei.

— Văd că deja ai estimat costurile pentru instalații și tâmplărie și tot restul, spuse Joanna.

April se întoarse și zâmbi.

— Cred că e bine, spuse Joanna. Îl voi ruga pe Josh să o analizeze diseară când se va întoarce, dar nu cred să fie vreo problemă.

— Bine, spuse April, ușurată. Costul proiectului era uriaș, știa, dar îi va ocupa următoarele luni și va necesita multă muncă

Joanna se apropie de ea și o îmbrățișă, apoi se dădu înapoi și o privi

— Va fi bine, îi spuse Joanna. Așa că nu te îngrijora.

Se întoarse, se duse la masă și luă lista pe care o făcuse.

— Și acum, să vedem, spuse ea. Mai am câteva lucruri pe care trebuie să ți le spun. Îți voi da o telecomandă pentru porțile din față. De obicei sunt deschise, dar, uneori, s-ar putea să le găsești închise. A, și-ți mai trebuie o telecomandă pentru seră ca să poți lua florile de câte ori ai nevoie.

— Grozav, comentă April.

— Și, April, continuă Joanna, nu ezita să-i ceri lui Connie orice dorești din bucătărie. Mâncare sau băutură. Oricând. Întotdeauna avem mai mult decât ne trebuie, așa că, de fapt, ne vei ajuta.

April râse.

— Ce drăguț, spuse ea, dar voi proceda probabil ca întotdeauna și îmi voi aduce mâncarea cu mine.

— Cum dorești, spuse Joanna.

— Acum, spuse April, aș vrea să merg la grajd, să fac niște măsurători. Și, în plus, aș vrea să fac câteva schițe acolo. E vreo problemă?

— Sigur că nu, răspunse Joanna.

— Va dura un timp, îi spuse April.

— Atunci ai putea rămâne la cină, o invită Joanna.

— Ah, nu, spuse April. N-aș putea. Adică...

— Nu accept un refuz, spuse Joanna. Am putea bea și niște șampanie ca să sărbătorim începerea construirii grotei.

— În acest caz, râse April, nu pot refuza, nu?

— Nu, răspunse Joanna, clătinând capul. Sigur că nu.

— Bine, spuse April. Începu să-și strângă desenele și-și luă geanta de umăr. Ne vedem mai târziu, atunci.

— Vom mânca probabil pe la șapte jumătate sau opt, spuse Joanna. Și vom bea șampania înainte. Vino când vrei, sau vin eu și te iau pe sus.

— Bine, spuse April, îndreptându-se spre ușă.

Joanna o urmări cum merge pe terasă, cum traversează podețul și zona piscinei, până ce dispăru. Se întoarse, încântată.

Ce minunat, se gândi ea. *Va merge mai bine decât credeam.*

Lumina începea să pălească în vechiul grajd, și April își dădu seama că era mai târziu decât crezuse. Fusese

așa de absorbită de munca ei încât nu-și dăduse seama cum trece timpul. Își strânse măsurătorile și le puse într-o mapă, în geantă. Apoi începu să adune cele câteva schițe pe care le făcuse. Erau mult mai detaliate decât cele pe care le arătase Joannei și cuprindeau și cele câteva sfaturi ale Joannei de „începătoșare a liniilor".

Își zâmbi. *Normal,* se gând April, *sunt încăpățânată ca un catâr și vreau ca totul să se facă după dorința mea.* Astăzi, Joanna îi dăduse o lecție. Putea să respecte regulile și să folosească structurile formale pe care le știa așa de bine, dar putea totodată să se joace — exact așa cum făcuse cu desenele ei — și totuși să le îmbunătățească.

După ce strânse totul, părăsi grajdul și se întoarse, pe aleea mărginită de meri, în zona piscinei. Seara era minunată, aerul înviorător și se bucura că își terminase munca din acea zi.

Pe când urca spre piscină, auzi râsete și ploscăituri. Ajunse într-un loc în care putea zări piscina. Pe mese și pe zidurile din jurul piscinei erau puse lumânări în suporturi. Imaginea era așa de romantică și încântătoare, încât April oftă, surprinsă.

Josh era în piscină și o stropea pe Joanna, care stătea pe terasă, râzând în hohote.

— Asta capeți pentru că m-ai stropit! râse el, stropind-o iar.

Joanna țipă, încântată.

— Oprește-te! strigă. Trebuie să mă schimb acum. Se ridică, urmărind halul în care arătau bluza și pantalonii ei largi.

— Așa-ți trebuie, spuse el, amuzat. Ieși din piscină și

își îmbrățișă cu brațele lui ude soția, sărutând-o apoi pe buze.

Joanna chicoti iar, încântată.

— Ei, acum chiar că ai făcut-o, Josh, îi spuse. Dar nu încercă să scape din brațele lui.

April se simți puțin stânjenită urmărind această scenă domestică, dar nu-și putea îndepărta ochii de la ei. Imaginea era așa de perfectă, exact cum își imaginase ea că ar trebui să fie un cuplu, tot ceea ce-și imaginase că ar fi dorit să obțină de la un soț.

Și ce bărbat este, cugetă ea. *Așa de înalt, și puternic, și frumos, dar tandru, blând și jucăuș.*

Simți un dor ascuns undeva, înlăuntrul ei. Nu era prima oară când îl simțea, dar trecuse mult de atunci. Era ca și cum dorința s-ar fi trezit înlăuntrul ei după ce fusese stinsă de căsătoria nefericită.

— Aici erai! exclamă Josh și, spre supărarea lui April, își dădu seama că o văzuse.

Ieși din ascunzătoare, încercând să pară că de-abia ar fi ajuns acolo.

— Hei, îl strigă și ea.

— Ne spionai! o necăji el.

— Nu, răspunse ea, apoi râse. Dar v-am văzut sărutându-vă.

Joanna și Josh râseră.

— Hai să bem niște șampanie, spuse Joanna. Te așteptam ca să deschidem sticla.

— Ce drăguț din partea voastră, spuse April. Dar Josh să promită că nu mă va stropi.

— Promit, zâmbi el. Luă un halat de baie și-l puse, îl

legă, apoi începu să deschidă șampania aflată într-o găleată sub masă.

April își lăsă geanta jos pe terasă și-l urmări.

— Mă întorc imediat, spuse Joanna. Trebuie să pun ceva uscat pe mine.

— Grăbește-te, strigă Josh după ea. Altfel s-ar putea să bem tot până te întorci. Se uită la April. Stai jos, fă-te comodă.

— Mersi, Josh, spuse ea, așezându-se. Este așa de frumos aici afară, la lumina lumânărilor.

— Așa este, aprobă el. Știi, poți folosi piscina de câte ori vrei, când ești aici.

— Mulțumesc, spuse April. Ești foarte amabil.

— Ei, oricum, tot este aici, spuse el, așa că de ce nu? Dopul ieși cu un *poc* răsunător și April urmări șuvoiul de bule din sticlă care scăpau.

— Voilà!, spuse Josh. Turnă șampania în trei cupe de cristal așezate pe o tavă de argint. După ce așeză sticla înapoi în recipientul de argint, îi dădu paharul lui April.

— Mersi, spuse ea, dar nu crezi că ar trebui s-o așteptăm pe Joanna pentru toast?

— Așa e, spuse el, sunt un porc lacom.

Râseră amândoi.

— Deci eu voi bea puțin, iar ea nici nu va observa că lipsește ceva din paharul meu. Se opri și lăsă paharul jos. Dar tu vei observa, continuă el. Așa că mai bine o așteptăm pe Joanna.

April zâmbi.

— Apropo, spuse el, Joanna mi-a arătat antecalculația ta și cred că e corectă. Ai făcut-o ca o adevărată profesionistă.

— Mulțumesc, spuse April. Este un proiect mare și nu mi-a fost ușor s-o fac. Pentru construcții și restul n-a fost complicat, mai greu a fost să estimez timpul meu.

— Sunt sigur că va fi bine, spuse Josh, și sunt cu adevărat bucuros pentru că o face pe Joanna așa de fericită. Seamănă așa de mult cu Mitch, tatăl ei, tot timpul trebuie să creeze ceva. A aranjat cabana cea mică de pe plajă singură. A scris cartea despre orhidee și întotdeauna face câte ceva pe aici. Ceva în grădină, sau redecorarea unei camere, sau schimbarea unei culori, sau ceva asemănător.

— Cred că e grozav, spuse April. Ar putea să-și petreacă tot timpul la cumpărături ca unele doamne pe care le cunosc.

El râse.

— Slavă Domnului că n-am avut parte de așa ceva.

— M-am întors, strigă Joanna. Se îndreptă spre masă și se așeză. Ce drăguț din partea voastră. M-ați așteptat. Se întoarse spre April. Poftim, îi spuse, ți-am adus un șal, în caz că ți se face frig. Vom cina peste aproximativ jumătate de oră.

— Mulțumesc, Joanna, spuse April. Luă șalul oferit și-l puse în jurul umerilor. Era dintr-un bumbac indian moale, într-o frumoasă culoare ca pielea de căprioară și îi stătea bine.

Observă că Joanna își pusese o bluză de mătase bej și pantaloni asortați. În jurul gâtului era înnodat un pulover de cașmir alb. Părea îmbrăcată simplu, aspect pe care April știa că era greu de obținut. *Ca orice altceva legat de ea*, se gândi April. Muncea foarte mult pentru ca totul să pară foarte ușor.

— Bine, zise Josh, luând cupa de șampanie, voi ține un toast.

Joanna și April îl urmară, ridicând cupele.

— Pentru grota din scoici, spuse Josh, zâmbind. Un proiect extravagant despre care n-am crezut că va fi început vreodată.

Eu doar sper să ajung să-l văd terminat, se gândi Joanna.

Dar râse împreună cu ei, ciocnind paharele și sorbind din șampanie.

Lui April îi plăcea gustul și senzația dată de bulele pișcătoare pe limbă. Nu mai băuse șampanie scumpă de multă vreme. Nici nu avusese nimic de sărbătorit, de fapt.

— A, spuse Josh, încă un toast.

— Pentru ce? întrebă Joanna, ridicându-și paharul.

— Pentru April, spuse Josh, uitându-se spre April, singura femeie pe care o cunosc care a ascultat-o pe Joanna și chiar a auzit ce spune.

— Auzi, auzi, strigă Joanna, urmărind felul în care soțul ei o privea pe April. Simți un fior de excitare, văzând familiaritatea care se formase deja între cei doi, poate chiar mai mult de atât.

April sorbi din șampanie împreună cu ei și simți fiorul aleanului cuprinzând-o iar. Era confortabil, excitant chiar să facă parte din viața acestui cuplu, dar era îngrijorată că acel mic fior putea însemna chiar mai mult — mai mult decât dorința de a fi o parte din acest loc cald și primitor, că era ceva legat direct de însuși Josh Lawrence.

Capitolul unsprezece

Era deja cu adevărat vară, iar lucrarea progresa. Ușile franțuzești fuseseră instalate, dar nu fusese bine până ce Joanna nu alergase și nu cumpărase — la un preț mare — rama potrivită. Mânerele simple de alamă instalate la început fuseseră înlocuite cu mânere sculptate din bronz aranjate — în ce altceva? — într-un model de scoici.

April își închipuise că, o dată munca începută, Joanna, ca alți clienți, va dispărea, verificând-o doar din când în când să vadă cum progresează. Fusese surprinsă descoperind că Joanna dorea să se implice mai mult. Cu unii dintre clienții ei, aceasta ar fi fost o problemă. Joanna, totuși, se dovedise utilă, oferindu-i sfaturi și ajutând-o să ia decizii în momentele cruciale.

De exemplu, respinsese mica fântână care urma să fie așezată în centrul camerei pentru că ar fi fost prea încărcată.

— Credeam că îți va plăcea, îi spusese April.

— Fântâna ca atare este doar o bază, răspunsese Joanna. Trebuie să fie foarte simplă. Ornamentarea se va face cu scoici și pietricele. Îți amintești? Stabilește o linie simplă, apoi începe-o șează.

April o privise, râzând. Nu va mai uita.

Când intalară în sfârșit fântâna potrivită, Joanna stătuse cu instalatorii, asigurându-se că reglau jeturile la înălțimea dorită și că fiecare era îndreptat exact în direcția corectă.

Pe de altă parte, Joanna învăța din experiența lui April. Observase că lucra împreună cu furnizorii, îndemnându-i să facă tot ce puteau. Când o piesă turnată era „aproape de nivel", April îi convingea s-o facă exact la „nivel", smulgând de la ei timpul în plus necesar perfecțiunii.

Zilele zburară într-un asemenea vârtej încât, atunci când construcția de bază fusese terminată și când venise timpul ca April să-și pună în acțiune magia ei — înfrumusețând vechiul grajd-acum-grotă cu scoici și pietricele — ea și Joanna fură amândouă surprinse.

Deveniseră prietene din ce în ce mai bune în ultimele săptămâni, se gândea adesea April și, într-o dimineață de vineri de la începutul lunii iunie, în timp ce se răcoreau împreună în piscină, April nu fusese deloc surprinsă când Joanna începuse să-i vorbească despre sora ei, Christina.

— Christina e cu patru ani mai mare și poate fi foarte arțăgoasă și răutăcioasă, îi spuse ea. Dar, uneori, e foarte protectoare și maternă. Am petrecut vremuri minunate împreună. M-a învățat să mă îmbrac și să mă machez și mi-a povestit despre păsări și albinuțe și am discutat de multe ori despre băieți. Fără mamă, nu-mi închipui cum m-aș fi descurcat altfel.

— Mai sunteți apropiate? întrebă April.

— Ei bine, spuse Joanna, am stat mult împreună, iar acum ne mai vizităm din când în când. Eu mă duc în

Montecito cam de două ori pe an, iar Christina... ei, ea vine pe aici o dată pe an sau de zece ori. Este imprevizibilă. Râse. A fost aici acum câteva săptămâni. Dar suntem așa diferite.

— Zău? întrebă April. Cum?

— În multe privințe. Christina a fost întotdeauna foarte ambițioasă. Și nebună după bani. Și nebună după bărbați, de nici nu-ți vine a crede. O privi pe April. Poate ar trebui să spun nebună după bărbații cu bani și putere. Și cu un statut social elevat, de asemenea.

Râseră amândouă.

— Cred că multe femei sunt așa, spuse April.

— Christina este, în mod sigur. Are treizeci și șase de ani și a fost măritată de trei ori. Toți soții ei au fost groaznic de bogați, foarte puternici și foarte sus-puși. Se învârte doar în societatea din Montecito și Palm Beach, cei bogați și leneși. Se bronzează și merg la cursele de cai. Unii joacă și polo. Majoritatea au conturi mari în bănci și n-au muncit niciodată.

— Nu par a fi genul tău, spuse April.

Joanna clătină capul.

— Nicicum, spuse ea. Și știi, ceea ce e mai ciudat este că majoritatea sunt nefericiți. Nu vreau să spun că toți oamenii bogați sunt așa, dar Christina întotdeauna nimerește într-un grup de oameni plictisiți și neliniștiți, și cu adevărat nefericiți.

— Fără scopuri sau ambiții.

— Exact, spuse Joanna. Au tot felul de obsesii. Coafura, hainele. Liftingurile și bijuteriile. Ultimul amant. Toate problemele vitale. Zâmbi.

April îi întoarse zâmbetul.

— Oamenii de felul acesta ar trebui să iasă în afara propriei persoane, spuse ea. Cred că aceasta e cea mai bună terapie când ești melancolic. Să încerci să faci ceva pentru o altă persoană. O privi pe Joanna. Ți se pare ciudat?

— Nu, la fel aș zice și eu, spuse Joanna, râzând. Am și spus-o de o mie de ori. Christina are nevoie de activitate caritabilă. Să se ocupe și de altceva, nu doar de ea însăși.

— Ai spus că sunteți apropiate. Vă înțelegeți bine? Adică, fiind așa diferite?

Joanna se scutură.

— Ei bine, zise ea, cred că ai putea spune că suntem de acord că nu avem aceleași păreri despre nimic. Și totuși am rămas prietene. Înainte să moară tata, ne-a întrebat cum vrem să împărțim proprietatea. Urma să primim fie pământul și afacerea, fie banii. Christina a sărit imediat la bani, și eu am fost foarte fericită pentru că rămâneam cu pământul și cu afacerea, așa cum dorisem.

Se opri o clipă, privi în depărtare, apoi continuă.

— A mers de minune, cred, chiar dacă în realitate împărțirea a fost incorectă. Casa aceasta, și cabana de pe plajă, și pământul nu valorează nici pe departe cât contul din bancă și banii pe care i-a primit Christina.

— E uimitor, spuse April, că una dintre surori a primit mult mai mult și totuși n-au fost lupte.

Joanna încuviință.

— Nu-i așa? Dar nu ne-am certat niciodată. Ți-am spus. Suntem diferite. Mie nu-mi pasă de bani, iar Christinei nu-i pasă de afacere. Se opri, cu o expresie gânditoare pe față. Sau, cel puțin, nu-i păsa.

— Ce vrei să spui? Acum îi pasă?

Joanna se încruntă și dădu din cap.

— Nu știu, spuse ea. Nu prea cred, dar în ultima vreme mi-a pus tot felul de întrebări despre pepinieră. Lucruri pe care de obicei nu dă o ceapă degerată. Râse. Poate că doar s-a plictisit de atâția soți sau a devenit brusc sentimentală. Dădu din cap. Nu știu. Ei, oricum, zâmbi ea, este suficient să spun că, fără îndoială, am luat-o pe drumuri diferite. Drumuri *foarte* diferite, dar, într-un fel, ea mi-a fost ca o mamă când eram mică și întotdeauna am apreciat asta. Nu voi uita niciodată.

— Ce a pățit mama ta? întrebă April. Acum câteva săptămâni nu s-ar fi simțit în largul ei să întrebe așa ceva, dar ea și Joanna deveniseră atât de intime încât nu se gândi de două ori.

— Chiar după ce m-am născut, îi spuse Joanna, s-a înecat.

— Oh, Doamne, spuse April. Nu știam.

— S-a întâmplat în golful Monterey, lângă cabana de pe plajă. Tata avea o barcă și au ieșit singuri în larg. S-a iscat o furtună pe neașteptate și, o dată cu ea, a venit și un val de ceață. Erau valuri mari, iar ei se grăbeau să ajungă la mal. Valurile au scuturat rău barca și mama nu avea vesta de salvare. A căzut peste bord și s-a înecat înainte ca tata să poată face ceva. A căutat-o multă vreme, a cerut ajutor prin stație, dar degeaba. A fost aruncată la mal a doua zi, chiar lângă cabana de pe plajă. O privi pe April cu ochii mari și triști.

— Ce groaznic, spuse April. Întodeauna m-am întrebat ce s-a întâmplat cu mama ta pentru că te-am auzit pe tine și pe Josh vorbind așa de mult despre tatăl tău.

— Pentru mine n-a fost chiar așa de groaznic. La urma urmei, eram prea mică pe atunci. Nu mi-o amintesc deloc. Și Christina de-abia și-o amintește și, uneori, crede că nu și-o amintește nici ea în realitate, ci doar fotografiile și poveștile spuse de tata.

— Tatăl vostru s-a recăsătorit? întrebă April.

Joanna clătină capul.

— Nu, spuse ea. Cred că nu s-a mai uitat la vreo altă femeie. Tuși. Era un nebun încântător. După ce mama s-a înecat, a dat foc bărcii și a urmărit-o cum se scufundă, apoi s-a lăsat de băut. De atunci n-a mai băut nici o picătură.

— Se învinovățea pentru accident? întrebă April.

— Așa cred. Și a încercat să se revanșeze față de noi. Ni s-a devotat nouă, ne-a copleșit cu dragostea. Uneori îmi vine să cred că a așteptat până ce ne-am măritat amândouă și atunci — doar atunci — și-a permis să se îmbolnăvească de cancer și să moară. Știa că are cine să aibă grijă de noi, și el putea să dispară.

— Extraordinar, spuse April. Ați fost norocoase cu el, nu?

— Oh, da, spuse Joanna dând din cap. A fost cel mai bun tată — și soț — inimaginabil. Întodeauna mi s-a părut așa de nedrept — așa de *crud* — că a murit de o moarte atât de groaznică. Așa de lentă și dureroasă. A suferit foarte mult la sfârșit, după ce a trăit o viață atât de onestă, de generoasă.

Se opri și o privi serioasă pe April.

— Cred că atunci mi-am pierdut credința într-un Dumnezeu al dreptății și nu știu dacă mi-am mai recăpătat-o. Încerc încă să înțeleg nedreptatea, cruzimea, durerea vieții.

Râse ușor.

— N-am vrut să fiu așa de serioasă. Dar pot să-ți spun că eu și Christina am fost binecuvântate. Cred că n-au mai existat fete atât de iubite și de răsfățate ca noi.

— Mie nu-mi pari răsfățată, spuse April. Mi se pare că știi și apreciezi ceea ce ai.

— Mulțumesc, April, spuse Joanna. Oricum, am impresia că te țin din treabă.

— Fiindcă veni vorba, zise April, l-am rugat pe Woody să vină azi să mă ajute puțin.

— Cel despre care mi-ai povestit? întrebă Joanna. Cel care are magazinul?

— Da, răspunse April. M-a ajutat și până acum la lucrările mari. Mă ajută când folosesc ciment cu uscare rapidă pentru montarea scoicilor și a pietricelelor. Dacă trebuie lucrat rapid, am nevoie de cineva care să mă ajute. Economisesc timp, iar el se pricepe. Dar nu-l las să facă lucrurile mai complicate.

— Cu ce se ocupă la magazinul lui?

— Are un angajat acolo, care-l conduce, spuse April. Apoi economisește din timpul de surf ca să mai facă ceva treabă.

Joanna nu voia să-i spună lui April că-l cunoștea pe Woody Pearlman, cel puțin nu încă. Nu uitase drumul la magazinul lui și felul în care încercase s-o agațe. Totuși, în trecut, când mai fusese pe la el, lucrase bine. Poate, se gândi ea, tocmai atunci avusese o zi proastă.

— Probabil că ține foarte mult la tine dacă lasă totul baltă și vine să te ajute, îi spuse. Te iubește cumva?

— Nu, răspunse April. Ei... nu e vorba chiar de... iubire. Ei, la naiba, Joanna, habar n-am.

— Iar tu ce simți pentru el?

April zâmbi, apoi râse.

— Nu-l iubesc. Cel puțin așa cred. Suntem prieteni de o vreme. El a fost prieten cu fostul meu soț, așa că ne cunoaștem de mult, dar a fost ceva gen frate și soră. Cel puțin eu așa cred. În mod sigur niciodată nu mi-au tremurat genunchii și nici nu mi-a bătut inima mai repede din cauza lui. Woody e genul de bărbat cu care-mi place să merg la cinematograf. Știi, pentru companie.

Joanna se simți ușurată să audă acestea, dar nu-i spuse nimic lui April. *Woody Pearlman nu este demn de April*, se gândi ea. Sunt sigură. Știa că ar fi avut sentimente amestecate despre orice bărbat cu care s-ar fi văzut April, că avea sentimente de proprietate asupra ei. Dar, amintindu-și scurta lor întâlnire, era sigură că Woody e un Casanova de primă clasă. *Omul ăsta urmărește un singur lucru.*

Și atunci, se întrebă ea, *cum ți-ai putea explica această prietenie?* Era sigură că, după ce obținea ceea ce dorea, Woody trecea la altă femeie. April nu l-ar mai fi interesat.

April ieși din piscină.

— Mă duc să mă schimb și să-l aștept pe Woody, spuse ea.

— Bine, îi spuse Joanna. Ne vedem la masă.

— Ești sigură că nu te deranjez, Joanna? întrebă April.

— Nu fi prostuță, răspunse Joanna. Oricum, azi e o ocazie specială. Construcția s-a terminat și începe adevărata muncă. Deci este momentul să aniversăm.

— Am făcut-o deja, ai uitat?

— Niciodată nu avem destule ocazii de sărbătorit în viața asta, râse Joanna.

— Bine, voi veni, spuse April. Se întoarse și se îndreptă spre casă, întrebându-se, oarecum vinovată, dacă Josh va veni și el la masă.

Woody stătea cu mâinile în buzunare, uitându-se curios la grajd. În cele din urmă își scutură coama de păr negru și fluieră.

— Trei' să spun, April, zise el, cu admirație în glas, că o să fie o cameră a-ntâia.

— Da, răspunse April, a fost ideea Joannei, nu a 'mea.

— Hm, dar tu ai făcut tot proiectul, spuse Woody, și acum aranjezi și scoicile. Se întoarse și o privi. Ochii lui întunecați sclipiră. Acordă-ți un pic de credit, știi tu.

— Mersi, Woody, spuse April. Oricum, acum ai văzut planul și ce trebuie făcut. Ești sigur că ai timp să mă ajuți? Am nevoie de tine doar pentru operațiile rapide.

— Mda, zise el. Îmi pot face timp pentru tine, April. Se uită iar în cameră. Și care vor fi operațiile alea rapide?

April râse.

— Spațiile mari umplute cu scoici și pietre identice. Fără modele complicate. Uite. Îi făcu semn s-o urmeze la masa de lucru pe care și-o aranjase. Pe ea erau împrăștiate tot felul de planuri.

— Privește modelul pentru peretele acela, spuse ea, arătându-i peretele sudic. Vezi zonele acelea mari? Aici se pune cimentul cu uscare rapidă. După care se aranjează scoici sau pietre identice.

— Înțeleg, spuse Woody. Este o treabă simplă și plictisitoare pe care o poate face orice idiot.

— Exact, îi răspunse April. Am păstrat lucrurile mai grele și mai interesante pentru mine.

Woody râse.

— Tu ești șefa.

April se uită la ceas.

— Fii atent, îi spuse. Mă grăbesc în casă, la masă. Poți să găsești singur drumul de ieșire?

— Sigur, răspunse Woody. Nici o problemă. Te superi dacă mai rămân puțin pe aici? Aș vrea să mai studiez planurile astea, să văd câtă muncă simplă, plictisitoare este.

— Sigur, Woody, răspunse ea. Era surprinsă că este interesat de muncă. Știa că el lucrează foarte bine, repede și eficient, pentru că o mai ajutase și în trecut, dar crezuse întotdeauna că el doar se află în treabă și că nu-i pasă prea mult de ceea ce face.

— În felul acesta, adăugă el, luni, când vom începe, voi ști exact pe care zone trebuie să lucrez. Pot să-mi fac un fel de program.

— Vai, Woody, râse April, ești așa de nostim. Îl sărută pe obraz. Trebuie să plec. Ne vedem diseară, bine?

— Pe curând, spuse el. Distracție plăcută.

Ea se întoarse și părăsi grota, îndreptându-se spre piscină. Woody o urmări cu privirea până ce dispăru.

— Nu, stai jos, insistă Joanna. Totul e sub control și nu am nevoie de ajutor.

— Dacă ești sigură..., spuse April.

— Crede-mă, sunt sigură, rânji Josh.

Joanna se îndreptă spre casă, cărând o tavă plină cu

vase murdare. Terminaseră de mâncat — tot, în afară de desert — și trebuia să aducă desertul simplu, pe care-l făcuse ea însăși, și cafeaua.

— Connie are liber azi? întrebă April.

— Da, răspunse Josh. Nu știu ce face. Își ia liber din când în când fără să ne anunțe, dar nu e nici o problemă. Și, oricum, Joannei îi place să se învârtă singură prin bucătărie când lipsește Connie. Cred că îi place pentru că se întâmplă așa de rar.

April râse.

— Așa este, spuse ea. Mie îmi place să stau la bucătărie doar dacă trebuie să gătesc ceva special, pentru prieteni.

— Și mie la fel, spuse Josh. Uneori este amuzant să gătesc ceva special doar pentru Joanna și pentru mine sau să fac o mâncare specială pentru o ocazie. Dacă m-aș ocupa tot timpul cu asta cred că n-ar mai fi așa de amuzant.

— Când eram mică, spuse April, mă aflam uneori în treabă, făcându-mi un sandviș special, sau altceva. Ceva foarte special. De exemplu, adăugam ciocolată caldă sau unt de arahide.

Josh râse.

— Și eu făceam la fel! spuse el. Îmi făceam un sandviș din sardele, de exemplu, și apoi puneam ketchup peste el. Sau trânteam ketchup în supă.

— Pfui! Acum pare groaznic, spuse April, dar când ești mic și singur acasă, faci tot felul de nebunii ca să te distrezi.

— Sigur, răspunse Josh, cu o expresie gânditoare. Chiar facem lucruri aiurite pentru ca viața să pară mai... bună.

— Da, aprobă ea.

— Mi se pare că ți-ai făcut o viață foarte bună, spuse el. Ai cabana despre care mi-a spus Joanna și munca ta. Și îmi pari fericită.

April încuviință.

— Ai dreptate, Josh. Mă simt bine. Nu e întotdeauna ca în rai, dar e mult mai bine decât era. Iar proiecte de felul acesta, ca al tău și al Joannei, mă ajută mult. Și, fiindcă veni vorba, unde *este* Joanna?

— Dacă o cunosc bine, este în bucătărie, aranjând desertul, ceea ce ar putea să dureze o vreme. O privi și zâmbi din nou. Încearcă să facă totul perfect, nu cred că mai e nevoie să-ți spun. Sunt sigur că ți-ai dat seama.

Joanna îi urmărea pe cei doi de la ferestrele serei. Desertul era gata, cafeaua era făcută, dar ea nu-și putea dezlipi ochii de la scena care se desfășura în fața ei.

Lacrimi, atât de tristețe cât și de bucurie, i se scurgeau pe obraji. Camaraderia ce începea să se formeze între cei doi — camaraderie pentru care se rugase — îi stârnise un noian de emoții contradictorii pe care nici nu știa că le are.

Acum, sfâșiată între sentimentul de bucurie și un groaznic sentiment de pierdere, trebuia s-o pornească, încă o dată, pe drumul periculos și înșelător pe care o apucase. Era o zonă necartografiată, pentru că toți trei începuseră să devină foarte intimi, o intimitate potențial distructivă, iar ea începea să se îndoiască de înțelepciunea hotărârii pe care o luase.

De ce îmi închipui că mă pot juca de-a Dumnezeu? se întrebă.

Dar își aminti că *trebuia* să accepte acest joc periculos, că *trebuie* să vadă rezultatul complotului pe care-l urzise.

La urma urmei, ce am de pierdut? se întrebă ea. *Absolut nimic.*

Și ce au ei de câștigat?

Știa și răspunsul la această întrebare: *Totul.*

Woody stinse luminile în grotă și începu să-și croiască drum printre meri înspre piscină. Auzea, purtate de vânt, vocile blânde, adâncite în conversație, ca niște șoapte, punctate când și când de clinchetul gheții din pahare.

Când ajunse lângă terasă, se opri și rămase, fără să fie văzut, în umbra unuia dintre merii cei bătrâni. Josh Lawrence. Grozavul, strălucitul, bogatul Josh Lawrence, cu o mână pe April. Și April. Mâncându-l din ochi. Clar.

Lui Woody îi venea să scuipe. Mormăi răutăcios, apoi se întoarse și o porni în liniște înapoi, mergând pe lângă terasă, ca să nu fie văzut.

Cum a putut face așa ceva? se miră el. *Cum de s-a lăsat atrasă de armăsarul ăsta bogat și frumos?* După cum i se păruse lui, ei i se scurgeau ochii după ticălosul ăla.

De ce nu-mi dă mie ceea ce vreau? se întrebă. *De ce îi trebuie nemernicul ăla bogat?*

Când ajunse în curte, își scoase cheile de la mașină și se îndreptă spre camionetă. Văzu vechiul Toyota Land Cruiser lăsat acolo. *Chiar vechi,* se gândi el. *Dar în condiție perfectă.* Luă cheia și, mergând pe lângă mașină, îi zgârie vopseaua galben canar de la un capăt la celălalt.

Așa-i trebuie ticălosului, se gândi el, intrând în mașina lui și pornind motorul. Împrăștiind pietriș, ieși din curte și se îndreptă spre deal, nu prea încântat de micul lui act de răzbunare. Întrebându-se ce ar putea face ca să fie cu adevărat chit.

Capitolul doisprezece

Christina urcă treptele din beton, țăcănind cu tocurile pantofilor ei scumpi, Gucci, și se strâmbă dezgustată, dorindu-și să fie invizibilă. Încercase să-l convingă pe Peter Rossi să se întâlnească în altă parte, dar el insistase să vină în acest loc oribil — un magazin oarecare din capătul nordic al falezei din Santa Cruz. Era grăbit și avea niște treabă într-un loc de aici, îi spusese, și nu era prea aglomerat după-masa devreme, în timpul verii, așa că nimeni nu va ști că au fost aici.

Puțin probabil, se gândi Christina. *Domnul știe, dar nimeni din cunoștințele mele n-ar vrea să fie prins aici nici mort.*

Și, în afară de aceasta, îi spusese Peter, erau prin apropiere zeci de locuri ascunse unde ar fi putut petrece vreo două ore împreună. Totuși se întreba dacă el n-o testează să vadă ce temperament are, să vadă dacă nu cumva se consideră prea grozavă ca să iasă cu cineva care nu e de familie bună.

Ar putea fi și de pe Marte, se gândi Christina, *că tot nu mi-ar păsa.*

Muzica enervantă, de acordeon, umplea aerul, însă era acoperită de huruitul care se auzea de la montagne-russe, subliniat de țipete de frică și râsete. Mirosul de

porumb fiert și vată de zahăr, accentuat de mirosul de bere, ulei de bronzat și transpirație, era sufocant. Ei i se părea că pute.

Doamne! se gândi ea. *Nu mă simt la locul meu aici.*

Nu simțea decât dispreț pentru această parte a omenirii atrasă de parcurile de distracții, mâncarea ieftină și de nenumăratele magazine de suveniruri care vindeau tricouri, scoici, bijuterii și alte nimicuri. Privi un grup de motocicliști murdari, îmbrăcați în piele și cu prietenele lor boite, cu un dezgust abia mascat, apoi observă polițiștii care se învârteau în jurul grupului.

Se uită în altă parte, zâmbind. Polițiștii nu păreau așa de duri, dar ea știa că erau.

Porni să se plimbe pe faleză, ignorând drumurile de pe plajă din stânga ei, rămânând aproape de magazinele bine luminate din dreapta, căutându-l pe cel pe care-l pomenise el. Până la urmă îl zări chiar în față: Poseidon's Garden. Tot un magazin de gablonzuri, ca atâtea altele. Încetini mersul, încercând să-l zărească pe Peter prin ușile duble de sticlă, dar vederea îi era blocată de un cuplu îndopat cu steroizi, ea într-un bikini portocaliu minuscul care lăsa puțin loc imaginației, el într-un slip aproape inexistent. Trupurile lor bronzate, pline de steroizi și liftinguri, umpleau ambele uși pe când ei ieșeau din magazin cu pungile pline de cumpărături.

Cred că proștii au înghețat, se gândi ea, pentru că aerul începuse deja să se răcească.

Îi urmări plecând, observând mișcările lor încete, deliberate, care subliniau fiecare flexare a mușchilor.

Privi iar prin ușile magazinului, strâmbându-și gâtul.

Și-l zări pe Peter. Înalt și frumos. Mare și puternic. Putea jura că inima se oprise o clipă la vederea lui. Stătea lângă niște rafturi cu — ce? Scoici? Nu-și putea da seama de aici. Respiră adânc și intră. El nu se întoarse să vadă cine a intrat, dar o vânzătoare o privi.

— Pot să vă ajut? zise vânzătoarea cu o voce de zombi, arătând de parcă ultimul lucru pe care l-ar fi dorit ar fi fost să vândă ceva. Era tolănită pe tejghea, cu bărbia în mâini, cu două degete trăgând șuvițele de păr blond, cu cercei în nas, în urechi și pe sprâncene. Brațele ei slabe erau acoperite de tatuaje.

— Mersi, doar mă uitam, spuse ea, încercând să se comporte normal.

O porni spre spatele magazinului și simți cum pulsul i se iuțește când se apropia de Peter, care n-o văzuse încă.

— Salut, îi spuse ea, apropiindu-se.

El se întoarse și îi zâmbi.

— Salutare, răspunse el.

— Ce faci? îl întrebă Christina.

— Mă uit la ilustratele astea.

Ea observă că el ținea în mână ilustrate cu rechini uriași, prinși și agățați pe mal, într-o baie de sânge.

— Drăguț, spuse ea, sarcastică.

El puse vederile la loc fără să comenteze și luă un căluț de mare dintr-o cutie din apropiere.

— Ăștia sunt bizari, nu? îi spuse, privind-o.

— Da, aprobă ea, dar sunt foarte frumoși.

— Și fragili, spuse el. Poți să-i rupi în două cu un deget. Zâmbi ca un rechin.

Ea privi nedumerită figura lui frumoasă, nefiind prea

sigură cum să interpreteze acest comentariu. Era cumva o amenințare mascată? Dar, la urma urmei, de ce s-o amenințe pe ea? Nu era prea sigură, dar știa că el este un... bărbat periculos. Și asta o excita.

— Hai să plecăm de aici, spuse el. O luă de mână și o conduse repede înapoi pe faleză, apoi câțiva metri spre sud și în jos, pe o scară de beton.

— Am luat o cameră pentru noi într-un motel de pe strada asta, spuse el, ținând-o cu brațele lui puternice pe după umeri, trăgând-o spre el.

Nici nu mi-a cerut părerea, se gândi ea. *Mi-a spus.* Îi plăcea să fie tratată așa. Îi plăcea foarte mult.

Cocoțată pe tocurile ei înalte, îi era greu să țină pasul cu el fără să fugă, dar reuși, stârnită de propria ei sexualitate și de misterul acestei întâlniri.

Traversară strada și intrară în curtea unui motel mic și mizerabil. Era văruit în roz, și literele roșii de neon ale firmei pâlpâiau: *The Seabreze.*

La intrarea în camera cu numărul 9, Peter scoase cheia din buzunar și descuie ușa. O ținu deschisă pentru ea, iar ea intră, privind de jur împrejur. *Slavă Domnului*, se gândi ea. *Cel puțin pare curat.*

El închise ușa, apoi se întoarse spre ea și o luă brutal în brațe, sărutând-o pe buze, corpul lui puternic lipind-o de ușa închisă.

Ea simți un fior de excitație cuprinzând-o și oftă când el începu să-i împingă fusta în sus, plimbându-și mâinile uriașe pe coapse, până la fese, apoi apăsând-o și mai tare de el. Simți cât este el de excitat și aproape leșină de dorință.

— Te bucuri să mă vezi, iubito? șopti el.

— Oh, Doamne, da, oftă și ea, cu picioarele tremurându-i, udă deja între coapse.

Fără să mai spună altceva, el începu să-i smulgă hainele, apoi se dezbrăcă și el repede și o duse la pat. Se urcă pe ea ca un animal, intrând în ea cu un abandon egoist și nemilos, trăgând sălbatic de ea, urmărindu-și propria satisfacție.

Ei îi plăcea, iar corpul ei răspunse aproape imediat la împingerile lui brutale prin contracții extatice, cu sucurile curgându-i liber pe când, cu un geamăt, el se împinse în ea cu o izbitură puternică, eliberând o cantitate de lichid care aproape o inundă.

Se terminase aproape înainte de a începe, așa de excitați erau amândoi, iar acum gâfâiau febril, cu o peliculă fină de transpirație acoperindu-le trupurile pe când zăceau înlănțuiți, încercând să-și liniștească respirația. Nu vorbeau, se priveau doar în ochi pe când mâinile lor începeau încet să mângâie, să exploreze, să descopere.

Trecuseră doar câteva momente și ei iar se devorau unul pe celălalt cu nerăbdare, dar, de data aceasta, cu mai puțină dușmănie, savurându-și corpurile pe îndelete, atingându-se în toate felurile, până ce, în final, atinseră climaxul împreună.

După ce-și recăpătară respirația, Peter aprinse câte o țigară pentru fiecare.

— Mă bucur că ai venit la întâlnire, dragă, spuse el, sărutând-o pe obraz și lovind-o jucăuș pe burtă. Îi dădu țigara.

Christina o luă și inspiră adânc.

— O, Doamne, și eu, spuse ea, apreciind ceea ce spusese el, închipuindu-și că Peter Rossi rar recunoștea că s-ar fi bucurat să întâlnească pe cineva.

— Sora și cumnatul tău nu știu că ești aici, nu-i așa? o întrebă el.

Christina se înecă de râs, fumul de la țigară rostogolindu-i-se printre buze.

— Nici vorbă! spuse ea. Apoi îl privi, zâmbind timid. Dar asta nu mă îngrijorează, Peter. Dacă cineva îmi vede din întâmplare Rollsul sau mă vede pe mine, îi voi spune Joannei că am fost să-mi văd niște prieteni din San Francisco sau cam așa ceva. Că eram doar în trecere.

El îi zâmbi.

— Ai curaj, spuse el, lovind-o iar.

— De ce? întrebă ea încântată de atenția pe care i-o acorda el. Pentru că mă culc cu dușmanul?

— Așa-i, drăguță, spuse el, trăgând din țigară. Poate chiar îl ajuți puțin pe dușman?

Râseră amândoi.

— Am de gând să-l umilesc pe nenorocitul ăla de cumnat al tău până voi obține ce doresc, spuse el. Până la urmă mă vor implora să le vând.

Ea îi auzi amuzamentul din glas și nu se putu împiedica să nu împărtășească bucuria pe care o resimțea el. Știa că secretul și răutatea pură a acțiunilor lor contribuiau la creșterea ardorii întâlnirilor — o duceau, de fapt, la nivele pe care Christina nu le mai experimentase până atunci.

Și, se gândi ea mulțumită, *am o mare experiență în domeniu.*

— Ei bine, din câte am auzit, spuse ea, uitându-se la el, își întărește măsurile de pază. Suflă fum pe nas. Așa că s-ar putea să fie mai greu de intervenit.

— Vom vedea, îi spuse el. Să mă ții la curent.

Ea încuviință.

— Să văd ce pot afla de la Joanna fără să par că mă interesează prea mult, spuse ea. Nu vreau ca ea să-și închipuie că mă interesează *prea* mult problemele lor.

Se uită la el.

— Înțelegi? continuă ea. M-ar putea suspecta pe *mine*. Voi risca pentru tine, Peter. Vocea ei era aproape exuberantă. Îl privi, așteptând ca el s-o susțină.

Privirea lui Peter Rossi deveni mai dură, ochii părându-i așchii de obsidian care o străpungeau.

— Te poți descurca, dragă, spuse el, blând, privind-o în ochi. Trase corpul ei gol lângă al lui, strângând-o tare. Pentru noi, da?

— Pentru noi, răspunse ea, ca un ecou. Apoi zâmbi. Hm, continuă ea, lăsând țigara jos. Cred că mă voi descurca.

— Mda, spuse el. Sigur. Se aplecă și o sărută iar, pe buze, limba explorându-i gura ușor, aproape tandru. Apoi se retrase încet și zâmbi.

— Vrei să știi ce vom face în continuare? spuse el.

Îl privi întrebătoare și dădu din cap, dar nu spuse nimic.

El îi luă un sân în mână, îl strânse delicat, apoi se aplecă spre urechea ei, lingând-o atâtător, înainte de a-i spune în șoaptă ce mai trebuia să facă.

După ce termină, începu s-o sărute iar, cu forță, mai

pasionat, iar mâna lui îi mângâie delicat stomacul, coborând. O atâtă, strecurând un deget în ea, apoi scoțându-l.

— Oh, Peter, gemu ea, ușor. Oh... oh... oh... Începu să-și miște coapsele lângă mâna lui, încântată că trupul ei răspundea încă o dată avansurilor lui. Dar el își îndepărtă brusc mâna și buzele, retrăgându-se.

— Ce...? oftă ea, privindu-l.

— Ca să-ți amintești de mine, dragă, spuse el. Până data viitoare, înțelegi? zâmbi el ca un rechin.

Ea era foarte dezamăgită, dar știa că se va înfierbânta doar gândindu-se la data viitoare și la treaba pe care nu o terminaseră în pat.

— Bine, oftă ea.

— Și acum, spuse el, mai bine plec. Îmi duc curul înapoi acasă.

Coborî din pat și începu să se îmbrace. Ea rămase întinsă, urmărindu-l, displăcându-i că pleacă, dar urmărindu-l cu plăcere cum se îmbracă, urmărind mișcarea mușchilor lui puternici, lipiți de hainele scumpe.

După ce termină, se duse la ea, se aplecă și o sărută. Apoi se ridică și îi zâmbi.

— Ținem legătura, spuse el.

Ea dădu din cap.

— De-abia aștept, îi spuse, și așa era.

Apoi îl urmări cum se îndreaptă spre ușă, îi trimise o bezea, apoi cum iese.

Începu și ea să se îmbrace, încet, savurând oboseala corpului ei, sentimentul de sațietate care o cuprinsese. În ciuda complicațiilor pe care le presupuneau întâlnirile cu el, de-abia aștepta următoarea întâlnire.

Iubea și ura în același timp aceste întâlniri clandestine, dar erau necesare. Nu trebuia ca cineva să-i vadă împreună. În primul rând, el era în proces de divorț și, până termina, trebuia să pară un înger. Și, în al doilea rând, ea era o trădătoare.

Da, sunt o trădătoare, se gândi ea. *Mă culc cu dușmanul. Îi trădez pe Joanna și pe Josh. Îl ajut să-i aducă la ruină așa cum pot. Dându-i informații. Și, oh, oh, oh! îi așteaptă în curând o altă mică surpriză la pepinieră. Dar nu-mi pasă, se hotărî ea. Joanna și Josh au avut întotdeauna totul. Totul! Și e un preț mic pentru a-l căpăta pe Peter Rossi. Să am puterea și banii lui. Și corpul lui sexi care mă excită așa de tare.*

Ah, da, se gândi iar Christina, *sunt o trădătoare. Dar pentru cea mai bună cauză: pentru mine.*

Capitolul treisprezece

Josh, la pepinieră, ridică telefonul.

— Alo? spuse el.

— Domnul Lawrence? întrebă o voce gravă.

Fără să vrea, Josh simți un fior înghețat pe șira spinării. Cunoștea acea voce și îl îngrozea, dar, după un moment, mânia înlocui reacția inițială. Încercând să vorbească cât mai normal posibil, spuse:

— Da, domnule Rossi.

— Mă întrebam, spuse Peter Rossi, dacă nu cumva v-ați răzgândit în privința vânzării.

Josh putea auzi amuzamentul în vocea suavă a banditului, ceea ce-l înfurie și mai mult. Nu mai reuși să-și stăpânească mânia.

— Nu! strigă el. *Nu* vând. Nu ție. *Nimănui!*

Trânti receptorul în furcă, apoi își îngropă capul în palme. *Ticălosul,* se gândi el. *Mârlan blestemat.* Respiră adânc, încercând să-și revină, mintea învârtindu-i-se în cerc.

Ar trebui să sun chiar acum la poliție, se gândi el. *Dar pentru ce? Ce să le spun? Că, de fiecare dată când am probleme la pepinieră, Peter Rossi mă sună imediat și mă întreabă dacă nu vreau să vând?*

Se ridică și se îndreptă spre recepție, trântind ușa.

— Luna, spuse el, fără s-o privească. Mă duc acasă. Preia tu mesajele.

— Sigur, șefu', spuse ea, urmărindu-l cu ochii mari cum trântește ușa după el.

Josh lăsă ușa vestiarului să se închidă în urma lui și se așeză pe bancheta veche de pin cu o bufnitură puternică. Își desfăcu șireturile de la ghete, le aruncă deoparte, apoi își scoase șosetele transpirate și le aruncă pe jos.

— Joanna! strigă el, încruntându-se. Joanna!

Nu-i răspunse nimeni. Se ridică și lovi o gheată, trimițând-o de-a lungul podelei până ce se lovi de piciorul mesei.

— Joanna! strigă iar. Joanna! O porni spre bucătărie, hotărât să-și găsească nevasta.

Și acum unde naiba mai e? se întrebă el. Era sătul de această acum veșnică vânătoare. Nimeni nu sunase aici toată după-masa, și afurisita de femeie nu voia să-și ia telefon celular.

Refuzul ei nu-l deranjase la început, dar acum îl înnebunea. Parcă ar fi fost un complot împotriva lui.

Se uită prin bucătărie. Nici urmă de Joanna. Nici de Connie. Nici un bilet. Urcă scările strigând. Nici un răspuns.

Unde naiba e când am nevoie de ea?

Coborî în goană scările și se întoarse în vestiar de unde își luă o pereche de Top-Sider-i. Apoi, mergând spre terasă, se uită spre piscină.

Nu se vedea nimeni.

Traversă micul podeț care ducea la piscină și se uită la platoul pe care era construită piscina.

Nimic. Nimeni. Rahat!

O porni prin vechea livadă de meri, îndreptându-se spre grotă și aproape se lovi de April, care apăruse dintre copaci.

— Au, spuse ea. Ce te grăbești așa? Apoi văzu expresia de pe fața lui. Ce s-a întâmplat, Josh?

— Joanna, spuse el, printre dinți. Joanna. Vreau să zic că se întâmplă ceva și am început să mă enervez.

— Vai, spuse ea, chiar *ești* supărat.

— Îmi pare rău, spuse el. Sunt doar...

— Ești la capătul răbdării, termină ea pentru el. Și este normal. Vrei să discutăm?

— Nu, spuse el. Ei, nu prea știu. Poate...

Ea îl luă de cot și-l trase în sus, spre piscină.

— Hai, îl mângâie ea. Să stăm jos. Cred că ai nevoie să te răcorești.

Se așezară la una dintre mesele de lângă piscină. Deși era cald și umed, se simțea o briză ușoară, iar April se gândea că, doar uitându-se la piscină, se răcorește.

April zări privirea învinsă de pe fața lui Josh și se simți tulburată. *Este întotdeauna așa de bine dispus, așa de fericit,* se gândi ea, *dar, la urma urmei, nu este de fier.* Se hotărî să-l lase să vorbească el dacă voia, pentru că ea nu dorea, chiar dacă îi dăduse ocazia.

— Ai văzut-o la prânz? întrebă el, privind-o.

April își scutură capul.

— Nu, spuse ea, n-am văzut-o toată ziua. Când am ajuns aici dimineață, ea plecase deja.

— Ciudat, spuse el. Părea mai perplex ca niciodată.

— Probabil are cumpărături de făcut, Josh, spuse April, zâmbind, încercând să-l calmeze, dar necrezând nici ea ce spune. Cine pleacă la cumpărături la ora opt dimineața? Și, în afară de asta, știa că Joanna venea întotdeauna acasă la prânz.

Josh o privea.

— Se poate, îi spuse el, dar mă îndoiesc...

— Nu ți-a lăsat un bilet, ca de obicei? întrebă April.

El dădu din cap.

— Nu, îi răspunse, și asta chiar m-a îngrijorat.

— Ei, hai, Josh, zise April. Ea este aproape întotdeauna aici, nu? Dimineața, la prânz și seara.

El oftă.

— Da, aprobă el. De obicei este, dar în ultima vreme... nu știu. Am impresia că ceva nu este în regulă.

— Poate ai avut o zi grea, îi spuse April. Poate reacționezi puțin exagerat.

El dădu din cap.

— Mda, a fost o zi grea, într-adevăr. Își întinse brațele. Ca să nu spun mai mult. A fost *cea mai rea*, April.

— Cum? spuse ea. Domnul O'Hara n-a fost pe aici și nu ți-a dat o altă sută de mii de dolari? Încerca să înviorеze atmosfera, dar nu reușise.

Josh se strâmbă.

— Nu, spuse el. Aș fi vrut eu. Se trânti în scaun. Este ceva serios. Cred că cineva încearcă să saboteze pepiniera.

— Ești serios? îl întrebă, surprinsă.

— Foarte serios, spuse el.

— De unde știi? îl întrebă.

El se îndreptă.

— Să bem un pahar de vin, da?

— Oh, Josh, spuse April, n-ar trebui. Trebuie să plec în câteva minute.

— Doar un pahar?

Îi auzi rugămintea din voce și își dădu seama că are nevoie să discute cu cineva.

— Ei bine... în regulă, spuse ea, dar doar un pahar.

— Mă duc sus să aduc o sticlă și pahare, îi spuse el. Vin imediat.

April îl urmări îndreptându-se spre bucătărie, întrebându-se ce se putuse întâmpla la pepinieră de-l supărase așa de tare. Poate nu e chiar atât de grav, totuși, se gândi ea. Poate asta și dispariția Joannei făcuseră ca totul să pară mult mai rău decât era.

Reveria ei fu întreruptă de Woody, care apăru brusc lângă ea.

— Oh, Doamne, Woody! spuse ea. M-ai speriat de moarte.

— Ești nebună, șopti el, cu ochii lui sclipitori ațintiți asupra ei.

— Poftim? întrebă ea.

— April, te joci cu focul, spuse el, cu aceeași voce abia audibilă. Apoi se întoarse și se îndreptă spre livadă, părăsind zona terasei și munca din acea zi.

Doamne, se gândi April, ce probleme are? Ar trebui să mai discut cu el. Se întrebă cât fusese de deșteaptă să-l aducă pe Woody s-o ajute, fără să bănuiască că se va comporta astfel. Dar, își aminti ea, în alte dăți, când Woody o ajutase, nu avusese clienți ca cei de acum.

Josh se întoarse cu o sticlă de vin rece.

— Poftim, spuse el, turnând în pahare. Îi dădu paharul lui April, apoi se așeză.

April sorbi puțin vin rece.

— Bun, acum spune-mi ce s-a întâmplat la pepinieră. Chiar crezi că a fost un sabotaj?

— Sunt sigur, replică Josh. A început acum câteva săptămâni. Când sistemul de aspersoare n-a funcționat. Dacă n-ar fi fost atent Carl, am fi pierdut o grămadă de orhidee. Ori înecate, ori uscate.

— Îmi amintesc că mi-a povestit Joanna, spuse April. Dar credeam că nu a funcționat computerul.

— Tehnicienii care au venit n-au fost de aceeași părere, răspunse Josh. Bănuiesc că cineva a umblat la sistem.

— Poate vor să se acopere, spuse April. Ca sistemul lor să nu pară a fi fost de vină.

— Mă îndoiesc, spuse Josh. Au o reputație strălucită în domeniu.

— Dar dacă a fost un sabotaj, întrebă April, cine ar fi putut să fie? Și de ce?

Josh o privi calm.

— Am o bănuială, răspunse el. Familia Rossi încearcă să ne cumpere afacerea. Au o companie uriașă care ne înconjoară și doresc să se extindă.

— Iar voi ați refuzat să vindeți, presupuse April.

— Da, spuse Josh, luând o înghițitură de vin și lăsând paharul jos. Am putea obține suficient pentru a ne retrage și a ne apuca de altceva, dar tatăl Joannei îndrăgea cu adevărat acest pământ. Și afacerea. Și-a petrecut întreaga viață aici. Și Joanna ține foarte mult la ea.

April îl privi.

— Și tu la fel, spuse ea. Ai morbul orhideelor și ești devotat afacerii.

Josh încuviință.

— Mda, spuse el, zâmbind. Ai dreptate. Tăcu, pierdut în gânduri.

— Deci crezi că frații Rossi te sabotează, spuse ea.

— Da, spuse Josh. După episodul cu aspersorul de ceață, Peter Rossi m-a sunat imediat să-mi mai facă o ofertă.

— Cum? spuse April. Vorbești serios?

— Da, spuse el. E ca și cum s-ar juca.

Îl privi uimită.

— Ai spus poliției asta?

— Da, spuse el. Nici o brânză. Ei nu pot face nimic. Nu au nici o dovadă.

— Am înțeles, răspunse ea. Și acum s-a mai întâmplat ceva?

Josh oftă.

— E o epidemie de fungi într-una dintre sere. *Phytophthara,* cred. Este o ciupercă neagră de mucegai care a atacat unele dintre *Phalaenopsis*.

— Oh, Doamne, nu, exclamă April. E ceva grav?

— Nu știu încă, spuse el. Dar e doar într-o seră. În care nu sunt decât *Phalaenopsis*. Am analizat mucegaiul, dar, de fapt, nu mai contează. Ne putem lua adio de la unele plante și, pentru cele pe care le putem salva, este începutul unei perioade dificile de îngrijire. Multe orhidee trebuiau să fie expediate, așa că trebuie să cumpărăm sau să pierdem comenzile.

— E groaznic! spuse April.

— Ce e mai ciudat e că mediul în care trăiau acele orhidee era perfect. Exact cum ar fi trebuit să fie. Aerul, temperatura, umiditatea, spațierea, toate erau perfecte. Ciuperca n-ar fi trebuit să apară.

— Ai anunțat iar poliția? întrebă April.

— Da, spuse el, și, ca și data trecută, n-au găsit nici un semn de intrare forțată. Nimic. Și, tot ca atunci, Miguel, paznicul de noapte, n-a văzut și nici n-a auzit nimic ieșit din comun. Și spune că nici câinele de pază pe care l-am luat n-a dat alarma.

Se opri și mai bău vin.

— Desigur, continuă el, fiind vorba de o ciupercă, cineva, un client de exemplu, ar fi putut s-o pună în sera cu *Phalaenopsis* în timpul zilei. Dar nu prea cred, pentru că puțini intră aici, și aceștia sunt în general conduși de cineva.

— Oh, Doamne, spuse April. E din ce în ce mai greu. Goni o insectă care se învârtea lângă vin. Ai primit și acum un telefon?

— Da, spuse el, și un telefon. O privi. Înțelegi de ce am spus că se joacă cu mine?

— Of, spuse ea, e sinistru. Era același tip, cum îi zice, Peter...

— Peter Rossi. Dădu din cap. Și eu încep să cred că e puțin sinistru. Oamenii ăștia sunt nemiloși și lipsiți de scrupule, dar, la naiba, nu-mi vine să cred că are curajul să mă sune chiar așa. Adică... pare că nu se teme de nimic.

— Și ce ai de gând să faci? întrebă ea.

— Nu știu, April, spuse el. Chiar nu știu. De aceea m-am și supărat așa de tare că Joanna nu e aici. Trebuie să vorbesc cu ea.

April rămase cu ochii pe el. Se prăbușise iar în scaun și părea învins. Și-ar fi dorit să-l facă să se simtă mai bine, dar știa că nu are cum.

— Sunt sigură că Joanna va veni repede, spuse ea în cele din urmă. S-a dus probabil la cumpărături și a uitat cât e ceasul. Știi că uneori e cam zăpăcită.

El o privi.

— Mulțumesc că m-ai ascultat, îi spuse, și că ai încercat să mă înveselești. Zâmbi. Ești cu adevărat... specială.

April simți iar sentimentul acela neplăcut, acel alean pe care el i-l provoca și știa că începuse să roșească ușor.

— Mulțumesc, Josh, spuse ea. Tu și Joanna sunteți foarte speciali. Luă o ultimă înghițitură de vin și lăsă paharul jos. Ar trebui să plec acum. Am multă treabă acasă.

El se ridică.

— Îmi pare rău, îi spuse. Ai muncit aici toată ziua, iar eu te-am mai ținut și în plus.

— Nu-i nimic, îi spuse ea, zâmbind. Se ridică și își luă geanta. Nu e nici o problemă. Pentru asta sunt prietenii.

Josh, ridicându-se și el, luă paharele și sticla de vin.

— Ei, îți mulțumesc mult. O privi. Și mă bucur că ne consideri prieteni.

— Și eu, spuse ea, îndreptându-se spre casă. Și eu.

Plaja se întindea în fața ei, o întindere pustie, colorată de la gri închis, acolo unde valurile atingeau țărmul, până la bej și la albul arid al dunelor. Lemnele aduse de apă zăceau ca niște creaturi preistorice, iar alge în formă de tuburi, cu o textură ca de cauciuc, erau întinse pe tot

țărmul. Spre sud putea vedea un pescar singuratic cu o undiță în mână și, mult dincolo de el, turnurile centralei de la Moss Landing.

Se întoarse și privi spre nord, vântul împingându-i părul pe față. Cu amândouă mâinile, și-l trase din ochi. De-abia zărea ceea ce știa că este Santa Cruz, iar ceața, care venea în valuri dinspre ocean, va reduce în curând vizibilitatea la zero. În apropiere, îl putea vedea pe Joe Cămilă, numele pe care-l dăduse ea uriașei grămezi de lemn în formă de cap de cămilă care însemna cărarea printre dune ce ducea la vechea cabană de pe plajă.

Mersese mile întregi și pierduse noțiunea timpului, chiar dacă poziția soarelui și intensitatea lui relativă îi aminteau cum zbura timpul. Trebuia să se fi întors acasă acum câteva ore.

Astăzi, se hotărâse ea, va fi diferit. Plecase la plajă de îndată ce Josh se dusese să muncească, fără să-i lase vreun bilet, fără să spună cuiva ce avea de gând. Această escapadă egoistă era un lux și nu avea nici o scuză. Voia să fie singură în vechea cabană a tatălui ei, pe plaja pe care o iubise întreaga viață. Nici un loc nu însemnase așa de mult pentru ea ca această cabană simplă, rustică, în care își petrecuse weekendurile și vacanțele cu tatăl și sora ei și unde ea și Josh își petrecuseră primele luni încântătoare ale căsătoriei lor.

Pe când se apropie de capul cămilei, simți brusc o slăbiciune în mâini și în picioare. Se așeză pe nisip, aranjând cu grijă grelele pungi de plastic pline cu scoicile pe care le strânsese. Erau câteva sute, unele perfecte, dar majoritatea aparte. Însă vor putea fi folosite, își spuse

ea. Fiecare. Întregi sau incomplete, frumos colorate sau șterse, nu conta.

Privi spre orizont, care dispărea încet în ceață, și văzu că soarele începe să apună. Sfârșitul zilei, se gândi ea. Sfârșitul zilei. Ochii i se umplură de lacrimi și le lăsă să-i curgă pe față. În mod normal, ar fi încercat să le ascundă, dar acum lăsă șuvoiul să curgă necontrolat în jos pe pulover. Corpul îi era zguduit de suspine și își puse brațele pe stomac. În ciuda urletului vântului, își putea auzi propriile suspine agonizante, le auzea cum devin din ce în ce mai puternice, țipete ascuțite alternând cu gemete de durere.

Țipetelor ei îi răspundeau doar urletul vântului și al surfului, țipetele păsărilor, zgomotul pungilor de plastic biciuite de vânt.

După ce îi trecu accesul de furie, cu trupul istovit, se prăbuși pe nisip, cu pieptul umflat, cu nisipul sărat izbind-o în față. Se odihni acolo un timp, trăgându-și sufletul, devenind treptat conștientă de ceea ce o înconjura.

Când se așeză, observă că începea să se întunece. Se ridică, scuturându-și nisipul de pe haine, de pe față, moartă de oboseală. Luându-și sacoșele pline de scoici, o porni pe nisipul uscat, croindu-și drum spre cabană. Trecu de mormanul de nisip adunat în fața ușii fără să se sinchisească. Nu-i păsa că va duce tot nisipul în casă.

Înăuntru, lăsă scoicile pe un scaun, apoi aprinse lumina. Se îndreptă spre baie, aprinse și acolo lumina și se privi în oglindă.

— În ce hal arăți, fată, murmură ea. Începu să râdă, dar se opri repede. Nu mai voia să plângă. Se spălă pe

față, apoi își perie părul. După aceea stinse lumina și se întoarse în sufragerie.

Ar trebui să fac ordine în dormitor, se gândi ea. *Și să iau vinul și paharele și...*

— Las-o baltă, spuse ea, cu voce tare. *Nimeni nu mai vine pe aici,* se gândi ea, *și, oricum, ce mai contează?*

Își strânse pungile cu scoici, închise casa și se îndreptă spre mașină. Câteva minute rămase tăcută, respirând adânc, apoi porni mașina, simțind că e cazul să meargă acasă și să joace rolul nevestei bune.

Josh opri dușul fierbinte și ieși pe marmura rece. Luându-și un prosop mare, alb, pufos, începu să se șteargă, îngânând un cântec. Când auzi mașina în curte, aruncă prosopul jos și luă halatul de baie de pe cârligul de alamă de la ușă. Ieși din baie pe coridor și se îndreptă spre scări.

În sfârșit, se gândi el, coborând scările. *Acum vom vedea cu ce s-a ocupat Joanna — sau cu ce spune că s-ar fi ocupat.*

Ajunse jos tocmai când Joanna intra, cu brațele pline cu pungi de plastic.

— Salut, ciripi ea, veselă.

Josh se simți ușurat, înveselit de prezența ei scânteietoare.

— Stai o clipă, scumpo, îi spuse. Lasă-mă să te ajut.

Se grăbi și ținu ușa larg deschisă, încercând în același timp să-i ia câteva pungi din mână, lucru imposibil, pentru că pungile erau încurcate pe degetele ei.

— Au! spuse ea. Mi-am prins mâinile.

— Dă-le drumul, îi spuse el.

— Dar sunt murdare, Josh! exclamă ea. Sunt pline de nisip și de naiba mai știe ce.

— Nu contează, dă-le drumul.

Joanna lăsă pungile pe jos, apoi se trase înapoi și îl sărută pe buze.

— Bună, frumosule, îi spuse ea. Mă bucur că ai fost aici să mă ajuți. Nici nu mi-am dat seama cât sunt de grele.

El simți imediat mirosul de alcool din respirația ei și rămase uimit. Joanna, care întotdeauna mirosea a parfum exotic, apăruse duhnind ca o cârciumă. Apoi observă că hainele ei erau în dezordine și părul vâlvoi.

— Ce ai aici? întrebă el. Miroase ca la piața de pește.

— A, ceva grozav! spuse Joanna, încântată. Am fost la vânătoare de scoici și am găsit tot felul de minuni!

El zâmbi, cuprins de farmecul și încântarea inocentă a soției lui.

— Uite, spuse ea, cotrobăind printr-o pungă. O pungă plină cu bucățele de scoici. Grozave pentru fundalul grotei.

— Mda, spuse el, ai găsit destule. Am niște pungi de gunoi în bucătărie în care putem pune astea, așa că lasă-le aici.

— Grozav, spuse ea. Ești așa deștept.

Îl urmări în bucătărie. Deschizând ușa frigiderului, spuse:

— Vin alb de la gheață. Exact ce-a prescris doctorul după ce am cărat toată greutatea asta.

— Am pus două sticle mai devreme, ar trebui să fie reci acum, spuse Josh, scoțând câteva pungi de gunoi dintr-o cutie.

— Și tu? întrebă ea. Vrei niște vin?

— Sigur, răspunse el. Mă întorc imediat. O porni spre ieșire, după care se întoarse iar spre ea. Vrei să le pun la spălătorie ca să le putem muia?

— Ar fi grozav, Josh.

El se întoarse în holul de intrare în timp ce Joanna deschise sticla de vin, luă două pahare de cristal din dulap, apoi duse sticla și paharele pe masa de pe terasă.

Se așeză sub umbrela cea mare și se uită înspre piscină. Ceața se învârtea în valuri și ar fi fost plăcut să se relaxeze în piscină. Îi lipsea înotul de seară, dar se hotărî că era prea obosită ca să se apropie de piscină. În depărtare vedea bancuri uriașe de ceață acoperind vârfurile munților.

Josh apăru în spatele ei și își puse mâinile puternice pe umerii ei, masând-o ușor.

— Vai, ce bine e, spuse ea, privindu-l și zâmbind visător. Închise ochii și se abandonă senzualității mâinilor lui.

— Nu ți-e foame? întrebă Josh. E trecut de ora mesei și Connie a pregătit munți de mâncare în frigider.

— Cina, spuse ea, ridicându-se. E așa de târziu?

— Îhâm, spuse Josh.

— Vai, spuse ea, habar n-aveam.

— Ai băut cumva? o întrebă el. Nu-ți stă în caracter să uiți de cină.

— Da, exclamă ea. Și a fost foarte bun. M-am oprit la Umberto, am băut niște vin și am admirat apusul de pe terasă.

— La Umberto? întrebă el. Dar nu-ți plăcea acolo.

— Acum a fost foarte bine, spuse ea. Din cauza

apusului. Nici n-am mai observat florile de plastic și mobila.

Josh râse.

— Ești în toane bune, nu? O mai mângâie pe umeri, apoi se așează la masă lângă ea. Ai fost singură? o întrebă el.

Ea încuviință, adormită.

— Mda, spuse ea. Doar eu și singurătatea mea.

Josh nu știa dacă să creadă ce spunea ea sau nu, dar avea cumva impresia că îl mințea. Evident căutase scoici și băuse, dar la Umberto? Cu toți copiii și surferii și turiștii?

Voia să știe ce punea la cale, dar se uită la figura ei somnoroasă și înțelese că nu mai este cazul să investigheze în continuare. *Aș vrea să pot discuta cu ea,* se gândi el. *Și trebuie să-i spun ce s-a întâmplat azi la pepinieră. Dar acum nu este momentul. Nu după ce a băut.*

— April era aici când am ajuns acasă, spuse el, schimbând subiectul.

— Cum era? întrebă Joanna, luând o înghițitură de vin. I-am simțit lipsa azi.

— Era foarte bine, spuse el, dar cred că vrea să te întrebe ceva.

— Mai există și ziua de mâine, spuse Joanna. Și, oricum, am încredere în ce face ea. Se lăsă pe spate în scaun și închise ochii.

— A, spuse Josh. Era să uit. A sunat Christina. Cu puțin timp înainte.

Joanna deschise ochii.

— Și ce dorește prețioasa mea soră? întrebă.

— Vrea să știe dacă te duci în vizită la ea, așa cum i-ai promis.

— Of, Doamne, am uitat. Cu proiectul ăsta și cu toate celelalte...

— I-am spus că nu știu, zise Josh. Nu știam nici măcar că ai sunat-o și i-ai spus că te duci la ea.

Joanna întoarse privirea.

— Ei bine, m-am gândit că poate are nevoie de puțină companie, spuse ea. Știu că e foarte nefericită după divorț. Se uită la Josh. Am fost groaznic de neglijentă. Christina suferă, iar eu...

El se întinse și o prinse de mână.

— Nu-ți fă griji acum, Joanna, îi spuse blând. Hai. Se ridică, trăgând-o după el. Voi aranja ceva de mâncare ca să umplem stomacul tău cel gol.

Joanna îl lăsă s-o ridice, apoi rămase lângă el. El o trase mai aproape, lângă corpul lui aproape gol și o sărută tandru.

Ea îi simți căldura și inhală mirosul lui masculin și își dădu seama că el era excitat. *O, Doamne,* se gândi ea. *Îmi displace să-l dezamăgesc pe Josh, dar sunt așa de obosită.*

Îl privi în ochi.

— Josh, șopti ea, eu sunt... sunt cu adevărat extenuată. Cred că voi face un duș rapid și mă voi duce direct în pat.

— Ești sigură? întrebă el, nedorind să-i accepte refuzul.

Ea dădu din cap.

— Sunt obosită.

— Bine, spuse el, lucirea senzuală din ochi dispărându-i. Eu mai rămân puțin. Își luă mâinile de pe ea.

— Noapte bună, spuse Joanna. Îl sărută ușor pe buze și se îndreptă spre bucătărie.

El se gândi că ar fi trebuit să fie supărat pe ea, dar nu reușea. Păruse așa de fericită când intrase în casă, iar acum părea așa de... fragilă.

Josh o urmări cum dispare în casă, apoi se așeză și mai luă o gură de vin. Se simțea mai nedumerit ca niciodată și nu înțelegea deloc comportarea ei. *A dispărut toată ziua și a venit băută acasă,* se gândi el. *Spune că a fost la o cafenea pe care o detestă. A uitat că i-a promis surorii ei că o va vizita. Nu a vrut să mănânce.*

Dar cel mai rău din toate, își spuse el, *este că nu a vrut să facem dragoste.* Nu-și amintea când îl refuzase ultima dată. În toți anii căsătoriei lor se întâmplase doar de câteva ori. Fusese ori foarte bolnavă, ori supărată din anumite cauze. Dar acum? Parcă nu-i mai spusese niciodată că era prea obosită.

Oare nu mă mai dorește? se întrebă el. Își spuse că era ridicol să gândească așa. Era paranoia. Nu făcuseră dragoste de multe ori în ultima vreme? Și nu fusese la fel de grozav ca întotdeauna? *Atunci ce naiba se întâmpla?*

Capitolul paisprezece

Josh stătea pe un scăunel în baia de marmură, privind fix pachetul pe care-l avea în mână. Ochii lui erau plini de lacrimi și avea privirea unui animal rănit.

De ce nu mi-am făcut timp să vorbesc cu ea? se întrebă el încă o dată. Dar știa de ce, bineînțeles. La pepinieră, ultimele zile fuseseră o nebunie de activitate fără oprire, toți lucrând peste program, izolând și îngrijind plantele infectate cu fungi, cumpărând alte plante.

Și în tot acest timp, viața sa de acasă — legătura lui cu Joanna — devenise un coșmar.

Privind fix pachetul, simțea că Joanna este parcă o cu totul altă persoană, cineva ascuns, nepăsător și rece. *Sau*, se gândi el, *poate n-am cunoscut-o niciodată cu adevărat.*

Voise să se întoarcă repede acasă, pentru că era extenuat. O căutase peste tot ca să-i ureze noapte bună. Mai devreme fusese în biroul ei micuț, lucrând la computer, așa că se dusese mai întâi acolo. Dar computerul era oprit și ea nu mai era acolo. Se uitase în baie să vadă dacă nu cumva era acolo și zărise pachetul acela ofensator pe șemineul de marmură. În văzul tuturor.

La început rămăsese împietrit. Apoi durerea trecuse, o durere așa de mare încât nu reușise să se simtă încă

furios. Se așezase pe scăunel și încercase să-și închipuie ce putea face.

Trebuie să discut cu ea despre asta. Chiar acum, se gândi el, *fără alte amânări. Fără scuze. Asta este.*

Înhață pachetul și se îndreptă în josul scărilor spre bucătărie. Era probabil acolo sau în cameră. Când ajunse în bucătărie o văzu turnându-și un pahar de vin.

Ea îl văzu cu coada ochilor.

— Vrei și tu? îl întrebă. Își umplu paharul, apoi se întoarse cu fața spre el.

Josh se plantă în fața ei și îi arătă pachetul.

— De ce? întrebă el, jalnic.

Joanna se uită la pachetul din mâna lui și fața ei deveni albă, ca de stafie. Lăsă paharul de vin să-i alunece printre degete și să se spargă pe pardoseala de gresie mexicană, sticla și vinul împrăștiate peste tot.

— De ce, Joanna? repetă Josh. Pe cât de mult o iubea, în acel moment îi venea s-o lovească, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată. Lucru pe care nu și-ar fi imaginat că va dori să-l facă vreodată până în seara aceasta.

— Eu... eu..., se bâlbâi Joanna. Brusc țipă ca un animal rănit, începu să plângă și se repezi peste cioburile de sticlă, ignorându-le, trecu de Josh și ieși din bucătărie.

Josh rămase privind paharul spart și vinul. Apoi deschise dulapul în care era coșul de gunoi și aruncă pachetul cu anticoncepționale înăuntru. Trânti ușa cu forță, apoi se întoarse și urcă în dormitor. Era hotărât să discute cu ea. Chiar în acea seară.

Încercă să deschidă ușa dormitorului, dar era blocată.

— Joanna, strigă el, te rog scumpo, descuie ușa. Trebuie să discutăm.

Nu primi nici un răspuns și începu să bată cu pumnii în ușă.

— Joanna, strigă el, trebuie să discutăm treaba asta. *Acum.* Deschide.

Își lipi urechea de ușă, dar, de cealaltă parte, nu se auzea nici un sunet. Își ridică pumnii ca să lovească iar, dar îi lăsă jos, simțindu-se brusc ridicol.

E deja nefericită, își spuse el. *De ce s-o supăr și mai tare?*

Se îndreptă spre o cameră de oaspeți și, mergând spre pat, observă barul pregătit pentru oaspeți. Erau mai multe sticle de lichior și pahare pe o tavă mare de argint. Gheața se terminase, dar nu conta. Își turnă o dușcă generoasă de scotch, apoi își scoase halatul și se tolăni în pat, privind tavanul și bând scotchul. Nu mai dormise în acea cameră până atunci și i se părea ciudat că Joanna nu e lângă el. Se întrebă dacă va reuși să adoarmă. În capul lui era o asemenea agitație de emoții și gânduri încât se îndoia că va reuși să ațipească. Privi paharul de scotch, dar se hotărî că nu-i mai trebuia și o mahmureală în dimineața următoare, pe lângă toate celelalte.

Dar nu contează, își zise el, *mâine e ziua D. Vom discuta despre asta chiar de-ar veni sfârșitul lumii.* Apoi, obosit cum era, căzu într-un somn pașnic și adânc.

Josh se trezi speriat din somn. Își dădu imediat seama că nu e în patul lui și, cu ochii deschiși, privi iute prin încăpere. Chiar așa, ușor dezorientat, știa unde se află. Apoi își aminti noaptea trecută și ce se întâmplase.

Se ridică încet și privi ceasul de pe măsuța de lângă

pat. Aproape șapte. Privind pe fereastră, își dădu seama că lumina era gri, uniformă. Ceața nu se ridicase încă, probabil va mai dura multe ore.

Își lăsă picioarele jos, apoi observă halatul de baie pe care-l aruncase în noaptea trecută. Îl îmbrăcă, apoi se ridică. Își întinse brațele și-și rostogoli capul, căscând cu gura până la urechi.

— Acum trebuie s-o găsesc pe Joanna, spuse el cu voce tare. Chiar acum. Știa că trebuie să acționeze repede, înainte să piardă ocazia. Joanna era în stare să dispară pe undeva înainte de a reuși să discute cu ea.

Se îndreptă spre baie. Ușa era puțin deschisă, dar rămase și ascultă o clipă înainte de a intra. Tăcere. Și apoi o auzi în baie.

Plânge, se gândi el, nefericit.

Trecu prin dormitor și deschise ușa de la baia mare, din marmură, a Joannei. Ea stătea în fața măsuței de toaletă, ținându-și capul în mâini.

— Joanna! strigă el. Joanna, ce este? Ce s-a întâmplat? Zbură spre ea și o îmbrățișă ușor, încercând s-o liniștească.

Când plânsul ei se opri, în cele din urmă, ea se întoarse și-l privi cu o expresie îndurerată. Fața ei, brăzdată de lacrimi, era roșie, iar ochii umflați și iritați. Își lăsă capul să se sprijine pe umărul lui.

— Joanna, draga mea Joanna. Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat, îi ceru cu o voce neliniștită, strângând-o mai tare în brațe.

Ea rămase tăcută, apoi se ridică și se duse la chiuvetă, unde dădu drumul la apa rece. Se stropi repede pe față de câteva ori cu apa înghețată, apoi se șterse cu un prosop pufos.

După ce termină, se întoarse spre el, privindu-l în ochii albaștri. Oricât ar fi amânat să-i spună inevitabilul, își dădu ea seama, acum trebuia să-i spună adevărul. Descoperise anticoncepționalele, iar boala ei progresa așa de repede încât nu se mai putea ascunde de el prea mult.

— Trebuie să discutăm, spuse ea, strângându-și brațele în jurul corpului.

— Ce este, Joanna? întrebă el, trecându-și brațele pe după mijlocul ei.

Vedea panica din ochii lui și nu se putea gândi decât la tortura pe care o va suferi acest om minunat din cauza veștilor pe care urma să i le dea.

Se întinse și îi luă o mână între ale ei.

— Mai întâi, ce ar fi dacă am lua niște cafea și am merge s-o bem pe terasă? E bine așa?

— Sigur, răspunse el, strângându-i mâna între ale lui.

Coborâră împreună la bucătărie și trecură peste ritualul matinal al făcutului cafelei ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Pe când ieșiră afară, ceața dimineții se învolbura pe terasă în valuri nesfârșite. Se așezară sub umbrela cea mare, îmbrăcați încă în halate, bând cafeaua fierbinte.

Josh se întinse și îi luă iar mâna. Nu știa de ce este așa de nervos, nu își amintea să mai fi simțit o astfel de teamă de multă vreme.

— Eu... eu știam că ceva nu e în regulă în ultimul timp, dar dacă asta e din cauza mâniei mele din noaptea trecută când am găsit pastilele...

Ea dădu tare din cap.

— Nu, nu, Josh, zise ea. Nu te învinovăți pentru nimic.

Se uită în jos, la cafea, ca și cum ar fi căutat în adâncurile ei cuvintele potrivite, modul cel mai puțin dureros de a-i spune ceea ce trebuia. Dar, se hotărî ea, era doar un singur adevăr.

Privi iar în ochii lui frumoși. Putea vedea spaima din ei și își dorea să fi putut s-o alunge.

— Voi muri, îi spuse ea, calmă.

Simți cum mâna lui tresare. Parcă ar fi fost mușcat de un șarpe. Îi ținu mâna și mai strâns. Văzu cum ochii lui triști se lărgesc și cum i se deschise gura pentru a vorbi.

— N-aș fi vrut să-ți spun, continuă ea, dar acum nu mai am de ales, Josh. Voi muri.

— Să mori? șopti el într-un târziu.

Ea încuviință.

— Da. Boala progresează...

— Ce boală? spuse Josh, aproape supărat. Ce Dumnezeu se întâmplă cu tine, Joanna?

— Am cancer, Josh, spuse ea. La cap. Și e în faza finală.

Pentru o clipă el o privi ca și cum ar fi înnebunit. Apoi se ridică și, îngenunchind, își puse brațele în jurul mijlocului ei, capul în poala ei și o ținu strâns.

— Ești sigură, Joanna? întrebă el, aproape în șoaptă.

— Da, aprobă ea. Îi mângâie capul cu degetele, tandru, iubitor. Absolut, Josh.

— Dar... dar... trebuie să putem face ceva! strigă el. Nu ne vom opri de la nimic. Vei merge la cei mai buni doctori. Cei mai buni doctori...

— Josh! spuse ea, fermă. Trebuie să mă asculți. Se opri, apoi continuă. Doctorii îmi pot prelungi viața cu cel mult câteva luni. Cu niște proceduri oribile, și radiații, și chimioterapie.

— Atunci..., începu el.

— Nu! strigă ea. Ascultă-mă. *Nu* vreau să câștig câteva luni de chin pentru mine și pentru cei din jurul meu. Îi strânse puternic umerii în mâini. Nu vreau să mor ca tata. Suferind la nesfârșit. În dureri continue. Voi muri în felul meu, Josh. Cu demnitate.

— Dar... dar..., începu el, iar.

— Nu, fără nici un dar, spuse Joanna, blând. Nu înțelegi? Simptomele au început deja. Dureri de cap și greață. Iar acum e mai rău. Uneori nu mai văd clar...

— Dar cum ai descoperit? întrebă el. Când ai fost la doctor?

— Anul trecut în ianuarie am fost în San Francisco la cumpărături și m-am dus la un doctor de la Stanford. Din cauza durerilor de cap.

— Dar n-ai spus nimic, protestă el. Nici nu ai pomenit că ai avea dureri de cap.

Ea încuviință.

— Știu, îi spuse, cu o voce normală. Am vrut ca lucrurile să meargă normal. Cât mai mult timp posibil. Și așa vreau și acum. Și, oricum, doctorii mi-au dat niște medicamente care mă ajută la durerile de cap. Trebuie doar ca tu să fii conștient de simptome și de deciziile pe care le-am luat.

— Ce decizii? întrebă el.

— Vreau să mor cu demnitate, spuse ea. Aici, în casa mea. Nu vreau să merg la spital și nu vreau tratamente care doar mi-ar prelungi puțin viața.

— Dar...

— Ți-am mai spus, Josh. Fără dar. Și nu încerca să-mi

schimbi părerile. Sunt hotărâtă. Se opri și-l îmbrățișă puternic. Am avut o viață minunată împreună. Am primit cel mai mare cadou — iubirea noastră. Și, știind acestea, pot muri în pace. Nu înțelegi?

El aprobă, dar nu era convins că înțelegea. Ochii i se umplură de lacrimi și lupta să le oprească. Nimic din ceea ce îi spusese Joanna nu avea încă sens. Totul părea ireal, de parcă viețile lor ar fi fost acum ale altora, de parcă ar fi fost un film.

— Josh? spuse ea, luându-i mâinile în ale ei. Josh?

— Da? răspunse el, privind-o în ochi.

— Vreau să te rog ceva, ceva foarte important.

— Orice, răspunse el, lacrimile curgându-i pe obraji.

— Am vorbit serios când am spus că vreau ca viețile noastre să continue normal, ca până acum, spuse ea. Ca și cum toate astea nu s-ar fi întâmplat. Știu că va fi greu, dar așa vreau eu. Este singurul lucru din lume care m-ar face fericită.

El dădu din cap, neavând curajul să vorbească. Lacrimile i se scurgeau din ochi fără să le mai simtă.

— Vreau ca tu să mergi la lucru ca de obicei, continuă ea, iar eu voi continua aici ca de obicei. Știu că nu va fi ușor, dar așa vreau eu.

— Cine... cine e doctorul tău? reuși el să întrebe.

— Ți-am făcut o listă, spuse ea. Este în sertarul de sus din dreapta al mesei din biroul meu. Toți doctorii și numerele lor de telefon sunt acolo. Mai sunt și două articole referitoare la tipul de cancer pe care-l am. Te vor ajuta să înțelegi mai bine.

El își lăsă capul în poala ei și ea îl mângâie iar pe păr,

plimbându-și ușor degetele, savurând căldura respirației lui.

Ciudat, se gândi ea. *Credeam că voi plânge când îi voi spune lui. Credeam că nu mă voi descurca. Dar... cu el aici, lângă mine... sau pentru că am fost împreună, mi-a fost mai ușor.*

El se uită la ea...

— De aceea luai anticoncepționale, nu?

Ea încuviință.

— Am aflat că sunt bolnavă imediat după ce începusem să încercăm să avem un copil, așa că m-am hotărât că mai bine nu. Poate muream înainte de a ajunge la termen. Sau ar fi putut să fie tot felul de complicații. Nu-i spuse că ar fi dorit ca el să aibă un copil cu o altă femeie, că spera că va avea un copil cu ambii părinți în viață. Nu, va mai aștepta până să-i spună și asta. Și multe altele.

— Of, Joanna, ești așa de curajoasă. Ai ținut totul pentru tine atâtea luni. Aș vrea să-mi fi spus mai înainte, ca să nu lupți singură. Asta mă face să fiu... furios, cred, pentru că m-ai exclus.

— Trebuia să mă liniștesc eu, îi spuse ea. Și nu voiam să-ți spun până la sfârșit, Josh. N-am vrut să mă ascund de tine, Josh, dar, pur și simplu, n-am putut să-ți spun.

— Mă bucur că mi-ai spus.

— Și eu, Josh. Se opri, apoi îi ciufuli părul. Și acum vreau să te ridici și să te pregătești de muncă. Să avem o zi normală. Îți amintești? April vine în curând, și Connie la fel. Avem multe de făcut.

— Ești nebună, Joanna! exclamă el. O zi normală după toate astea?

— Nu sunt nebună, replică ea, calmă. Și da, vreau să avem o zi normală. Cât de normală posibil.

— Ești serioasă? întrebă el, neîncrezător.

— Sigur că da. Și mă voi supăra dacă nu te ridici acum și nu te pregătești. Fă asta pentru mine, Josh. Știu că este greu, dar asta vreau. Va fi mult mai ușor pentru *mine.*

El se ridică și o privi de sus. Ei i se păru că zărește o privire hotărâtă în ochii lui. *Bine,* se gândi ea. *Încearcă să fie curajos.* Dar exact la asta se așteptase din partea lui.

— Du-te, spuse ea. Și pe urmă coboară și sărută-mă înainte de a pleca. Și, dacă poți, vino la masă ca de obicei.

El rămase acolo, în picioare, nepreavrând să plece.

— Du-te, Josh, îl îndemnă ea, liniștită.

Până la urmă el ieși din casă, iar ea îl urmări, încercând să-și fixeze în minte orice răsucire abia perceptibilă a umerilor, cea mai mică mișcare a brațelor. Pentru un moment crezu că dragostea ei pentru el o va copleși, dar era hotărâtă să rămână calmă, controlată și cu ochii uscați.

Cu toate acestea, își șterse o lacrimă din ochi. *Josh, Josh, Joshi,* se gândi ea. *Îți voi simți lipsa. Îți voi simți așa de mult lipsa.*

Apoi își îndreptă umerii și luă o înghițitură de cafea.

Poate că sunt pe moarte, se gândi ea, *dar munca mea în această viață nu este încă terminată. Nici pe departe. Mai am multe de făcut înainte de a pleca.*

Cartea a Doua

April și Josh

Toamna și iarna anului 2000

Capitolul cincisprezece

April stătea lângă masa mare din bucătărie, bând cafea și ciugulind un sandviș cu unt, cu gem de afine pe o felie, și cu gem de portocale pe cealaltă. Ziarul de dimineață era întins pe masă, iar ea îl privea în timp ce mânca. Când sună telefonul, se întinse să-l apuce, cu ochii încă pe ziar.

— Alo, spuse ea, neatentă.

— April?

— Josh?

Lăsă ziarul imediat, cu antenele pe recepție. De ce o suna el oare?

— Salut, Josh. Ce s-a întâmplat?

— Eu... aveam nevoie să vorbesc puțin cu tine, spuse el, ezitând. Dacă... dacă nu te superi.

— Ce s-a întâmplat? se miră ea. Vocea lui nu era veselă ca de obicei, se gândi ea. De fapt, era chiar gravă.

— Bineînțeles că nu mă supăr, răspunse ea. Te ascult, Josh. Ce este? Cum el nu-i răspunse imediat, ea adăugă:

— Nu pari a fi în apele tale.

— Nici nu sunt, spuse el. Eu... ei bine... aș prefera să discutăm față în față, dacă nu te deranjează. Este... este ceva foarte important, April. N-aș vrea să te supăr, dar

chiar am nevoie să vorbesc cu cineva. Este... este cu adevărat important.

— Sigur, Josh, răspunse ea. E foarte bine. Vrei să vin la tine?

— Nu, spuse el. Nu cred. Se opri, apoi întrebă:

— Te superi dacă ne întâlnim undeva? Aș vrea să discutăm în particular.

Dumnezeule, se gândi ea, *pare așa... disperat.*

— De ce nu vii aici, Josh, se oferi ea. Pun de cafea. E bine?

— Ar fi foarte bine, April, spuse el, părând oarecum ușurat. Vin chiar acum, dacă nu te deranjez.

— Nu, Josh, spuse ea. Știi cum să ajungi aici?

— Da, răspunse el. Mi-a explicat Joanna. Nu cred că m-aș putea rătăci.

Ea auzi o urmă din vechiul lui amuzament întorcându-i-se în voce și se simți ușurată. Poate ceea ce avea de spus nu era chiar așa de serios, la urma urmei.

— Ne vedem peste vreo jumătate de oră, spuse el. E bine?

— Perfect, răspunse ea.

— Bine, atunci, pe curând.

— Pa. April puse receptorul în furcă și rămase uitându-se în gol câteva minute, apoi își îndreptă atenția spre ziar, dar parcă nu reușea să înțeleagă ce scrie, cu atât mai puțin să se concentreze. Până la urmă, îl împături și-l puse deoparte, apoi se ridică și se duse să mai facă niște cafea proaspătă.

Ce naiba s-o mai fi întâmplat pe acolo? se întrebă ea. *Josh Lawrence nu m-ar fi sunat dacă n-ar fi fost o problemă majoră. Și, în mod sigur, nu mi-ar cere să ne întâlnim între*

patru ochi dacă n-ar fi ceva important. Dar ce? S-au hotărât deodată amândoi că nu le mai place ceea ce fac? S-au decis cumva să renunțe la proiect dintr-un motiv oarecare?

Aruncând zațul de cafea la gunoi, rată cutia, și zațul se împrăștie în ghemotoace umede.

— La naiba! exclamă. Când se duse la chiuvetă și umezi niște cârpe ca să curețe mizeria, își dădu seama că-i tremurau mâinile.

Oare de ce sunt așa de nervoasă? se întrebă. Dar, în sinea ei, cunoștea răspunsul la această întrebare. În ciuda eforturilor pe care le făcuse pentru a-și suprima sentimentele față de Josh Lawrence, acestea deveniseră din ce în ce mai puternice. Și nu erau cele ale unei surori pentru un frate. A, nu, nici pe departe.

Și acum asta! se gândi ea. *Orice o mai fi.*

Curățând mizeria de pe jos, își promise iar că, orice ar fi avut Josh Lawrence în minte, ea își va lăsa deoparte emoțiile periculoase de dragul Joannei. Pentru că Joanna devenise sora pe care n-o avusese niciodată și nu voia ca nimic — dar nimic din lume, mai ales nu sentimentele ei pentru Josh — să le stea în drum.

Circulând pe drumul de munte, Joanna se uita la micul pachet învelit în hârtie portocaliu aprins, legat cu panglică maro. Era pe scaunul Mercedesului, lângă ea. Zâmbi încântată doar gândindu-se la el. Când văzuse acea eșarfă Hermès încântătoare, cu motive de scoici, știuse imediat că trebuie să-i cumpere una lui April.

Acum, proaspăt coafată, se hotărâse să treacă pe la

April în drum spre casă și să-i facă o surpriză. Așteptase momentul să i-o dea și ceva îi spusese că în această dimineață trebuie să ia pachetul și să se ducă la April.

Opri la un semnalizator și așteptă o mașină să reușească să treacă pe drumul cel îngust înainte de a-și continua drumul. Se uită la cabanele de cealaltă parte a prăpastiei, în dreapta ei. Unele de-abia se zăreau de sub vegetația luxuriantă care le acoperea, dar asta făcea parte din șarmul lor, se gândi ea.

Încetini pentru că știa că April avea cabana chiar în fața ei, după următoarea curbă. Spera că va fi în stare să parcheze în spatele mașinii lui April, dar, pe când cotea încet, observă că spațiul din spatele vechiului Wagoneer era deja ocupat.

De vechiul Land Cruiser al lui Josh. Fără nici o îndoială.

Joanna frână, cu mintea zăpăcită, cu inima bătându-i. Apoi acceleră ușor și o porni în sus pe drumul de munte. Deși se gândise că ar fi posibil, nu voia ca cei doi să-i vadă mașina trecând de prăpastie.

Când ajunse la o răspântie, coti la stânga și opri pe marginea drumului. Rămase acolo, în parcare, uitându-se fix pe fereastră. Inima încă îi bătea puternic și își putea simți bătaia pulsului în urechi.

Doamne, se gândi ea. *Chiar și mâinile îmi tremură.*

Respiră adânc de câteva ori, încercând să se liniștească. După câteva minute, se uită la frumosul pachet de lângă ea. Cadoul pe care-l cumpărase cu atâta bucurie pentru April. Începu brusc să râdă, un sunet la început de-abia perceptibil, dar care creștea în intensitate până ce întreg corpul i se zgudui de spasme și hohotele de râs umplură mașina.

Am făcut-o acu, se gândi ea. *Oh, da, am îndeplinit aproape tot ce îmi propusesem să fac. Doar că nu mă așteptam să fiu așa de ... geloasă! Chair așa de... abandonată și... trădată de toți!*

Râsul se transformă repede în plâns și ea rămase plângând ușor, urându-se pentru gelozia ei — sentiment pe care-l disprețuise întotdeauna — și urându-i în același timp pe Josh și pe April pentru legătura pe care o vedea născându-se între ei. O legătură la a cărei formare contribuise, și pe care o păzise ca o cloșcă.

Bineînțeles că a venit direct la ea, se gândi. *Și este și natural. Sunt norocoasă și ar trebui să fiu recunoscătoare că Josh are cu cine să vorbească. Dumnezeu știe, chiar are nevoie de cineva.*

Când i se potoliră lacrimile, își scoase ochelarii de soare și își șterse ochii cu un Kleenex. Apoi începu să râdă iar, cu mai puțină ranchiună de această dată, însă era un râs nervos.

Ce ironie, se gândi ea. *Am obținut exact ceea ce voiam. Ar trebui să fiu încântată.*

Dar abia acum începu să-și dea seama că ar trebui să se obișnuiască cu succesul noului ei proiect. *Ce proastă am fost,* se gândi ea. *Să nu pot prevedea cât voi fi de afectată de atracția lui Josh față de altcineva. Chiar de o persoană aleasă de mine.*

Porni mașina în cele din urmă și se întoarse pe drum. O va lua pe un alt drum de munte și apoi se va întoarce acasă, se hotărî ea. Pe când conducea, începu treptat să se calmeze și își aminti istoria bolii ei.

Prima oară când aflase că e bolnavă, Joanna se hotărâse imediat că trebuie să găsească o altă femeie care să-i

ia locul. Știa că, în ciuda frumuseții lui, a personalității lui fermecătoare și a forței lui, el avea nevoie de un sprijin, de un partener. Fizic, emoțional și spiritual. Dar, se gândi ea, nu toți avem nevoie?

Dragostea ei pentru Josh o făcuse să caute o înlocuitoare pentru când ea nu va mai fi. Mai întâi fusese decoratoarea de interioare, Julie Gillette. Joanna o angajase să o ajute să comande niște tapete și materiale care nu puteau fi obținute decât de decoratori și fusese intrigată de personalitatea fetei. Inițial, i se păruse că va fi o a doua soție perfectă pentru Josh. Dar, după doar câteva zile, Joanna descoperise că Julie, în ciuda marilor ei calități — și erau într-adevăr multe — era foarte snoabă și obsedată de acest lucru. Nu era nimic greșit în asta, se gândise Joanna, dar ambițiile sociale ale lui Julie pur și simplu nu se potriveau cu stilul de viață al lui Josh. Nu vor reuși s-o ducă mult împreună, se decisese ea.

Apoi fusese Rachel Lewis, o fotografă. Joanna o întâlnise pe când lucra la cartea ei despre orhidee. Pe atunci se gândise că textul ar trebui însoțit de fotografii cu flori — nu de desenele pentru care optase până la urmă — și intervievase mai mulți fotografi, examinându-le lucrările. O întâlnise pe Rachel, care era și o fotografă extraordinară și o femeie deosebit de frumoasă. În timpul discuțiilor descoperise că, deși Rachel era cu adevărat o femeie minunată, îi lipsea un ingredient esențial: era slabă din punct de vedere emoțional și nu avea acea putere interioară pe care s-ar fi putut baza Josh. Rachel abia era în stare să facă față propriilor demoni personali, nici vorbă să fie un suport moral pentru o altă persoană.

Mai fuseseră și alte candidate posibile. Frieda, cea frumoasă, proprietara divorțată a unei librării, și care ar fi fost ideală, era lesbiană. Apoi fusese Laura, tânăra călăreață, puternică, echilibrată și la fel de rasată ca și caii ei arabi pursânge. Din nenorocire era și netoată și prost crescută, deși fusese la cele „mai șic" școli.

Joanna oftă ușurată pe când mergea pe autostradă spre casă. Toate aceste înfrângeri aparțineau trecutului, își spuse ea, fericită. După ce renunțase să mai caute și se resemnase la ideea că Josh va trebui să se descurce singur în viață, o întâlnise pe April. April, perechea perfectă pentru Josh. April, a cărei forță lăuntrică și caracter erau mai mult decât suficiente pentru a-i oferi lui Josh sprijinul de care avea nevoie. April, cea generoasă și optimistă.

Joanna își zâmbi, temerile și conflictele ei interne amuțiseră — cel puțin pentru moment. De-abia aștepta ziua de luni, când îi va dărui lui April eșarfa minunată cu scoici colorate. De-abia aștepta să vadă privirea de încântare care i se va așterne pe figură atunci când va deschide pachetul. *Îi va plăcea,* se gândi ea, satisfăcută. *Amândurora le va plăcea.*

— Și ți-a spus așa, pur și simplu? întrebă April, îngrijorată.

Josh încuviință.

— Nu mi-ar fi spus nici azi dacă n-aș fi descoperit anticoncepționalele. Se opri și privi în ochii ei plini de compasiune.

— Vezi, April, voiam demult să avem un copil. Tocmai când ne hotărâsem că a venit momentul și ea nu mai lua pastilele, i s-a pus diagnosticul. Se opri iar. Și imediat a început să ia din nou pastile. Nu știa dacă putea duce o sarcină la termen și nu voia să pună în pericol un copil nenăscut.

April rămase așa, privindu-l fix, agitată și confuză. Parcă era șocată după toate acele noutăți. Oricum, nimic nu părea real. Nu încă, cel puțin.

— Of, Doamne, Josh, spuse April făcând un efort să nu plângă. Nu știu ce aș putea spune, decât că voi face tot posibilul să vă ajut. Doar să-mi spui. Orice vrei, și știi că vorbesc serios.

Josh o privi în ochi. Erau uriași și îngrijorați, dar nu plângea. Lacrimile vor veni mai târziu, de asta era sigur. Privi cana de cafea din fața lui, apoi se uită iar la ea.

— Mulțumesc, April, spuse el. Eu... eu știu că o iubești pe Joanna, altfel nu ți-aș fi spus. Am simțit că *trebuie* să-ți spun. Nu doar ca să mă descarc, ci și pentru că m-am gândit că ar trebui să știi. M-am gândit că ai dreptul să știi.

April se întinse și puse mâna pe mâna lui.

— Mă bucur că mi-ai spus, Josh. Mă simt onorată că mi-ai spus. Și ai dreptate, desigur. O iubesc mult pe Joanna. Este atât de minunată, atât de... nu știu. Este unică. Și, am spus-o de multe ori, este ca sora pe care mi-am dorit-o întotdeauna.

Vocea ei se înecă, și ea se opri o clipă înainte de a reuși să mai spună ceva.

— Eu... eu vă iubesc pe amândoi, Josh, spuse ea, într-un

târziu, uitându-se direct în ochii lui albaștri și triști. Fața ei era îmbujorată, dar liniștită. Și voi fi alături de voi. Oricât ar dura.

Josh înghiți din greu și îi strânse puternic mâna între ale lui. *Of, Doamne,* se gândi el. *Aș vrea să fiu la fel de curajos încât să-i spun că mă simt la fel. Că amândoi o iubim pe ea.* Dar simțea că ar fi o trădare a dragostei lui pentru Joanna să spună acele cuvinte. Chiar să le și gândească era o trădare.

— Știam că pot avea încredere în tine, spuse el până la urmă, zâmbind slab. Ai fost grozavă pentru amândoi April, așa că simțim că faci parte din familie. Sper că înțelegi. Așa cred.

Ea încuviință.

— Da, îi răspunse simplu. Se uită pe fereastră la vegetația luxuriantă care înconjura cabana, apoi îl privi iar.

— Mai e ceva, Josh.

— Ce anume? întrebă el.

— Nu cred că ar trebui să-i spun Joannei că mi-ai spus. Cred că ar trebui să aștept să-mi spună ea însăși.

El aprobă în tăcere.

Ea își trase mâna dintre ale lui și-și trecu nervoasă degetele prin păr.

— Sunt sigură că-mi va spune și cred că va fi în curând.

— Probabil că da, răspunse el, cu o voce răgușită. Își drese vocea, apoi continuă. Ea... ea începe să aibă probleme mai mari. Dureri de cap mai frecvente și probleme de vedere. Medicamentele o ajută puțin, dar cred că va trebui să-ți spună și ție în curând. Știi... ca să-ți explice ce se întâmplă.

April încuviință.

— Bine, spuse, calmă. Voi fi acolo.

— Mulțumesc încă o dată, April, spuse el. Se mișcă neliniștit pe scaun. Cred că ar fi bine să plec. Nu știu când se va întoarce Joanna și vreau să fiu acasă atunci. Nu prea vreau s-o la singură, chiar dacă ea dorește ca lucrurile să pară normale.

— Crezi că e chiar așa de rău? îl întrebă April.

— Posibil, spuse el. Se ridică, iar April îl urmă.

— Dacă pot face câte ceva până luni dimineața, spuse ea, dă-mi de veste. Sună-mă oricând, Josh. Voi fi aici tot weekendul.

— Mulțumesc, spuse Josh. Zâmbi trist. Va trebui să cântăm după ureche, nu?

— Da, răspunse April. Cred că da.

Îl conduse până la ușă, apoi până la podeț.

— Amintește-ți, spuse ea, întorcându-se și privindu-l în ochi, nu ezita să mă suni dacă ai nevoie.

Josh o privi și el.

— Te voi chema, îi promise. Voia cu disperare s-o îmbrățișeze, să-i mulțumească, să-i simtă căldura și sprijinul pe care i-l oferea.

În acel moment, April, ca și cum ar fi simțit, îl îmbrățișă.

— Trebuie să fim puternici pentru Joanna, șopti ea.

— Da, răspunse Josh, îmbrățișând-o și el. Apoi se retrase și o porni peste podeț, spre mașină.

April îl urmări până ce plecă, făcându-i cu mâna. Apoi se întoarse și intră în casă. Închise ușa în urma ei și se sprijini de ea, mai confuză ca niciodată. Lacrimile pe care le ținuse în frâu atâta vreme începură să curgă. Și

plânse, și plânse. Lacrimi pentru Joanna, pentru Josh, pentru ea însăși.

Josh intră în curte și observă ușurat că Mercedesul Joannei era acolo. Parcă și sări din mașină, îndreptându-se spre casă, nerăbdător s-o vadă. Vizita la April, se gândi el, îl făcuse să se simtă mai puternic. Nu știa exact de ce, dar presupunea că era vorba de conștiința faptului că va avea suportul ei moral în timp ce se va înfrunta cu boala Joannei.

Își mai dădu seama că, împărțind acest secret, legătura dintre el și April devenea mai puternică. Era un sentiment minunat, dar care îl făcea să se simtă și puțin vinovat. Se bucurase cu adevărat să fie împreună cu ea, să stea în cabana micuță — caldă, fermecătoare și intimă, de o frumusețe combinată cu o notă fantastică.

Același sentiment pe care îl creează Joanna în jurul ei, se gândi el.

Ajuns în vestiar, își dădu seama că purta Top-Sider-ii curați și nu avea nevoie să-și scoată bocancii murdari de lucru. Se îndreptă spre bucătărie, dar Joanna nu era acolo și nici afară, pe terasă. Dintr-un impuls făcu cale întoarsă și se îndreptă, pe lângă piscină, printre meri, spre grotă.

O văzu înainte ca ea să-și dea seama că el era acolo. Rămânând lângă ușă, o urmări în tăcere. Ea se învârtea prin cameră, mângâind suprafețele încrustate cu scoici, apoi dându-se înapoi și studiindu-le cu un aer critic. Pe urmă se apropia iar și le atingea.

El intră în cameră.

— Joanna? spuse el, cu o voce înceată.

Ea se întoarse, deloc speriată. El fu surprins să vadă un zâmbet dulce pe figura ei. Părea calmă, liniștită, chiar fericită.

— Devine cu adevărat frumoasă, nu-i așa? spuse ea, luându-i o mână în mâinile ei.

— Da, aprobă el, strângând-o ușor de mână.

— Va fi o parte din mine, nu crezi? spuse ea, privind în sus, spre el.

— Va fi doar Joanna, răspunse el. Ideile tale, imaginația ta. În colțul ochilor i se formară lacrimi.

Joanna se întinse și i le șterse cu vârful degetului.

— Fără asta, îi spuse ea. Îți amintești? Trebuie să fim tari, iar tu trebuie să continui ce am început eu. Să construiești în continuare ceea ce am început împreună. Să creezi întotdeauna, să faci ca totul să fie mai frumos. Se opri și-l sărută ușor pe buze. Dar nu de unul singur, îi mai spuse.

În dimineața următoare, devreme, Joanna se trezi speriată. Ceva nu era în regulă, dar nu știa exact ce anume. Se întinse după Josh, dar nu-i simți căldura familiară lângă ea.

Asta era, se gândi ea, ușurată. *Josh nu e în pat. S-a sculat deja și a plecat la muncă. Ciudat cum ne obișnuim să dormim alături de cineva încât absența acestuia ne alarmează.*

Coborî din pat și își puse capotul, apoi se îndreptă spre baie și luă primul bulin din ziua aceea, un calmant preventiv. Se spălă pe față, își spălă dinții, apoi se pieptănă și se uită în oglindă.

Ciudat, își spuse ea. *Nu par deloc bolnavă. De fapt, arăt al naibii de bine.* Zâmbi și stinse lumina. *Și acum, hai să-mi găsesc soțul.*

O porni în jos pe scări, dar, trecând pe lângă biroul lui, observă că ușa era deschisă și luminile aprinse. Trăgând cu ochiul, îl zări pe Josh la masă și ecranul computerului era plin de cuvinte pe care nu le putea desluși de la acea distanță. Lângă el erau îngrămădite mai multe vrafuri de hârtii, dintre care probabil unele erau articolele și notițele despre care-i spusese ea, iar altele hârtii proaspăt scoase la imprimantă.

Bătu ușor la ușă, apoi intră în birou.

— Josh? strigă ea.

El tresări și se întoarse. Ea observă imediat că ochii lui erau roșii și injectați și avea cearcăne. Părul îi era zburlit, iar hainele șifonate. Camera era neaerisită și mirosea a închis.

— Pari extenuat, spuse ea, îngrijorată.

El încuviință și zâmbi amar.

— Sunt, îi răspunse.

Se duse la el și-și puse mâinile în jurul umerilor lui, apoi îl mângâie pe păr. Nu trebuia să întrebe ce făcea pentru că era sigură că știa, dar îl întrebă totuși.

— Cu ce te ocupi?

— Eu... eu m-am plimbat prin rețea, spuse el, răgușit. Am încercat... am încercat să găsesc câte ceva despre... despre... O privi cu ochii plini de amărăciune.

— Poți să spui cuvântul, Josh, spuse Joanna liniștită, privindu-l în ochi. Cancer. Vezi? E doar un cuvânt.

— Îmi... îmi pare rău, Joanna, spuse el. Mie... mie încă

îmi vine greu să cred. Văzu că se lupta să-și oprească lacrimile.

Îl îmbrățișă, apoi se aplecă și-l sărută. *Trebuie să fiu curajoasă,* își spuse, reținându-și propriile lacrimi. Îl iubea atât de mult și își dădea seama că îi rupe inima cu boala ei.

— Te vei învăța și tu până la urmă, dragă, spuse ea. Se forță să vorbească mai vesel și-l mângâie iar pe păr. Și acum spune-mi ce-ai făcut.

— Am descoperit diverse, spuse el, calm. „Asociația americană pentru Studiul Tumorilor Craniene", „Societatea pentru Studiul Tumorilor Craniene", „Institutul Național de Cancer", „Fundația Națională pentru Tumorile Cerebrale" și așa mai departe. Toată noaptea am trecut de pe un site pe altul să văd ce mai găsesc. Ieri l-am sunat pe doctorul Saltzman în Palo Alto și el mi-a răspuns la toate întrebările. Dar m-am gândit că aș mai putea afla și altceva.

— Nu-i de mirare că ești extenuat, spuse ea. Hai jos să bem niște cafea. Sau vrei să faci un duș și să te culci?

— Nu, spuse el. Sunt prea agitat ca să pot dormi. Să bem cafeaua.

Merseră în bucătărie, iar Joanna râșni boabele și pregăti cafeaua, în timp ce Josh prăjea pâinea, turnă suc proaspăt de portocale și puse masa pe terasă. Când se așezară să mănânce, soarele cald al dimineții reușise să treacă prin ceață.

— Am găsit și adresa doctorului tău, spuse Josh, după ce bău cafeaua.

— Știu, răspunse Joanna. Nu de acolo am aflat de el,

dar cred că am vizitat și eu toate site-urile legate de problema mea.

Josh lăsă ceașca jos și o privi, cu ochii arzând cu o intensitate neobișnuită.

— Joanna, spuse el, știi că există tehnici noi de tratare a tumorilor pe creier, mult mai eficiente decât erau. Și există multe...

— Josh, spuse ea, ferm, privindu-l în ochi. Știu *totul* despre ele, poți să mă crezi. Am citit și am discutat cu mii de doctori despre cazul meu. Luă și ea o înghițitură de cafea și lăsă ceașca jos. Și toți mi-au spus cam același lucru. Că pot doar să câștige timp. Și nu prea mult.

— Dar studiile experimentale, Joanna, insistă el. Știi...

Joanna bătu cu pumnul în masă.

— Nu! strigă ea. Oprește-te! Chiar acum! Nu vreau să mai aud nimic! Începu să plângă.

Josh se ridică repede de pe scaun și îngenunche lângă ea.

— Of, Joanna, se plânse el, îmi pare rău. Eu doar... nu vreau să renunț așa ușor. Mă tot gândesc că s-ar putea să existe ceva, un miracol care te va însănătoși. Nu se poate... termina... așa.

— Privește-mă, Josh, spuse ea, calmă.

El o privi în ochi și zări o hotărâre care nu putea fi învinsă.

— Ți-am mai spus. Nu vreau să mor ca tata. Nu vreau toată durerea și nenorocirea. Suferința teribilă. Și nu am de gând să devin cobai. Nu înțelegi, Josh? Aș trăi poate, dar n-aș fi vie. M-am hotărât, odată pentru totdeauna. Și sper că vei putea să respecți acest lucru.

După o clipă de tăcere, el încuviință încet, știind că

nimic din ceea ce ar spune nu o va face să se răzgândească, însă tot nu putea înțelege felul în care accepta ea acea sentință la moarte.

— Joanna, spuse el, nu ești mânioasă? Nu urăști toate astea?

— Ba da, spuse ea. Am fost mânioasă, Josh, și l-am blestemat pe Dumnezeu, și lumea, și pe toți oamenii. Cel puțin la început. Respiră adânc, apoi continuă. Dar acum m-am împăcat cu ideea. Cu inevitabilitatea ei. Cu... lipsa mea de putere.

Îl privi și zâmbi, nu veselă, se gândi el, ci puțin tristă.

— Acum sunt liniștită, Josh, spuse ea în cele din urmă și sper că te vei liniști și tu.

Se aplecă și-l sărută, iar el o îmbrățișă strâns.

— Și acum, zise ea, hai să terminăm masa, pentru că am multă treabă.

— Poftim? spuse el, ridicându-se și înapoindu-se în scaunul lui.

— Trebuie să încep să împachetez, spuse ea. Fac o scurtă vizită Christinei. Nu vreau să te las singur aici, dar vei avea oricum mult de lucru. Totuși, vreau să-i spun ce se întâmplă. Personal, nu la telefon.

El o privi uimit.

— Chiar crezi că trebuie să faci un astfel de drum?

— Ți-am spus. Vom continua ca de obicei. Râse. Nu sunt chiar așa de nerăbdătoare s-o văd pe Christina, dar trebuie.

El încuviință, dar nu era convins. Nu cu adevărat.

— Mergi la pepinieră azi? întrebă ea.

El dădu din cap.

— Nu, răspunse el. Nu am nici o întâlnire în weekendul ăsta, așa că-l las pe Carl să se descurce singur. Mă gândeam să rămân aici și să mai lucrez în Camera de Împerechere.

— De ce nu încerci să dormi puțin înainte? spuse ea. Ești extenuat.

— Voi încerca.

— Îmi promiți?

El încuviință.

— Da, spuse el, zâmbind. Dar știa că nu va reuși. Nu ar fi putut. Nu încă.

Capitolul șaisprezece

April era pe schelă, întinsă pe spate, cu tavanul la doar jumătate de metru deasupra ei. Încrusta scoici rotunde, cu nuanțe de la roz închis la portocaliu, în cimentul cu uscare rapidă. Urma cu grijă liniile pe care le trasase pentru că, în cazul în care greșea, ar fi trebuit s-o ia de la capăt, ceea ce era fastidios și de durată.

Argopecten circularis, se gândi ea amuzată. *Învăț mai multe despre scoici decât aș fi visat vreodată că pot. Sau vreau, fiindcă veni vorba.*

Muncise toată ziua, cu o scurtă pauză de prânz. Woody plecase, dar ea urma să stea până mai târziu. Lucra cât de mult posibil, de când vorbise cu Josh. Și, în plus, vroia să-i facă o bucurie Joannei când aceasta se va întoarce din Montecito.

În imaginația ei, tavanul va fi complet terminat și, deși în realitate știa că nu va fi așa, tavanul va fi totuși aproape gata. Tavanul era cea mai grea parte din cauză că trebuia să lucreze întinsă pe spate, sus, în aer. În ciuda ventilatoarelor, căldura era sufocantă, iar munca era murdară.

După ce așeză ultimele scoici la sfârșitul liniei marcate, respiră ușurată. *Asta-i totul pentru azi,* spuse ea. *Și vorbesc serios.* Își mai spusese asta de câteva ori, dar continuase, încercând să termine acea parte a tavanului.

— Hei, acolo sus, o strigă Josh din ușă.

— Hei, îi răspunse April.

— Se face târziu. Nu crezi că e cazul să termini pentru azi?

— Chiar acum terminam, răspunse ea. Aceasta *este* ultima de azi.

Josh intră în cameră și se opri să se uite la tavan. Putea vedea de pe acum că va fi o cameră spectaculos de frumoasă și exotică, cum nu se mai văzuse până atunci. Diferența dintre schițe și realitate era copleșitoare. Dar tot așa, își spuse el, era și munca depusă, și răbdarea de care avusese ea nevoie.

April se trase la marginea platformei pe care lucrase apoi coborî pe celălalt nivel al schelei. Când atinse în cele din urmă podeaua, își scoase mănușile de cauciuc pe care le folosea, apoi își întinse mâinile și umerii și își roti capul.

— M-a omorât, râse ea. Nu știu cum a reușit Michelangelo. Nu știu cum a reușit vreunul dintre pictori. Cred că toți au murit ologi.

Josh râse.

— Dar merită, nu?

Era plăcut să-l audă râzând, se gândi April. Nu prea mai râsese nimeni de când plecase Joanna. Se uită la tavan și apoi la el cu o expresie încântată.

— Așa cred, spuse ea. Cred că va fi grozav.

— Ascultă, îi spuse el. Nu vrei să rămâi la cină? Connie a pregătit ceva și nu vreau să mănânc iar singur. Și, oricum, aș zice că meriți o masă bună după cât ai muncit azi.

April îl privi și o clipă nu știu ce să-i răspundă. Apoi se gândi că se comporta prostește. Voia să rămână la cină, așa că, de ce nu? Și poate îi va face bine lui Josh dacă va avea cu cine să vorbească.

— Ar fi grozav, spuse ea. Dar... of, Doamne! Uită-te la mine. Sunt murdară. Sunt plină de praf de ciment și de tot felul de mizerii.

— Nu-i nimic, spuse Josh. Te poți curăța sau poți face un duș.

— Mă voi curăța, spuse April, scoțându-și salopeta largă pe care o purta. Asta dacă nu te ofensez arătând ca...

— Ca un artist care muncește, completă Josh. Și ce dacă?

— Bine, spuse April. Îmi strâng lucrurile aici și pe urmă vin. Cum e?

— Grozav, spuse Josh. Poți veni în casă ca să te cureți în baia pentru musafiri sau poți folosi una dintre băile de la piscină.

— Baia de la piscină e foarte bună, spuse April. M-am învățat cu ea.

— Bine, râse Josh. Ne vedem pe terasă.

După ce plecă Josh, ea aranjă camera, pregătind-o pentru dimineața următoare și își strânse uneltele care trebuiau spălate. Le puse într-o găleată, ca în fiecare zi, își luă salopeta, stinse lumina și plecă. Într-una dintre băile de la piscină își spălă uneltele și le uscă.

Se uită în oglindă.

— Groaznic, își spuse ea. Se spălă pe mâini și pe față, ștergând toate urmele de ciment și praf, apoi își curăță gâtul. După ce se șterse, se privi iar în oglindă.

— Părul meu! strigă ea. Praful de ciment îl acoperise

cu un strat alb, subțire. Arăt ca o actriță dintr-o piesă de la școală. Încercând să pară mai în vârstă. Și nereușind.

Înșfăcă peria și începu să se perieze.

— Groaznic, repetă ea. Groaznic. În cele din urmă lăsă jos peria și oftă.

— La naiba, își spuse. Asta e. Josh va trebui să se împace cu ideea.

Își curăță praful alb de pe umeri, de pe brațe și de pe corp, apoi își luă geanta și se îndreptă spre podeț, către terasă.

Zona se transformase cât timp stătuse ea la baie. Peste tot fuseseră așezate lumânări, iar masa fusese întinsă cu grijă, ca întotdeauna, cu o față de masă din in și cu șervețele. Farfurii provensale, argintărie și pahare din cristal. În mijlocul mesei se afla o orhidee într-un ghiveci, iar bobocii ei mici și delicați alunecau în cascadă pe masă. Se apropie să se uite mai bine. Florile o îndemnau să se apropie și să le mângâie.

— Sunt frumoase, nu?

Se întoarse și-l zări pe Josh, venind dinspre casă, cu o sticlă de vin în mână.

— Sunt minunate, spuse ea. Și par așa fragile.

— *Barkeris spectabilis*, spuse el. Din familia *Cattleya*. Trase un scaun. Ia loc, te rog. Connie aduce mâncarea imediat.

April se așeză în scaunul oferit.

— Mulțumesc, Josh.

Se așeză, și el umplu paharele cu vin.

— Pentru... pentru tine, Michelangelo, spuse el, ridicând paharul. Dar cred că ar fi mai bine Michelangela, se corectă el, și pentru tavanul cel minunat și nebun al grotei.

April zâmbi și ridică paharul.

— Și pentru tine, spuse ea, și pentru frumoasele orhidee.

Băură din vin, și Connie aduse tava cu mâncare.

— Vă las să vă serviți singuri, le spuse ea, așezând tava pe masă, pentru că eu trebuie să plec.

— Foarte bine, Connie, spuse Josh. Și îți mulțumesc că ai întârziat din cauza noastră.

— Nu-i nimic, spuse ea, zâmbind spre Josh. Știi asta. Ridicând ușor bărbia, privi spre April, cu ochii încețoșați, de parcă ar fi ascuns un mare secret. Poftă bună.

— Mulțumesc, Connie, îi răspunse April.

Connie se întoarse și o porni spre casă.

Când se îndepărtă suficient, April comentă:

— Uneori am impresia că nu mă prea simpatizează.

Sprâncenele lui Josh se ridicară a surpriză.

— De ce crezi asta? o întrebă. Începu să se servească din tavă, punând în farfurii salată, pui, cartofi noi prăjiți și mazăre verde.

— Mulțumesc, spuse April. Arată delicios.

— Și e mai gustos decât arată, spuse Josh. Știe cum să pună condimentele. Dar spune-mi de ce crezi că nu te place.

— Ei, nu știu, amănunte. Adică e prietenoasă, dar în gardă. Cred că nu-i place că suntem prieteni.

— Adică tu și cu mine? întrebă el.

— Nu, nu asta voiam să spun. Ei, poate și asta, râse April. Nu cred că-i place că sunt prietenă cu Joanna. Cred că are impresia că-i încalc teritoriul, sau cam așa ceva. Știu că ea și Joanna sunt foarte apropiate.

— A, da, sigur. Dar Joanna mai are și alți prieteni, și

Connie nu pare supărată. Începu să mestece o bucată de pui.

— Ei, poate mă înșel, spuse April, dar eu așa cred. Poate din cauză că stau foarte mult pe aici, iar eu și Joanna stăm foarte mult timp împreună. Timp pe care de obicei și-l petrecea împreună cu ea.

Josh se opri din mâncat și o privi.

— Nu m-am gândit la asta, îi spuse, dar s-ar putea să ai dreptate. Joanna a avut întotdeauna încredere în Connie. Connie e ca un membru al familiei.

— Știu, spuse April. Și nu vreau să... ei bine... să mă amestec. Mai ales acum. Gustă un cartof. Vai, dar sunt nemaipomeniți.

— Ți-am spus eu, răspunse Josh, zâmbind. Dar fii atentă, April. Adică vorbesc serios, vreau să știi că nu te amesteci în nimic. Este normal că Joanna are încredere în tine. Vă potriviți. Cred că ți-ai dat seama și tu.

April încuviință.

— A, da, spuse ea.

— Asta voiam să spun. Așa că nu fi îngrijorată. Ai încredere în mine, Connie se va împăca cu ideea. Poate că e minionă, dar e rezistentă. Doar că Joanna a găsit un fel de soră în tine și sunt cu adevărat recunoscător pentru asta.

April zâmbi.

— Și eu, îi spuse ea. N-am avut o prietenă ca ea de când... ei bine, cred că niciodată. Nu ca Joanna. Se opri și respiră adânc. Simțea că îi vine să plângă, dar nu voia s-o vadă Josh. Își ridică repede paharul și bău vin, conștientă că Josh o urmărea.

Joanna se hotărî să-și mai verifice încă o dată machiajul înainte de petrecere. Aprinse lumina în baia luxoasă, plină de marmură și oglinzi, și se sperie ca întotdeauna de multitudinea de reflexii ce-o întâmpină. Din cele trei tufe de gardenia care decorau baia se împrăștia un miros puternic. Se apropie de oglindă și se examină cu atenție.

Nu e rău, se gândi ea, dându-se înapoi. *Nu, nu e rău deloc. Par a străluci.* Zâmbi ușor. *Strălucesc a sănătate? Ha!*

Se aplecă iar spre oglindă. *Dar... aș putea pune mai mult fond de ten.* Își luă mica trusă și aplică ușor pe obraji puțin Givenchy Sunset.

Se îndepărtă și se privi iar. *E foarte bine,* se hotărî ea. *Toți vor fi bronzați în seara asta, așa că mă voi integra mai bine.* Christina și prietenii ei colindau lumea în permanență, căutând soarele, și erau în general puternic bronzați tot anul. *Prea bronzați,* se gândi ea, *pentru binele lor.* Mulți dintre ei plăteau sume uriașe doctorilor ca să repare pagubele făcute de soare, apoi o luau de la capăt.

Închise trusa de machiaj și se mai privi o dată în oglindă. Se roti ușor, apoi se opri. *Costumul era minunat,* se gândi ea. Avea o bluză mare, largă, din muslin galben, cu mâneci lungi, și o eșarfă făcută din iarzi din aceeași mătase. Toate de la Chanel. Și toate i se potriveau grozav. Știa că era elegantă, dar într-un mod natural, ca și cum n-ar fi întreprins nici un efort ca să arate așa.

Dacă ar ști ei cât timp îmi ia.

Își lovi un cercel cu unghia și îl urmări cum strălucește în oglindă. Iubea cerceii aceia pentru că Josh, deși nu-și permitea pe vremea aceea, strânsese cumva banii și îi dăruise la nuntă. Erau ca niște picături de aur în-

crustate cu rubine și mici diamante. Mai târziu, la prima lor aniversare, îi dăruise și un colier asortat. Nu le purta prea des, dar era bucuroasă când avea ocazia. În acea seară făcuse un efort special pentru Christina, deoarece sora ei proceda la fel când venea la una dintre rarele petreceri date de Josh și Joanna și, oricum, voia să arate cât mai bine când îi va da știrile Christinei.

Se întoarse în dormitor, inhalând aroma dulce a aranjamentelor florale. *Christina a încercat să facă totul perfect,* se gândi ea. Se aplecă și mirosi un enorm trandafir roz. Splendid, se gândi ea. Așternuturile de pe pat erau din inul cel mai fin și, pe o masă, erau puse ultimele cărți și reviste. Era și un mini-frigider plin cu băuturi, un bar și fructe proaspete. În baie pusese gardenii și obiecte elegante de toaletă. Christina știa cum să-și răsfețe musafirii.

Joanna se așeză pe marginea patului și își puse sandalele Manol Blahnik. Le privi admirativ, ridicându-și picioarele. Se potriveau grozav la costum, iar ea adora micile cristale montate pe tocuri.

Cred că sunt cam prostuță, se gândi. *Să mă preocupe lucruri atât de frivole acum, dar cel puțin sunt... distractive.*

Nu prea avea chef de petrecere, nu în seara aceea, dar se hotărâse să-i facă surorii sale pe plac. Venise în Montecito să-i spună Christinei noutățile față în față — gândise că era normal să procedeze așa — și sperase să poată sta *tête-à-tête* cu sora ei. Se mai gândise și că sora ei va avea parte de companie acum, după divorț și că, oricât de oribil ar părea, sperase că nenorocirea ei îi va distrage atenția Christinei de la necazurile ei.

Christina o surprinsese totuși fiind foarte veselă și

expansivă. Nu-l pomenise nici măcar o dată pe Rudi, fostul ei soț sau singurătatea de care suferea de obicei în aceste perioade dintre căsătorii.

Ce se întâmplă? se întrebă Joanna. Își cunoștea sora suficient de bine pentru a-și da seama că în mintea ei clocește ceva. Cum ar putea explica altfel bucuria de care era cuprinsă Christina?

Își luă geanta de pe marginea patului. Scotoci prin ea, luă un flacon mic de pastile, scoase capul și luă două. Apoi se întinse după apa minerală și înghiți pastilele. *Doar o precauție,* își spuse ea. *În cazul în care mă apucă o durere de cap.*

Dar mă simt bine, se liniști ea. *Doar că ar trebui să vorbesc cu Christina. Astă-seară.*

De când ajunsese acolo tot amânase, spunându-și că avea destul timp. Dar timpul trecea, și acum trebuia să se întoarcă acasă. Și tot nu abordase subiectul. Fuseseră foarte ocupate, iar Christina părea așa de fericită și exuberantă încât Joanna nu voise s-o supere.

Se auzi o bătaie ușoară la ușă, și Joanna se duse și o deschise.

— Ești gata, dragă? întrebă Christina, uitându-se îngrijorată prin dormitor.

— Da, răspunse Joanna, sunt gata.

— Vai ce bine arăți! exclamă Christina, intrând în dormitor. Absolut minunat! Nu știu cum reușești. Și chiar fără să încerci. Nu ca mine, care-mi petrec ore întregi chinuindu-mă de moarte doar ca să arăt prezentabilă.

Joanna își rostogoli ochii.

— Christina, spuse cu blândețe, tu arăți grozav și o

știi. Dar dacă ai ieșit la vânătoare de complimente, ai nimerit în locul potrivit. Arăți cu adevărat minunat, iar rochia parcă ar fi fost făcută pentru tine.

— A fost, exclamă Christina. De către Josephus Thimister, din Paris. A făcut patru — nu trei, ca de obicei — ci patru probe. Se răsuci încântată în rochia cea lungă, apoi rămase privind-o pe Joanna. Divină, nu-i așa?

— Îți ia respirația, spuse Joanna. Și nu mințea. Rochia era o colecție artistică de petice din mătase și tul în nuanțe de roz pal, cam de culoarea pielii. Christina combinase vestimentația cu cercei uriași cu diamante, cu un colier cu diamante și brățări și inele cu diamante.

— Bine, spuse Christina, scuturându-și codițele blonde — hai să mergem, da? Putem bea ceva înainte să vină hoardele.

Christina părăsi dormitorul cu Joanna în urma ei, și amândouă se duseră în livingul uriaș de marmură pentru a aștepta musafirii.

Petrecerea se sfârșise și oaspeții plecaseră. Joanna și Christina stăteau în camera de zi, un spațiu neoclasic vast în fața căruia se aflau grădinile minunat luminate, piscina și o cascadă care cădea în josul râului.

Joannei, camera i se părea ușor sinistră din cauza multelor busturi de marmură care erau aliniate lângă pereți și pletorei de statui și alte antichități înșirate peste tot. Atâția oameni morți demult. Atâtea fragmente anatomice.

Christina o privi și își putea da seama că era nerăbdătoare. Trase din țigară.

— Te-ai amuzat în seara asta? întrebă ea, expirând un norișor de fum.

— Da, spuse Joanna. A fost o petrecere foarte amuzantă și foarte diferită față de cele la care merg eu de obicei.

Christina o privi un moment.

— Amuzantă? râse. Ei, cred că asta este. Nu te-ai amuzat, nu?

— Ba da, Christina, exclamă Joanna. Cred că... am fost doar puțin absentă, asta-i tot.

Expresia Christinei deveni serioasă.

— Să nu-mi spui, zise ea, că ai probleme cu Josh.

Joanna își scutură capul.

— Nu, nu e vorba despre asta.

— Mie îmi poți spune, Joanna, zise Christina apropiindu-se de ea. Știu cum sunt bărbații și, poți să mă crezi, toți sunt niște *porci*. Se gândi o clipă. Ei... cel puțin majoritatea, se corectă ea.

Joanna râse iar.

— Nu, nu, nu! strigă ea, veselă. Nu ai înțeles bine, Christina. Nu are nici o legătură cu Josh.

— Atunci cu ce?

Joanna privi în jurul ei.

— De ce nu ieșim pe terasă? Nu vreau să mă audă cineva.

— Zău? întrebă Christina. Fac așa un zgomot în bucătărie că n-ar auzi nici dacă s-ar trage cu tunul.

— Este un secret foarte mare, Christina, spuse Joanna. Ar fi mai bine dacă ne-am retrage.

Christina se ridică imediat în picioare și îi întinse o mână Joannei.

— Hai să mergem, spuse ea. M-ai făcut așa de curioasă încât aș merge pe jos de aici până în Santa Barbara doar ca să-l aflu.

Joanna o luă de mână și se ridică în picioare, apoi o urmă pe Christina pe terasă unde întinseră niște șezlonguri. Bătea o ușoară briză care o încântă pe Joanna.

— Foarte bine, spuse Christina, luptându-se cu briza ca să-și aprindă altă țigară, spune-mi ce se întâmplă.

Joanna o privi în ochi.

— Ceea ce-ți voi spune nu trebuie să se afle mai departe, zise ea. Vorbesc serios, Christina. Îmi promiți?

— Știi că poți avea încredere în mine.

— Vreau să zic că nu poți spune nimănui, spuse Joanna. Va fi ca atunci când eram mici și complotam împotriva lui tata. Doar că acum este mai important.

Ochii Christinei se lărgiră de uimire, dar nu spuse un cuvânt.

— Îmi promiți? insistă Joanna.

Christina încuviință.

— Da, spuse ea. Se simțea înspăimântată pentru că n-o mai văzuse pe Joanna până atunci în această stare.

Joanna se uită în ochii surorii ei.

— Voi muri, Christina, spuse ea, simplu.

Corpul Christinei se cutremură.

— Ce... ce... vrei să spui? se bâlbâi ea.

— Exact ce-am spus, zise Joanna, calmă. Am o tumoare pe creier și mai am de trăit cel mult câteva luni.

Trăsăturile Christinei se schimonosiră într-un amestec de neîncredere, frică și oroare.

— Dar... dar... dar, se bâlbâi ea, cu lacrimi în ochi,

Joanna. Nu poate fi adevărat! Vocea ei era o șoaptă aspră, dramatică.

— Este adevărat, spuse Joanna. Și am vrut să știi și tu. Pentru că ești sora mea și ai dreptul să știi ce se întâmplă.

Christina sări din șezlong și se așeză lângă Joanna, punându-i brațele pe umeri.

— Spune-mi că minți, plânse ea. Spune-mi că ai mințit.

Joanna îi îndepărtă mâinile de pe umeri și le ținu în ale ei.

— Nu mint, Christina. N-am fost niciodată mai serioasă. O privi pe sora ei care începuse să plângă. Îmi displace, dar a trebuit să-ți spun.

Mâinile Christinei tresăriră spasmodic în ale Joannei.

— Dar Josh? șopti Christina. El știe?

Joanna încuviință.

— Da, și îți voi spune ceea ce i-am spus și lui. Vreau ca totul să fie cât mai normal posibil până la sfârșit. Poți înțelege?

— Normal? izbucni Christina.

— Da, spuse Joanna, privind cu ochii ca oțelul către sora ei. Cât de normal se poate. De dragul meu.

Christina o privi o clipă.

— Cred că înțeleg, spuse ea până la urmă.

— Vă cer tuturor să fiți foarte puternici, spuse Joanna, și știu că este greu.

Christina se ridică și își privi sora. Ochii îi străluceau de lacrimi.

— Știi că pot fi puternică! spuse ea. Știi că orice s-ar fi întâmplat, oricât de aiurit aș trăi, știi că, de fapt, sunt puternică! Și voi face orice ca să te ajut!

Joanna se ridică, o îmbrățișă pe Christina și o sărută pe obraz.

— Știu că mă vei ajuta, spuse ea. De aceea te iubesc.

Christina se strânse și mai aproape de ea.

— Dacă ai nevoie de ajutor, orice fel de ajutor, Joanna, voi fi aici, șopti ea.

Ca și cum briza i-ar fi luat cuvintele și i le-ar fi adus iar în urechi ca un ecou, Christina se întrebă dacă fusese onestă. Își închise ochii și încercă să-și limpezească mintea. *Nu știu*, se gândi ea, nedumerită. *Nu mai știu ce simt exact. Trebuie să mă gândesc la mine... la Peter...*

Josh luă o înghițitură de vin și se uită la April.

— Și eu sunt ca tine, spuse el. Nici eu n-am mai avut vreodată o prietenă ca Joanna.

April auzi mâhnirea din vocea lui și speră că nu îndreptase conversația într-o direcție neplăcută.

— Joanna ar fi putut avea pe oricine sau orice, dar...

— *Tu* erai pentru ea, spuse April, arătând cu degetul înspre el.

Josh zâmbi puțin trist.

— Sigur, spuse el. *Eram făcuți unul pentru celălalt.* Se uită în depărtare, apoi o privi iar pe April.

— A fost un miracol, continuă el. Când m-am întâlnit cu Joanna nu aveam nimic. Doar slujba pe care mi-o dăduse tatăl ei. Poate doi dolari rămași la sfârșitul săptămânii. Râse. Dar nu conta. Nu pentru Joanna. Era frumoasă, și amuzantă, și fantezistă, și creativă. Și credea în mine. Doamne, am fost fericiți.

Privi iar în depărtare, și April zări tristețea din ochii lui.

— V-am considerat cel mai fericit cuplu din câte am întâlnit, spuse April, încercând să umple tăcerea. De prima oară de când v-am întâlnit.

El se uită la ea.

— E adevărat? o întrebă.

— Da, spuse ea, observând lacrimile care îi luceau în ochi. Păreați așa de potriviți unul cu celălalt. Și acum tot așa. Tot ceea ce mi-am dorit eu vreodată. Tot ceea ce majoritatea oamenilor și-au dorit vreodată.

Josh o privi în ochi și își dădu seama că era serioasă. În același timp înțelese și că ea era singură și că aștepta ca cineva special să intre în viața ei.

El se întinse și o atinse pe mână.

— Sunt sigur că același lucru ți se va întâmpla și ție, April, spuse el. Vei găsi cel mai grozav bărbat din lume.

Ea tresărise puternic la atingerea lui, dar își amintise repede că, la urma urmei, erau prieteni. Intimi. Și că totul era nevinovat. Cu toate acestea se simți puțin vinovată pentru că îi plăcuse mângâierea lui.

— O femeie ca tine, continuă Josh, trebuie să găsească pe cineva. Doar pentru că prima oară a ieșit prost, nu înseamnă că se va repeta. Mâna lui zăbovi un timp pe a ei până ce el se gândi că poate fusese prea direct. Își spuse totuși că fusese doar un gest de prietenie și compasiune, iar April nu părea supărată.

Dacă n-ar fi Joanna... se gândi el. Își îndepărtă mâna repede și urechile i se înroșiră. *Nici n-ar trebui să mă gândesc la așa ceva,* își spuse el. *Mai ales acum.*

— Mulțumesc pentru votul de încredere, spuse April,

zâmbind forțat. Uneori am nevoie. Cred că nu mă simt întotdeauna așa de mândră de mine cum ar trebui.

— Cum era el? întrebă Josh. Adică Roger Woodward. Sau sunt indiscret?

— Nu, nu, spuse April repede, deloc. Se opri, gânditoare. Roger era un zero adorabil, spuse ea în cele din urmă, veselă. Am fost căsătoriți patru ani. Dar uneori mi se pare că au fost două săptămâni. Două săptămâni aiurite.

— Îți lipsește Hollywood-ul? întrebă Josh. Cred că e o diferență după ce ai fost măritată cu un star de cinema.

— Nu, spuse April. Când ne-am întâlnit, Roger era necunoscut, iar eu eram studentă la arhitectură. Îl privi pe Josh și se scutură. E o poveste veche. Eu am părăsit școala ca să-l întrețin, în timp ce el lua lecții de actorie și mergea la audiții. Cu promisiunea că, atunci când el va deveni vedetă, eu mă voi întoarce la școală. Dar — se întrerupse și ridică degetul — când Roger a câștigat lozul cel mare n-a vrut să mă piardă din vedere. Ca mulți alți actori, era un egoist. Voia ca eu să fiu sclava lui și a carierei lui. M-am hotărât că nu mi se potrivește. Voiam o carieră a mea.

— Deci de aceea v-ați despărțit, comentă el.

— Mai mult sau mai puțin, răspunse ea. Am început să lucrez pentru o prietenă, să proiectez grădini, să lucrez cu faianță și piatră. Se uită la Josh și zâmbi. Și cu scoici.

— Bine ai făcut, râse el.

— Oricum, până la urmă ne-am hotărât să divorțăm, continuă ea, și eu am cumpărat cabana din micuțele mele economii.

— Micuțe? întrebă el. De ce?

— Pentru că nu voiam să simt că aș datora ceva cuiva, spuse ea. Mai ales lui. Voiam o viață a mea. Oricum, am câștigat bine aici și mi-a plăcut și zona. Așa că... restul, după cum se spune, e istorie.

— Și știu că îți place munca ta, spuse el.

Ea încuviință.

— O, da, o iubesc. Nu e nimic rău în a fi casnică, dar nu cred că mi se potrivește. Cred că vreau în căruță și în teleguță, spuse ea. Pentru că, într-o bună zi, voi dori și o familie. Îl privi. Copii și totul.

Josh o privi serios.

— Mda, și eu, spuse el. Rămase tăcut o vreme. Apoi o privi curios. Ai fost un copil fericit? o întrebă.

— Eu... eu... cred că mai mult da, se bâlbâi April. Am fost mult singură. Mama era divorțată și muncea, iar tata locuia în est așa că nu-l prea vedeam.

— Sună familiar, spuse Josh. Și părinții mei erau divorțați. Și mama lucra, așa că eu eram lăsat foarte mult timp singur să mă descurc din resurse proprii.

— Și pariez că aveai multe resurse, glumi April.

El zâmbi.

— Sigur că aveam, răspunse el. Întotdeauna puneam câte ceva la cale. Cred că ai putea spune că am aflat foarte timpuriu rosturile lumii. O privi. Și tu la fel?

April se scutură.

— Ei bine, da și nu, spuse ea. Am avut multă libertate, dar întotdeauna am încercat să... cred că ai putea spune că am încercat întotdeauna să fac ca lucrurile să *pară* mai bune decât erau. Să par a fi mai elevată decât... decât societatea în care trăiam.

Josh detectă o veche durere ascunsă în vocea ei și se identifică imediat cu ea.

— Lucrurile nu mergeau prea bine acasă și tu voiai să scapi de acolo? Să-ți croiești o viață mai bună pentru tine?

April încuviință.

— Da, spuse ea. Ca să fiu cinstită... Râse și-l privi. Urăsc expresia asta pentru că sunt sigură că, dacă cineva îmi spune așa, voi fi în mod sigur mințită.

Josh zâmbi.

— Mda, spuse el. Expresia asta sau „ca să-ți spun adevărul". Atunci știi că vei fi mințit. Luă o înghițitură de vin și lăsă paharul jos. Hai, termină ce aveai de spus. Vreau să știu totul despre tine.

Ea observă că el voia să știe cu adevărat și se simți, în mod ciudat, încântată de această curiozitate a lui. De a o cunoaște pe *ea*. Își privi unghiile.

— Bine, voiam să spun că... îmi era rușine că noi... că eram săraci... și aveam haine demodate,... și o cameră jalnică în West Hollywood.

Se uită în altă parte și își drese vocea.

— Acum mă simt puțin vinovată. Dar atunci chiar îmi era rușine, continuă ea. Locuiam aproape de Beverly Hills și majoritatea copiilor pe care-i cunoșteam aveau case mai mari, și mașini moderne, și haine elegante. Uneori aveau și frați și surori și, uneori, chiar ambii părinți.

Josh o privi în tăcere, cu fața brusc arzând, cu dinții încleștați, cu mâna rigidă pe sticla pe care o apucase.

April observă ce efect avuseseră cuvintele ei și se simți stânjenită pentru că spusese adevărul. Simți cum se înroșește și ea. Luă repede o înghițitură de vin.

Of, Doamne, se gândi ea. *Acum am stricat totul. Acest om minunat era cu adevărat interesat de mine, iar eu l-am dat peste cap cu povestea asta stupidă și tristă. Nimeni, chiar nimeni nu vrea să afle trecutul meu nesuferit.*

Apoi, prin zgomotul pulsului care-i răsuna ca o tobă în urechi, auzi vocea lui blândă.

— April, spunea el, cred că am crescut în același loc.

Ea se întoarse și-l privi. Nu mai era încordat. Ochii lui albaștri fascinanți erau îndreptați spre ea, iar în colțurile buzelor era o urmă de zâmbet.

— Poftim?... Îmi pare... îmi pare rău, se bâlbâi ea. Ce ai spus?

— Spuneam, continuă el, aproape șoptit, că am crescut în același loc.

O uimi întinzându-se și luându-i o mână în mâinile lui.

— Voiam să spun că am crescut amândoi fiindu-ne rușine de ceea ce eram. Am crescut înconjurați de... ei bine, de persoane pe care le-am considerat superioare nouă. O mai strânse o dată de mână.

Ochii lui April se umplură de lacrimi. Nu mai avea curajul să vorbească.

— Știam că există un motiv pentru care mi-ai fost simpatică de la început, spuse el, sau cel puțin așa credeam. Nu doar faptul că tu și Joanna gândiți asemănător și aveți aceleași preocupări. Asta era, trecutul tău pe care-l porți cu tine, asta am recunoscut. Pentru că mă identific așa de puternic cu el. Cred că l-am simțit în tine pentru că, într-un fel, face parte și din mine.

— Chiar... chiar așa? spuse ea într-un târziu.

— Sigur, spuse el. Își ridică șervețelul și, întinzându-se

peste masă, îi șterse lacrimile. Poftim, îi spuse. Acum este mai bine, da?

— Da, spuse ea, voind să-l poată îmbrățișa. Mult mai bine. Mă simt... așa de prost. Am impresia că am făcut o scenă și...

— Sst, spuse el liniștit. Nu ai făcut nici o scenă. Mi-ai spus doar ceva dureros despre tine însăți. Și s-a întâmplat să-l spui persoanei potrivite. Îi zâmbi, cu dinții sclipindu-i în lumina lumânărilor. Așa că înveselește-te. Ești într-o companie potrivită.

— Of, Josh, spuse ea. Mulțumesc. Credeam că am făcut o greșeală groaznică, fiind atât de directă. Doar că tu și Joanna ați fost așa de calzi și minunați și mi-ați împărtășit totul. De aceea cred că m-am lăsat purtată de val.

— Poți să fii tu însăți cu noi, April, îi spuse el. Aici ești în siguranță, amintește-ți.

— Mulțumesc, Josh. Vai, mă simt ca o proastă! Râse ușor.

— Pentru că ai vorbit despre tine, spuse el. Ai fost cinstită, asta e totul. Acum poți aprecia ce greu mi-a fost și mie să-ți vorbesc despre Joanna.

Râseră amândoi, încântați de conversație, de terenul comun pe care-l descoperiseră.

— Cred că unul dintre motivele pentru care am fost atras de Joanna și de tatăl ei, spuse el serios, este că lumea lor era așa de diferită de a mea, așa de minunată, de ordonată și de calmă. Și orhideele, de asemenea. Un mod de-a face lumea mai frumoasă și, cu hibridizările mele, să creez poate chiar un specimen nou, magnific.

— Știu ce vrei să spui. Exact. De aceea am fost și eu

atrasă de arhitectură și design și de aceea fac acuarele cu flori și grădini. Și acum grota. Zâmbi. Am încercat să fac ordine din haos, străduindu-mă să fac lucrurile mai frumoase și, în acest timp... Se scutură.

— Uneori te-ai simțit ca un outsider? sugeră el.

April încuviință din nou.

— Exact. Ca și cum nu aș aparține în realitate lumii acesteia. Nici unei lumi de fapt. Ca și cum tot restul lumii ar face parte dintr-un club în care eu nu sunt membră. Dar uneori pot trece prăpastia. Îl privi. Ca atunci când te-am întâlnit pe tine și pe Joanna.

Josh zâmbi.

— La fel mi s-a întâmplat și mie, spuse el. Și cred că e vorba de rușinea pe care o resimțim încă.

April simți imediat înțelepciunea acestor cuvinte.

— Trebuie să fiu de acord cu tine, spuse ea. Deci... să facem cum putem mai bine! Îl privi cu ochii strălucitori.

Privirea lui Josh zăbovi o clipă asupra ei, apoi el bătu brusc din palme.

— Desertul! spuse el. Sper că mai încape.

— Mai încape? întrebă ea.

— Mda, plăcinta specială a lui Connie. Iar tu rămâi aici până fug eu în casă și o aduc, bine?

April îl urmări cum intră în casă și, chiar în acel moment, își dădu seama că se îndrăgostise de el. Nu putea să nu recunoască față de ea însăși, deși îi era rușine.

Sunt îndrăgostită fără speranță de Josh Lawrence, se gândi ea. *Un prieten nou. Și mai rău, soțul celei mai bune prietene. Bolnava...*

Nu reuși să-și termine gândul. Vinovăția o copleși.

Nu-i pot face asta Joannei, se gândi. *Sau lui Josh. Sau mie. Trebuie să descurajez orice alt contact în afara muncii. Mai ales când Joanna nu este aici.*

Își dori brusc ca Joanna să nu fi plecat în Montecito, oricât de mult se bucurase de timpul petrecut împreună cu Josh. Își turnă repede niște vin în pahar și luă o înghițitură zdravănă. Vinul nu mai avea aceeași savoare. Acum avea gustul vinovăției și al remușcării, al dorului neîmplinit, al trădării și al părăsirii.

Când Josh se întoarse cu desertul, tarta făcută de Connie, ea îi zâmbi, comportându-se aproape natural.

Josh o privi îngrijorat o clipă, apoi îi zâmbi. Experimentase un sentiment groaznic în bucătărie. Se îndrăgostea de April Woodward. Iar acum trebuia să țină în frâu puternica dorință care-l trăgea înspre ea, care-l făcea s-o dorească disperat, în ciuda sentimentului de vină pe care-l simțea deja.

Of, Doamne, se gândi el. *Cum m-am putut gândi la așa ceva? Mai ales ținând seama de... condiția Joannei.* Cu toate acestea, sentimentul nu voia să dispară. Era *acolo,* real, aproape tangibil și nu putea fi negat.

Capitolul șaptesprezece

April umplu mașina de floricele și așeză cutia mare de metal sub pâlnie, așteptând să apară grămăjoarele mari, pufoase. Woody stătea lângă aragaz, topind untul. Mașina de floricele avea și ea o cupă metalică pentru topit untul, dar era prea mică.

Râsetul lui April se auzi peste zgomotul floricelelor. Woody o privi și zâmbi.

— Ce e așa de nostim? o întrebă el.

— Te-ai gândit vreodată ce prostie e să avem mașina asta scumpă cu jet de aer când oricum o să turnăm o tonă de unt peste floricele? îl întrebă ea.

— Mda, spuse el, e o prostie. Doar că mașina e foarte bună.

— Așa este, îl aprobă ea. Floricelele începură să iasă ca niște proiectile și April nu reuși să reziste tentației de a le încerca. Sunt groaznice, se gândi ea, fără unt și sare.

Când venise de la lucru, găsise un mesaj pe robot de la Woody. Era încă puțin supărată pe el din cauza comentariilor stupide pe care le făcuse atunci când o văzuse vorbind cu Josh, dar se hotărâse să uite. De atunci lucraseră împreună eficient, dar în tăcere, însă April se hotărâse că e momentul să limpezească un pic atmos-

fera. În afară de asta, vocea lui Woody pe robot fusese jalnică și plângăreață. Dar, își spuse ea, urma să discute cu el în mod serios despre comportamentul lui.

Îl sunase, iar el își ceruse scuze, apoi o rugase să iasă cu el la cină. April îl refuzase, îi spusese că dorea să rontăie ceva acasă, să facă o baie, apoi să se tolănească în pat și să se uite la televizor. Și atunci Woddy îi propusese una dintre acele seri floricele-și-video, pe care April le găsea irezistibile.

— Ai câștigat, îi spusese ea. Vino cam într-o oră. Dar să nu aduci vreun film din alea cu tone de sânge și violență. Vorbesc serios. Nu am chef să văd așa ceva în seara asta. Nicicum, Woddy.

Acum era bucuroasă că era și el aici — cald și prietenos — nu aiuritul macho care fusese la Josh și Joanna acasă. Și adusese „Ridicule", un film franțuzesc pe care dorea să-l vadă, auzind că în el erau costume frumoase. Chiar se simte pedepsit, se gândi ea amuzată. Altfel n-ar fi adus filmul ăsta.

Aparatul terminase floricelele, ea se uită la recipient, apoi se întoarse spre Woody.

— Crezi că e suficient? îl întrebă.

Woody privi vasul și își scutură părul creț.

— Nici gând, April, spuse el. Pentru doi oameni? Care au un film bun de urmărit?

Ea zâmbi.

— Așa mă gândeam și eu, spuse ea. Mai luă un vas și umplu aparatul ca să mai facă floricele. Woody, vrei să pui niște unt și sare peste astea cât timp sunt calde?

— Mda, spuse el. Se face. Și pe urmă mai pun niște

unt. Se duse la vas, turnă untul, trânti o grămadă de sare peste ele, apoi puse capacul și începu să le amestece, scuturându-le ca pe niște castaniete.

— Ce aiurit ești, spuse April, râzând.

El își termină numărul și lăsă vasul jos.

— Știu, spuse el.

— Și de fapt ce te-a apucat? îl întrebă April. La Josh și Joanna acasă, atunci? Remarcile acelea stupide.

— Mm... nu mai știu, April, spuse el, mai turnând niște unt la topit. Eu cred că oamenii ăia sunt ca niște șerpi încălziți la sân, știi?

— E ridicol, Woody, spuse ea. Din aparat începură să iasă floricele, iar ea se asigură că vasul e pus bine. De fapt, sunt niște oameni foarte simpatici.

Woody se scutură.

— Cum vrei tu, April, spuse el, da' eu tot n-am încredere în ei. Ea e o cățea răsfățată, care se fâțâie peste tot în Mercedesul ei vechi, de parcă ar stăpâni lumea, iar el e exact ca ea. Un ticălos arogant. Făcându-și de lucru, flexându-și mușchii, ațâțând gagicile locale.

April îl privi uimită. Parcă n-ar fi vorbit despre aceiași oameni.

— Te înșeli, Woody, spuse ea. E o nebunie... Nu știu dacă sunt bogați sau nu. Cred că o duc bine, totuși, dar nu sunt aroganți. Iar Josh Lawrence nu face curte gagicilor locale. Sunt cuplul cel mai grozav pe care l-am văzut.

El o privi pe furiș.

— După cum am spus, fă cum vrei, April, zise el, părând indiferent. Dar eu știu altceva.

Se întoarse și clătină untul topit în vas, apoi o privi iar.

— Ți-aș putea spune povești pe care le-am auzit despre sora ei și care ar face să ți se ridice părul măciucă, spuse el.

April îl privi fix o clipă.

— Eu nu știu nimic despre ea, dar îi știu pe ei, îi spuse ea. Și te înșeli, Woody.

Se gândea la Joanna și la extraordinara ei generozitate, la prietenia ei și la boala ei și simți că nu mai poate să asculte toate acele prostii.

— Woody, îi spuse ea, privindu-l supărată. Nu mai vreau să discut despre asta. Și nu mai vreau să ascult vreun cuvânt împotriva lor. Mă auzi?

Expresia lui se schimbă.

— Dacă mă înșel așa de tare, spuse el, iritat, de ce Josh Lawrence îți făcea ochi dulci?

— E ridicol, spuse ea în defensivă. Îmi explica niște probleme legate de munca lui, asta-i tot.

— Nu părea așa. Iar eu nu sunt chior, April. Știi? Tipul e amorezat de tine.

— Ei, și tu, spuse ea. Am zis că nu vreau să mai discutăm și eram serioasă. Las-o baltă. Nu ești rațional.

— Bine, spuse el. Bine. Dar tu mi-ai cerut părerea, iar eu ți-am spus-o.

Aparatul se închise, ultimele floricele țâșnind pe țeavă.

— Poftim, spuse ea. Mai pune unt și sare.

Se duseră în dormitor și se tolăniră în patul ei mare cu o grămadă de perne, punând vasul cu floricele între ei. April îl urmări lenevă pe Woody cum pune caseta în VCR, dar mintea ei era în altă parte. Poate că Woody era infantil, dar nu era prost, își aminti ea.

Era un observator destul de atent, de fapt, iar April se întrebă ce văzuse el în realitate. Intimitatea pe care o detectase între ea și Josh când îi văzuse vorbind. Dacă el o simțise, atunci n-ar fi simțit-o și Connie? Și... Joanna?

April simți o durere în stomac și se întinse după vasul cu floricele de unde luă un pumn, apoi începu să le mestece, fără să le simtă însă gustul. Își dăduse seama care erau sentimentele ei față de Josh Lawrence — n-avea rost să nege — dar sperase că nu sunt așa de evidente. Iar despre sentimentele lui Josh pentru ea, oare Woody avea dreptate? Ținea Josh oare chiar așa de mult la ea cum bănuia Woody?

Ea simțise că legătura între ei devenise mai mult decât prietenie și că el o aprecia la fel de mult ca și ea. Dar nu era sigură și nu voia să se gândească acum. În sinea ei auzi clopoței de avertizare. Îi era teamă că, dacă Woody simțise ceva, atunci și ceilalți simțiseră, ceea ce ar fi putut să frângă inima Joannei. Iar cu asta, se gândi April, nu putea trăi. Orice ar fi fost.

— Ești gata? o întrebă Woody, smulgând-o din reverie.

Ea dădu din cap.

— Gata. De fapt, chiar am gustat floricelele.

Mai târziu, pe când stăteau tolăniți unul lângă celălalt, privirea lui Woody alunecă într-o parte, observând-o pe April care urmărea hipnotizată filmul. Îl savura ca pe floricele, bucurându-se de fiecare minut, se gândi el. Se simți mulțumit, chiar dacă filmul nu-l amuza în mod special. Îi plăcea să-i facă bucurii lui April, dar, de fapt,

îi plăcea să facă bucurii oricărei femei. Adică, oricărei femei ar fi dorit. Orice femeie care i-ar fi plăcut. Și se gândi că April îi plăcea cel mai mult dintre toate femeile pe care le știa. Era și o provocare, iar lui îi plăcea asta. Ochii lui se mutară spre sânii ei, scoși în evidență de tricoul pe care-l purta. *Se va da pe brazdă,* se gândi el. *Știu că așa va face. Este potrivită pentru Woody Pearlman, nu?*

Capitolul optsprezece

Josh mergea încet prin seră, urmat de Carl, privind într-o parte și în cealaltă, privind înlocuitorii pentru *Phalaenopsis*-urile infestate cu fungi, distruse. Ajunseseră în sfârșit, erau scumpe, dar de calitate foarte bună. Din nefericire, atunci când începuse atacul fungilor, distrugerile fuseseră așa de importante încât plantele n-ar fi putut fi însănătoșite la timp pentru a satisface comenzile pe care le aveau. Se hotărâseră să cumpere acest lot costisitor, tocmai ca să nu piardă comenzile și să-și strice renumele în afaceri.

— Cred că avem nevoie de mai multe măsuri de siguranță, spuse Carl. Camere video plasate strategic.

Josh negă din cap.

— Nu cred, Carl, spuse el. Noaptea îl avem pe Miguel și câinele de pază. Iar în timpul zilei cineva din personal va conduce pe oricine intră în seră. Ca o escortă.

— Mda, dar aveam escorte și când cineva a adus afurisitele alea de ciuperci. Și nu știu cât de utili vor fi Miguel și câinle. De ce te încăpățânezi așa?

— Nu mă încăpățânez, comentă Josh. Știi, poate aveam un stoc de plante care fuseseră deja contaminate, dar a durat până ce s-a văzut, continuă el. Este o posi-

bilitate. Și, în afară de asta, nu *toată* lumea a fost escortată prin seră.

— Nu, spuse Carl, nu toată lumea. Dar este mult mai probabil ca infestarea să se fi făcut noaptea. Știi ce cred eu?

— Ce? întrebă Josh.

— Cred că încerci încă să negi că ar putea exista cineva care să facă toate astea în mod deliberat, spuse Carl. Și te înșeli singur dacă nu crezi că e vorba de sabotaj.

Josh nu voi să-i spună lui Carl că, de când Joanna îi împărtășise noutățile, nici nu prea se gândise la această problemă. Îi era greu să se concentreze asupra afacerilor.

— Josh! Josh! Luna îl striga din celălalt capăt al serei. El și Carl o văzură alergând spre ei, cu sânii mari lovindu-se de bluza mulată pe corp, cu tocurile ei ascuțite împrăștiind rumegușul și pietrișul. Carl râse, iar Josh nu se putu abține să nu zâmbească.

Ajunse la ei aproape fără să mai poată respira.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Josh.

— Domnul... cum îl... cheamă, gâfâi ea. Este... în... birou.

— Cine? întrebă Josh. *Informațiile Lunei lasă de dorit*, se gândi el amuzat.

— Acela... cu nume japonez! exclamă ea.

— Cine? întrebă Josh, din ce în ce mai mirat.

— Acela cu părul negru și... este unul dintre cei foarte bogați.

— De ce nu m-ai sunat pe pager? o întrebă Josh. Sau de ce n-ai folosit intercomul?

— Eram prea agitată! îi răspunse ea. A spus că vrea să te vadă *acum!*

— Mulțumesc, Luna, spuse el. *Trebuie să fie domnul Hara,* se gândi el. *S-a întors să mai cumpere niște orhidee. Poate e chiar domnul Nakamura.* O porni repede, aproape alergând, spre birou.

Josh se tolăni mai bine pe scaun, uitându-se fericit la tavan. *Poate există un Dumnezeu, la urma urmei,* se gândi el. Domnul Nakamura cheltuise o mică avere, suficientă să acopere costul înlocuirii lotului pierdut de *Phalaenopsis* și să-i mai rămână și ceva bani în plus. Vizitele de acest fel deveniseră din ce în ce mai dese de când el și pepiniera lui își câștigaseră un renume pe plan mondial, dar Josh tot nu se obișnuise cu ele. În mod sigur nu devenise încă îngâmfat din această cauză.

Trebuie să-i spun Joannei, se gândi el. *Chiar acum.*

Se aplecă în scaun, luă receptorul în mână și formă numărul. După ce sună de trei ori, îi răspunse Connie.

— Connie, spuse el. Aș vrea să vorbesc cu Joanna, te rog.

— Nu este aici, Josh, îi răspunse Connie.

— Unde este? Trebuie să dau de ea.

— Nu știu, răspunse Connie.

— Nu știi? o întrebă el. *Fir-ar să fie,* se gândi el. *Joanna nu ar trebui să iasă singură fără ca noi să știm unde este. Ce ar fi dacă...*

— Tot ce știu, spuse Connie, exasperată, este că se comportă ciudat.

— Cum adică? Simți cum un fior de gheață îi trece pe șira spinării.

— Ei, nu știu.

— Hai, Connie, o îndemnă el. Spune-mi ce știi.

— Păi, ca atunci când am fost să curăț cabana de pe plajă, spuse Connie.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Josh.

— Era *jale,* bombăni Connie, vreau să spun *jale.*

— Cum adică? spuse Josh, din ce în ce mai supărat.

— Ei, știi tu, spuse ea. Sticle goale de vin peste tot. Sticle pe jumătate goale, cu dopul scos. Patul arăta de parcă ar fi murit cineva în el. Nisip și tot felul de chestii pe jos. Se opri, apoi continuă cu o voce mânioasă. Mi-a luat ore întregi să curăț totul.

Josh simți cum i se strânge stomacul și pe frunte îi apărură picături de sudoare. Îi era rău. Știa că Joanna fusese pe acolo în ultimele săptămâni, probabil ca să-și lingă rănile. Singură. Era prea groaznic să se gândească la asta.

Când îi reveni vocea, spuse:

— Îmi pare rău, Connie. Ar fi trebuit să-mi spui.

— N-am vrut să te supăr.

— Oricum, vin acasă, spuse el. Ne vedem acolo. Se gândi că era probabil momentul să-i spună lui Connie ce se întâmplă astfel încât ea să înțeleagă neobișnuitul comportament al Joannei.

— Bine, spuse ea și închise telefonul.

Josh rămase la birou, uitându-se în gol. Cum ți se poate schimba starea de spirit în câteva momente, se gândi el. Veselia pricinuită de vizita domnului Nakamura dispăruse complet, înlocuită de sumbra soartă care arunca orice altceva în umbră.

Ce mai contează acum? se întrebă. *Contează doar Joanna.*

Se ridică și se îndreptă spre recepție.

— Luna, spuse el. Astăzi plec. Dacă se întâmplă ceva, sunt acasă.

Luna, cu telefonul lipit de ureche, ca de obicei, își puse un moment mâna pe receptor.

— Bine, șefu', îi spuse ea, zâmbind. Nu te îngrijora. Își luă mâna de pe telefon și începu deîndată să vorbească iute în spaniolește.

În parcare, Josh se urcă în Land Cruiser-ul lui și o luă pe autostradă, spre casă. Conducând spre nord, aruncă o privire asupra proprietății fraților Rossi din dreapta lui.

— Lua-i-ar naiba, înjură el cu voce tare. Apăsă pe frână și intră pe terenul lor, apoi se răzgândi. Își continuă drumul spre nord, necazurile proaspete copleșindu-i mintea. Camionul lui Carl — al lui Carl, fără nici o îndoială — era parcat chiar în fața birourilor fraților Rossi.

Ce naiba face Carl aici? se întrebă. *Și dacă are vreun motiv întemeiat să vină aici — deși nu-mi pot imagina care ar fi acela — de ce nu mi-a spus nimic?*

Rahat! Lovi furios volanul, reușind să se rănească la mână. *Oare toată lumea s-a întors împotriva mea?*

Josh parcă mașina în curtea casei. Mașina Joannei nu era acolo, dar văzu Jeepul lui April și mașina lui Connie. Intră în vestiar, își scoase bocancii murdari și își puse Top-Sider-ii curați, apoi se duse în bucătărie.

Connie se uită la el peste masa din bucătărie, unde gătea ceva.

— Bună, îl salută ea. Ochii ei aveau o expresie som-

noroasă care însemna că nu mai voia să discute nimic cu el.

— Bună, Connie, cred că tot nu știi nimic de Joanna.

— Nu, spuse ea. Tot nu e aici. E doar April, jos la grajd, și bărbatul acela care lucrează cu ea.

Josh sesiză disprețul din vocea lui Connie. Se întrebă de ce oare nu o simpatizează pe April — era oare gelozie? Nu era încă sigur, dar nu avea de gând să afle chiar acum.

Se îndreptă spre terasă și o luă în jos, printre meri, spre grajd. Își strecură capul prin ușa deschisă și se uită. April era pe schelă, iar partenerul ei muncea la peretele dinspre sud. Duzini de cutii cu scoici și pietricele, pe care în majoritate le recunoscu, erau aliniate la peretele dinspre nord, unele închise, altele deschise.

— Salut, spuse el. Ce mai faceți?

— Josh, spuse April, trăgându-și masca de pe față. Merge grozav. Începu să coboare de pe schelă și își scoase mănușile de cauciuc.

Woody se uită și el. Tocmai monta bucățele de sidef pe o zonă de fundal. Îi privi o clipă pe cei doi, apoi se întoarse în tăcere la lucru.

— Uite, spuse April, agitată. Tavanul e aproape gata.

Josh privi în sus și zări pentru prima oară partea terminată. Era uimit de frumusețea designului. Tavanul era un cer de noapte plin de constelații, toate făcute din scoici și pietre.

— Dumnezeule, spuse el. Este cu adevărat minunat, April. Nu știam că va fi așa de complicat. Și culorile sunt spectaculoase.

— Mulțumesc, răspunse ea. Începe să capete formă, nu?

El încuviință.

— Mai poți să spui o dată. O privi. Joanna a văzut asta?

— Nu, spuse April. A văzut-o doar când s-a întors de la Montecito, dar de atunci, nu. De-abia aștept să vină acasă. Cred că va fi cu adevărat încântată.

— Eu știu că va fi, comentă Josh. N-am mai văzut așa ceva. Stridii, midii, abuloni, spirale, chiar și scoici arici. Nu mi-aș fi putut închipui că se poate face așa ceva din scoici.

— Nu știam că te pricepi.

— Din cauza lui am început să mă interesez de scoici, se auzi vocea Joannei din spatele lui.

Se întoarseră amândoi și o văzură în prag, zâmbindu-le fericită. Avea niște sacoșe pline pe care le lăsă jos și veni spre ei.

— Bună, dragă, spuse ea, sărutându-l pe Josh pe obraz.

— Salutare, frumoaso, spuse el, bucuros s-o vadă.

Joanna atinse obrazul lui April cu un sărut și apoi o îmbrățișă. După aceea se dădu înapoi și privi îndelung tavanul.

— April, spuse ea, întorcându-se încântată, ești o magiciană! O vrăjitoare! Este deja atât de frumos încât aș vrea să mă mut aici. Este... divin!

April râse.

— Păi asta și era ideea pentru tavan.

— Știi ce am vrut să spun, zâmbi Joanna. Este perfect. Acum de-abia aștept să văd și restul terminat.

— Lucrăm cât de repede putem, spuse April. Și, apropo, Joanna, busturile pentru nișe au venit azi. Sunt acolo, lângă perete, dacă vrei să le vezi.

Joanna îl privi pe Josh. Figura ei era contorsionată de durere.

— Cred că... mă duc să mă întind, spuse ea.

Fără alt cuvânt, ieși din cameră și dispăru, lăsând sacoșele unde erau.

Woody se întoarse și o urmări cum pleacă, rânjind. *Mda, pariez că are nevoie să se întindă. Când i-a văzut pe ăștia doi împreună, i-a venit rău. Așa îi trebuie.*

April îl privi pe Josh, a cărui expresie era îngrijorată.

— Mă duc să văd ce face, spuse el, liniștit.

— Spune-i că sper să se simtă mai bine, spuse April, alarmată de plecarea bruscă a Joannei. Era ceva neobișnuit la ea, se gândi April. Chiar neobișnuit.

Josh deschise ușa dormitorului și văzu că încăperea era complet în întuneric. Draperiile erau trase și toate luminile erau stinse. De-abia reușea s-o zărească pe Joanna, zăcând în vârful patului, într-un halat scurt, din mătase. Se apropie încet de pat și se așeză lângă ea.

— Te simți bine? o întrebă el, îngrijorat.

— Da, îi răspunse ea. Aveam doar nevoie să mă odihnesc.

— Ești sigură? insistă el.

— Nu-i nimic, îl liniști ea. Nu fi îngrijorat, Josh, eu... eu aveam nevoie doar să fiu singură și să mă odihnesc.

— Bine, îi răspunse el, înțelegând mesajul. Sunt aici dacă ai nevoie de ceva.

— Mulțumesc, murmură ea.

El părăsi camera întunecată și închise ușa în urma lui.

Brusc, se sprijini de peretele holului, cu inima bătându-i puternic. *O, Doamne,* se rugă el. *Te implor, n-o lăsa să sufere.*

Frica, o forță palpabilă, îl prinsese în ghearele ei și-l ținea acolo, imobilizat, pentru o eternitate. Până la urmă, slăbit, se îndreptă spre biroul lui, unde își turnă un scotch și se întinse pe pat, incapabil să se concentreze, extenuat de groaza care-l consuma.

Se simțea atât de singur.

Capitolul nouăsprezece

Joanna privi pe ușa deschisă în grotă și văzu că April și Woody munceau de zor, montând scoicile în ciment. Nu voia să se amestece, ci doar să-i urmărească muncind. În ultima vreme fuseseră din ce în ce mai multe zile în care doar se odihnise, citind în dormitor sau în conservator, păstrându-și energia pentru a îndeplini doar acele sarcini pe care era obligată să le facă. Nu mai coborâse de câteva zile și era nerăbdătoare să vadă cum progresase lucrarea.

— April? o chemă ea.

— Ah, Joanna, strigă April, întorcându-și capul spre ușă. Intră, străine. N-am observat că erai acolo, jos. Era pe schelă, lucrând la un colț.

— Te superi dacă mă uit puțin? întrebă Joanna. Promit să fiu tăcută ca un șoricel. Aș vrea doar să văd cum merge.

— Sigur, e foarte bine, spuse April. Trage-ți un scaun și așează-te comod. Dar stai mai la distanță ca să nu te acoperi cu praf de ciment.

— Mulțumesc, spuse Joanna. Nici nu vei ști că sunt aici.

Woody o privi cu colțul ochiului, dar nu spuse nimic. Continuă să umple spațiul de fundal.

Joanna își trase un taburet într-un colț și se așeză, privind în jur. Din fericire, munca la grotă progresa conform programului și erau zile în care se putea observa cu ușurință efectul spectaculos al lucrului. Uneori, totuși, treceau zile întregi fără să se observe vreun progres vizibil.

Azi, fu fericită Joanna să descopere, era una dintre acele zile mărețe în care se putea observa progresul. Pe când privea prin cameră, simți o bucurie și o împlinire imensă, cauzate de un lucru ambițios, aproape terminat. Tavanul și constelațiile lui erau o minune, iar nișele în care vor sta, pe piedestale, busturi încrustate cu scoici erau complet terminate. Efectele fantastice de pe tavan fuseseră obținute folosindu-se o mare varietate de scoici. April făcuse chiar și un cub din scoici, în spatele căruia zidurile păreau a sclipi în zeci de soiuri de pietre prețioase.

Putea vedea și unde fuseseră lăsate spații goale. Acelea, știa, urmau să fie completate cu orhidee din scoici. Joanna trebui să-și muște limba ca să nu spună nimic și reuși să-și păstreze laudele până la cină. April îi promisese că va mânca împreună cu ea în acea zi, așa că vor discuta atunci.

April continua să muncească în tăcere, poziționând cu grijă scoicile, dar, în ciuda concentrației, era conștientă tot timpul de prezența Joannei. Luni întregi Joanna se învârtise într-una pe acolo, rugând-o pe April să cineze sau să dejuneze cu ea, dar, în ultimele săptămâni, vizitele ei deveniseră din ce în ce mai rare. April știa de ce, bineînțeles, dar făcuse tot posibilul să pară că nu observă, pentru că știa că așa voia Joanna.

Își dăduse seama și că Joanna devenise nerăbdătoare, dar știa din ce provenea acest sentiment: se temea că nu va apuca să vadă grota terminată. Dar April nu putea face nimic pentru a grăbi proiectul. Muncea cât de mult putea, muncea peste program, sperând să poată termina la timp.

Așeză ultima scoică în poziție, o ținu acolo un moment, apoi îi dădu drumul și se dădu înapoi ca să vadă efectul de ansamblu. Era minunat, se decise ea. Mai bine nu se putea.

— Woody, spuse ea, vrei să fii un înger și să-mi dai o cutie cu scoici de acolo, te rog?

— O clipă, April, spuse el, așezând cu grijă o bucată de sidef pe fundal.

April se uită în jos la el, văzându-l cum stătea în lotus, sprijinit de zid, muncind, acoperit din cap până în picioare cu ciment și praf fin de ciment, la fel ca ea. Zâmbi, văzând cât era de comic. Se plânseseră unul altuia că erau obligați să-și spele părul în fiecare seară, dar se hotărâseră că era mai bine așa decât să poarte o cască de baie toată ziua.

— Hei, Woody, spuse ea, buclele alea frumoase ale tale au albit cam timpuriu.

El râse.

— Mda, sigur; eu, în locul tău, n-aș spune nimic. Părul tău blond seamănă grozav cu al unei babe, îi spuse el. Se mișcă, se ridică în picioare, apoi găsi cutia cu scoici, o duse la schelă și i-o dădu.

— Mersi, Woody, spuse ea, punând cutia pe planșeul pe care stătea.

— În regulă, răspunse el. Se întoarse la locul lui, așezându-se iar în poziția lotus și reîncepu să lucreze.

Joanna rămase așa multă vreme, urmărindu-i din colțul ei. Erau prieteni buni, asta observase de când Woody începuse s-o ajute pe April și munceau foarte bine împreună, așa de adaptați unul cu celălalt încât păreau să aibă un cod secret, doar al lor.

Ca limbajul secret al prietenilor foarte apropiați, se gândi ea. *Sau amanți.*

Trebuia să recunoască faptul că Woody era foarte atrăgător — fizic, cel puțin — și își dădea seama că așa era pentru multe femei. Mai ales pentru acelea care căutau o partidă de sex cu râsete, mulți mușchi și fără obligații.

După ce-i urmărise câteva săptămâni, observase că el părea s-o protejeze continuu pe April și simțise că putea fi chiar gelos pe legăturile ei cu alți oameni. Un lucru era sigur, se gândi Joanna. Dacă Woody nu era îndrăgostit de April, atunci voia în mod sigur s-o adauge pe lista cuceririlor lui și, credea Joanna, va juca multă vreme rolul fratelui mai mare doar ca s-o atragă.

În timpul conversațiilor cu April, Joanna își dăduse seama că aceasta era aproape convinsă că Woody era în realitate fratele mai mare pe care dorea să-l aibă în preajmă. O amuzau legăturile lui cu alte femei, necrezând că ea însăși ar putea fi rănită... Dar Joanna se temea că April va fi rănită totuși de el și se întreba ce avea de făcut. Și, în plus, nu voia ca ceva sau cineva să intervină în prietenia lui April cu ea — sau cu Josh.

— Ai fost foarte tăcută, spuse April, apropiindu-se de Joanna.

Joanna tresări, pierdută cum fusese în gânduri. Râse.

— Ți-am spus că voi fi tăcută ca un șoricel, spuse ea. Munca mergea așa de bine încât n-am vrut să vă întrerup.

April privi în jur, zâmbind.

— Chiar începe să arate minunat, spuse ea cu mândrie în glas.

— Mai mâncăm împreună? o întrebă Joanna.

— Da, spuse April. Trebuie doar să mă duc în baie și să mă curăț puțin.

— Bine, răspunse Joanna. Ne întâlnim pe terasă. Cred că voi mai rămâne un timp aici să absorb atmosfera care începe să se formeze.

— Ce amuzantă ești, spuse April, zâmbind. Dar înțeleg. Ne vedem peste câteva minute. Porni spre ușă, apoi se întoarse.

— Woody, spuse ea, ne vedem cam într-o oră.

— E-n regulă, spuse el. Stătea în cealaltă parte a camerei, ștergându-și mâinile pe o cârpă.

Joanna îl urmări un timp, apoi își drese vocea.

— Tu te duci acasă la masă, Woody? îl întrebă. Încă se mai prefăceau că nu se cunoșteau dinainte.

Woody continuă să-și șteargă mâinile și nu se uită la ea.

— Uneori, răspunse el. Dar, de obicei, mănânc ceva aici.

— Ar trebui să rămâi și tu la masă într-o zi, spuse Joanna, mai mult din politețe decât din alt motiv.

— A, de obicei mă întâlnesc cu cineva la masă, spuse el. Dar mersi. Azvârli cârpa. Ne mai vedem noi, spuse el, îndreptându-se spre ușă.

Sunt sigură că da, se gândi Joanna, urmărindu-l cum iese plin de mândrie din grotă.

Capitolul douăzeci

Christina ajunse prima, strecurându-se prin ceața groasă în parcare, și se îndreptă spre capătul sudic, după cum o instruise Peter. Privind de jur împrejur, nu zări decât una sau două mașini.

Coborî și merse cu grijă spre rampa de lemn care ducea, peste dune, la apartamentele de lux. Din fericire, al lui era cel din capătul sudic, pentru că nu reușea să-și dea seama unde încep și unde se termină apartamentele.

Doamne, se gândi ea, *de ce trebuie să fie întotdeauna așa? Să ne întâlnim doar în locuri din astea sinistre.* Dar, bineînțeles, știa răspunsul la această întrebare. Nu trebuia să fie văzuți împreună. Și astfel, astăzi se întâlneau în locuința secretă de pe plajă a lui Peter.

Eucalipți uriași și pini torturați de vânt se scuturau cu zgomot în briza puternică ce venea dinspre ocean, iar nisipul, fin și tăios, o lovea pe față, înțepând-o puternic.

Doamne, se gândi ea, scoțând o eșarfă de mătase din geantă și punându-și-o pe față. *E de-a dreptul sinistru.* Dar nu-i păsa. Nu astăzi. Pentru că urma să se întâlnească cu Peter și de-abia aștepta.

O porni cu grijă în susul rampei de lemn, agățându-se de balustradă, tocurile înalte îngreunându-i mersul. *Ar*

fi trebuit să port pantofi fără tocuri, se gândi ea. Dar se răzgândi. *Nu, lui Peter îi place să mă vadă îmbrăcată elegant. I se pare că așa arăt foarte clasată.* Cuvântul lui, *clasată.* Chicoti, gândindu-se că ceea ce făceau ei era oricum, doar clasat nu.

În vârful rampei, ceața era și mai groasă. Rămase acolo, cu eșarfa ținută protector, trăgându-și puțin răsuflarea, căutând un semn care să-i indice direcția corectă.

N-o s-o găsesc niciodată pe ceața asta. Apoi zări o plăcuță de lemn cu numere de alamă pe ea. Săgeata indica în dreapta ei pentru unitatea 803. Urmări săgeata până ce ajunse, în susul unor scări, la numărul 803.

Christina respiră adânc, apoi începu să urce, cu ochii fixați pe ușă. Ajunse în vârf și se opri, înjurând țigările și plămânii ei de treizeci și șase de ani. Apoi își continuă drumul pe terasă și, ridicându-se pe vârfuri, se întinse înspre pragul de sus al ușii, după cheie.

Da, aici este, se gândi. *Cheile spre nirvana.*

Intră și-și scoase eșarfa, apoi închise ușa. Aruncându-și pantofii, privi în jur. Chiar în față era bucătăria, apoi livingul, dincolo de care era o fereastră uriașă care dădea spre mare. În acea zi, priveliștea era colorată exclusiv în tente de gri și alb de ceață.

Își culese pantofii și intră în living. Apartamentul era decorat în întregime în tonuri de alb și era dotat cu scaune și canapele mari, moderne, confortabile, tot albe, și mese mari, ieftine, din lemn. *Plictisitor, dar comod,* se gândi ea. Lăsându-și pantofii pe jos, lângă canapea, își puse eșarfa pe umăr, apoi se îndreptă spre fereastră și se așeză în fața ei, încercând să zărească marea.

Ceața era amețitoare, se gândi ea. Stătea acolo, pierzând noțiunea timpului, cu ochii privind în gol.

Se gândi că vechea cabană de lemn pe care Joanna și Josh o aranjaseră așa de frumos era undeva, jos, pe plajă, una dintre ultimele cabane existente de-a lungul coastei. Acum ferme și afaceri uriașe — ale unor oameni deștepți ca Peter — înghițiseră aproape tot terenul. *Cabana aceea veche valorează o avere, probabil,* se gândi ea, privind în continuare spre marea invizibilă.

Fu gata să țipe simțind niște brațe uriașe înconjurând-o și căldura unui trup solid apăsat pe al ei. Îi putea simți respirația pe gât. Dar își dădu seama repede că era doar Peter.

— Of, Doamne, se plânse ea, cu genunchii moi, tremurând. Tu... tu...!

— Te-ai speriat, iubito? o întrebă el, liniștit, îngropându-și gura în ceafa ei, lingându-i sarea care o acoperea în întregime.

— Of, Isuse, ... Peter! oftă ea. Cine nu s-ar fi speriat? Ar fi putut fi un violator sadic... sau cam așa ceva. Nu mai e nimeni pe aici.

El râse și o întoarse cu fața spre el, cu ochii lui de obsidian fixați pe ai ei.

— Mda, dar eram doar eu, nu?

Ea îl privi în ochi și își dădu seama că îl bucura teama ei.

— Eu... eu...

El o trase cu putere înspre el și o sărută pe gură. Lacom, dușmănos. Apoi se trase înapoi, lăsând-o gâfâind și îi șopti:

— Îți place, nu-i așa, iubito?

Christina simți cum începe iar să tremure, dar, de data aceasta, nu din cauza șocului. Era ca și cum ceva ascuns în cel mai secret loc al ființei ei îi răspundea. Și era o parte a ei asupra căreia nu avea nici un control. Putea simți cum se umezește între coapse și cum pulsul i-o ia razna. Era cuprinsă acum de dorință și orice rezerve ar fi avut dispăruseră, ca și cum ar fi fost culese de ceața care se învârtejea la fereastra din spatele ei, și ar fi fost duse într-o altă lume.

— Da, șopti ea. Îmi place, Peter. Oh, da, îmi place.

— Mda, scumpo, așa mă gândeam și eu.

Îi trase eșarfa de mătase de pe umăr și o aranjă repede într-o legătură pentru ochi. Îi urmări mișcările dibace cu fascinație. Apoi, înainte să-și dea seama ce face el, se trezi cu legătura pe ochi — strânsă și opacă — legată după ceafă.

— Peter! șopti ea. Eu... nu mai văd nimic! Eu...

— Sst, suflă el. O apucă de mâini și o conduse în dormitor.

— Ce... ce vrei să faci? se văicări ea.

— Sst, șopti el iar. O să-ți placă foarte mult, iubito.

Îl simți cum începe să-i scoată hainele, repede și fără fasoane, nerăbdător să ajungă la pielea ei goală. După ce termină, ea rămase tremurând în fața lui, știind totuși că teama și excitarea sexuală aveau farmecul lor.

Îl auzi cum se dezbracă și își dori să-l fi putut vedea, dar simțea că trebuie să rămână liniștită. Cum ar fi vrut să vadă magnificul lui corp puternic, fiecare părticică a lui, expus în fața ochilor ei dornici! Cât era de nerăbdătoare să-l simtă lângă ea! *În* ea!

Ca și cum ar fi ascultat de comanda ei, îi simți mâinile pe ea, mângâindu-i sânii, apoi alunecând în jos spre coapse. Apoi mângâindu-i fesele și spatele.

Christina se gândi că va înnebuni de dorință, dar continuă să tacă, gâfâind de plăcere, nedorind să se amestece în scenariul imaginat de el.

Acum mâinile lui erau iar pe sânii ei, strângându-i încet, apoi mai tare, ciupindu-i sfârcurile roz, ușor la început, apoi din ce în ce mai tare, până ce ea simți că nu ar mai fi putut suporta o secundă în plus plăcerea transformată în durere. El se opri brusc și ea simți gura lui fierbinte și umedă pe sânul ei drept, limba lingând-o încet, apoi mai repede pe când mâna lui se strecurase între coapsele ei, lovind-o ușor, înainte ca un deget să înceapă să exploreze, să maseze, să mângâie.

— Ah... ah... ah! țipă Christina, incapabilă să mai tacă. Of, Dumnezeule, Peter! Întinse o mână spre penisul lui, dar el îi prinse mâinile și i le duse la spate.

Apoi ea simți cum el își eliberează o mână pe care i-o pune pe umăr, împingând-o în jos, în genunchi în fața lui. Îi eliberă mâinile și îi împinse fața lângă el, frecând-o de testiculele lui umflate.

Limba Christinei începu să lingă frenetic, ca o femeie lihnită, și, în cele din urmă îi împinse capul spre penis. Ea îl luă în gură și aproape țipă când simți cât de enorm este. Îl linse și îl linse, cuprinzând cât de mult putea.

Mâinile lui îi împinseră capul spre el, mișcându-l înainte și înapoi până ce ea nu mai reuși să apuce nimic. Atunci el o împinse și mai tare, încât ea aproape se sufocă înainte de a se opri și a-i îndepărta capul de el.

— Mda, scumpo, șopti el, ți-a plăcut, nu-i așa? Hm?

Ochii Christinei erau plini de lacrimi de sufocare, dar ea era mai cucerită ca niciodată de corpul lui puternic, minunat.

Oh, da, șopti ea, răgușită.

O ridică și o aruncă în pat.

— Ah, exclamă Christina, pierzându-și respirația.

Dar, înainte de a mai putea protesta, înainte de a ști ce mai urmează, el era pe ea, depărtându-i picioarele cu genunchii, apoi urcându-se pe ea ca o fiară vicioasă, intrând în ea, umplând-o cum nu mai fusese umplută vreodată.

Pentru o clipă se gândi că se va rupe în bucăți, dar, pe când el își începu mișcările brutale, intrând în ea fără milă, corpul ei răspunse prompt, mișcându-se împreună cu al lui, bucuroasă de penisul lui uriaș, aproape plângând când el îl scoase, doar ca să-l mai bage o dată, și mai cu forță, țintuind-o de pat.

Văzu stele verzi în fața ochilor legați și corpul ei începu să se zbată sălbatic pe când valuri de plăcere o cutremurau, corpul ei pompând nebunește lângă al lui. Peter se ridică și mai intră o dată în ea, apoi mugi ca un taur când penisul lui masiv explodă în ea, umplând-o cu sucurile lui, corpul lui cutremurându-se deasupra ei. Ea țipă, incapabilă să se mai abțină și simți cum trupul ei devine rigid înainte de ultima convulsie, cea mai puternică.

Se prăbușiră într-o grămadă de carne transpirată, gâfâind, agățați unul de celălalt, penisul lui încă în ea. Trecu un timp înainte ca vreunul dintre ei să poată vorbi și Christina fu cea care vorbi mai întâi.

— Oh, ... Doamne, ... Peter, gâfâi ea. Poți... poți să... mă legi... oricând la ochi.

Râseră amândoi, apoi el o lovi jucăuș și se rostogoli pe o parte.

— Ți-a plăcut,nu, scumpo? întrebă el, mândru.

— Oh, da, chiar mi-a plăcut, spuse ea. Se întinse să-și scoată eșarfa, dar Peter o împinse și o dezlegă chiar el. Trase eșarfa, apoi și-o înconjură în jurul pumnului, ca un boxer, și începu să lovească pe pântece.

Christina clipi și-i privi mâna pe când îi lovea stomacul, apoi îl privi în ochi.

— Va trebui să ne mai jucăm așa, îi spuse el, privind-o cu ochii lui de obsidian. Știi? Poate chiar să mai inventăm ceva. Ca să fie mai excitant.

Întorcându-i privirea, observă că el nu glumea, că voia să fie mai grozav, mă rog, un fel de a spune. Și, în timp ce în străfundurile ei acest lucru i se părea bizar, chiar respingător, Christina se decise că nu-i păsa nici cât o ceapă degerată. Îl voia pe acest bărbat, voia să-l păstreze. Și, în afară de asta, niciodată nu fusese așa de excitant. Așa că de ce nu?

Încuviință, privindu-l în continuare în ochi.

Zâmbind, el se aplecă și o sărută pe buze, apoi se retrase și se ridică, întinzându-se după țigările și bricheta pe care le lăsase pe noptieră atunci când se dezbrăcase.

Aprinse o țigară și i-o dădu ei, apoi își aprinse una pentru el. Christina se mișcă, rezemându-și capul pe umărul lui, iar el îi înconjură umerii cu brațele.

— Deci ce voiai să vorbim despre sora ta? o întrebă el,

eliberând un nor de fum albăstrui. S-au supărat pentru ultima problemă minoră pe care au avut-o?

Christina se trase mai aproape de el.

— N-o să-ți vină să crezi, spuse ea.

— Încearcă-mă, replică Peter.

— Este mult mai mult decât ultima problemă de la pepinieră, spuse ea. Joanna e bolnavă. Va muri. Vocea ei era lipsită de emoție, dar simțea totuși un ghem neplăcut în stomac.

El o privi ciudat, apoi zâmbi.

— Mă păcălești, îi spuse.

— Nu, răspunse Christina, cu fumul ieșindu-i din nări. Mai are cel mult câteva luni. Cancer. Își strivi țigara într-o scrumieră, apoi se întoarse spre el. Deci, spuse ea, lovindu-l cu unghia peste buze, dacă știi să tragi de timp, locul va fi al tău. Cu cățel și purcel. Josh va fi încântat să scape de el. Zâmbi. Sunt sigură de asta.

Privind-o fix, lăsă țigara deoparte și îi trase degetul pe care îl plimba pe buzele lui. Deschise gura și începu să-l lingă, plimbându-și mâna în jos pe brațul ei, apoi peste piept, prinzându-i sfârcurile.

Christinei i se tăie respirația, iar trupul ei se lăsă în jos pe pat, privindu-l încă fix. În câteva momente el era iar peste ea, rapid și puternic, adorându-i trupul cum nu o mai făcuse nimeni până atunci, ca și cum cele spuse de ea n-ar fi făcut decât să-i aprindă și mai puternic dorința.

Merită, se gândi ea, cuprinsă de extaz, cu trupul începând să se agite sub al lui. *Merită orice preț aș plăti pentru asta.*

Capitolul douăzeci și unu

Marele Morris Beige Rolls Royce Corniche intră maiestuos în curte. Christina stătea comod pe scaunul moale, din piele, al șoferului. Între două degete pline cu bijuterii ținea o țigară de parcă ar fi fost tot un accesoriu de modă.

Connie, care auzise mașina, se uită pe fereastră să vadă cine era și oftă.

— Oh, nu, la naiba! Cățeaua a apărut zburând pe coada ei scumpă de mătură. O ura pe Christina cu o patimă pe care cu greu o putea ascunde — iar uneori chiar nu reușea — și îi era groază de vizitele ei. Se duse în bucătărie, unde April o ajuta să pregătească o mâncare simplă pe care s-o ducă la piscină.

April privi în sus și zâmbi când o văzu.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă, văzându-i expresia disperată.

Connie se rezemă de tocul ușii cu o expresie dezgustată.

— Sora Joannei a venit iar, scuipă ea.

Ochii lui April se lărgiră de uimire.

— Aici? Așa, neanunțată?

— Da, spuse Connie. E în curte. Pe mătura pe care a zburat.

April nu se putu abține să nu râdă. Era la curent cu

ura lui Connie față de Christina — și față de toate femeile asemenea ei — care era tolerată de Joanna și de Josh, uneori chiar cu amuzament.

Totuși, nici unul dintre ei nu-și dădea seama de profunzimea urii lui Connie. Nici nu înțelegeau că ea dorea nespus să trăiască precum Christina, să aibă tot ce avea Christina. Pe scrut, nu-și dădeau seama că ura lui Connie provenea din invidie.

— Mă duc s-o întâmpin, Connie, spuse ea. Tu poți rămâne, dacă vrei. Și nu este nevoie s-o chemi pe Joanna să vină tot drumul până aici. O voi duce eu pe sora ei la piscină.

April lăsă jos tava pe care o încărcase cu farfurii și tacâmuri și se grăbi spre ușa din față. O deschise și se holbă la priveliștea uimitoare din fața ochilor ei.

Faimoasa Christina von Leydon era îmbrăcată ca pentru o plimbare de după-amiază pe Via Condotti. Stătea lângă un Rolls Royce decapotabil enorm, cu părul prins într-o eșarfă Hermès viu colorată, legată la baza gâtului, cu o pălărie neagră gauche legată sub bărbie. Ochelari uriași Jackie O îi ascundeau practic fața. O bluză albă de mătase era legată la brâu și descheiată tot până acolo. Purta pantaloni albi de mătase și sandale roșii cu tocuri cui. Pe braț avea o poșetă mică Vuitton.

— Christina? rosti April, nedumerită.

Christina se întoarse și își trase ochelarii de pe nas, ca s-o vadă mai bine pe April.

— Da? răspunse ea, disprețuitoare. Tu cine ești?

— Îmi pare rău, spuse April, coborând scările și apropiindu-se de ea. Sunt April Woodward, se prezentă ea, întinzând mâna. Lucrez pentru sora ta.

— Da, înțeleg, spuse Christina, privind-o de sus până jos și ignorând mâna întinsă. Cred că e o treabă cam murdară, nu?

April privi la rămășițele de praf de ciment pe care nu reușise să le curețe înainte de masă.

— Ei, da, cam este, admise ea.

— Mhm, mormăi Christina.

— Nu cred că Joanna te așteaptă, spuse April, nedorind s-o lase pe această femeie antipatică s-o intimideze.

— Nu. Este o vizită surpriză și nu prea cred că ar fi fost o surpriză dacă aș fi anunțat-o, nu? replică Christina. Se uită, peste umărul lui April, către casă.

Connie cobora treptele, privind-o suspicioasă pe Christina.

— Ah, Connie, strigă Christina. Mă bucur să te văd — și ai venit la țanc. Fii o scumpă și du-mi bagajele înăuntru.

— Sunt multe? întrebă April.

— Nimica toată, spuse Christina, nepăsătoare. Connie se poate descurca.

— Bine, spuse April. Dacă vrei, poți veni cu mine. Joanna este la grotă și bănuiesc că vrea să te vadă.

— Grotă? întrebă Christina. Ce grotă? Ce naiba se întâmplă?

— Vei vedea, spuse April, misterioasă. Este ceva la care lucrează Joanna.

April o conduse spre grotă.

Connie se uită în portbagajul mașinii cu uimire. *Genți Louis Vuitton,* se gândi ea. *Desigur! Tone. Să mai zic că n-am noroc!*

— Arăți minunat, spuse Christina, întinzând brațele subțiri, bronzate.

Joanna, care se odihnea într-un șezlong, urmărind mersul lucrării, se ridică în picioare. O îmbrățișă pe Christina și se sărutară.

— Iar tu arăți... foarte strălucitoare, spuse Joanna.

— Așa! exclamă Christina. Mi se văd toate liftingurile și liposucțiunile pe care le-am suportat. Apoi zâmbi, cu dinții ei strălucitor de albi. Dar nu e chiar așa de rău, nu?

Joanna râse.

— Nu, chiar nu este.

— Și acum, spuse Christina, ce e cu... grota asta?

Observă pentru prima oară încăperea în care era și rămase cu brațele desfăcute.

— Vai, Joanna, este minunat! exclamă ea în timp ce se uita prin grotă.

— Trebuie să-i mulțumim acestei tinere doamne pentru asta, spuse Joanna, arătând spre April, care le urmărea fascinată. Deși v-ați întâlnit deja April, aceasta este sora mea, Christina, și Christina, aceasta este magiciana care a făcut toată treaba.

April dădu din cap.

— Mă bucur să te întâlnesc, Christina.

— Și eu, spuse Christina, privind-o critic.

— Ah, și acesta este ajutorul ei, spuse Joanna, arătându-i-l pe Woody, care cimenta niște scoici. Woody, aceasta este sora mea, Christina.

Woody privi încruntat, dădu din cap și mormăi ceva.

— Și eu mă bucur să te cunosc, spuse Christina, sarcastică. Apoi o privi pe Joanna și îi făcu cu ochiul. Este un proiect uriaș.

— Da, răspunse Joanna. Consumă mii și mii de scoici și o grămadă de muncă.

— Ei, e absolut minunat, spuse Christina, chiar dacă puțin exagerat. Dar voiam să spun, de ce, Joanna? Mai ales acum...

Christina își dădu seama ce greșeală era să facă și cuvintele i se stinseră pe buze. Spuse doar:

— Vreau să zic, e puțin cam mult. Ai făcut atâtea pentru casa asta veche.

April încercă să pară nepăsătoare, dar Christina, ai cărei ochi de vultur rareori pierdeau ceva, fu sigură că observase o licărire în ochii lui April.

Știe despre boala Joannei, se gândi Christina. Se întrebă de ce o străină — o muncitoare oarecare — cunoștea un astfel de secret și se hotărî să întrebe mai târziu.

— O fac pentru că așa vreau eu, spuse Joanna, știind că sora ei n-ar fi putut să contrazică un astfel de argument. Oricum, ne pregăteam să mâncăm lângă piscină. Vrei să te răcorești și să vii și tu?

— Grozav, spuse Christina. Dar vreau să-mi aranjez și lucrurile.

— Te conduc atunci mai întâi în casă, spuse Joanna. Se întoarse spre April. Mai întârziem puțin masa, April. Ne întoarcem repede.

April zâmbi și încuviință.

Joanna o conduse pe Christina afară, apoi o luară printre meri spre piscină, Christina mergând greu din cauza tocurilor înalte.

— Cine e *asta?* întrebă Christina, după ce se îndepărtaseră.

— April? Este un înger care știe să lucreze cu scoici și pietricele. Am văzut o grădină aranjată de ea la Ingrid Wilson și ne-a plăcut amândurora, așa că am angajat-o să facă o grotă din grajd. Este o plăcere să o ai prin preajmă, o adevărată prietenă.

Christina, care fusese întotdeauna irațional de geloasă pe toate prietenele surorii ei, nu-i plăcu ce auzi.

— Și tipul? întrebă ea. Cine e?

— Woody Pearlman, un prieten al lui April, spuse Joanna, pe când ajunseră în zona piscinei. Are un magazin de închiriat în Capitola, dar o ajută uneori pe April la proiectele mari.

— E un dulcic, chicoti Christina ca o fetișcană. Dar e foarte grosolan.

— Așa e el, spuse Joanna, nemaidorind să discute despre Woody.

— Hm, comentă Christina. Îmi pare rău. Pare a avea un corp grozav sub toate hainele alea. Pariez că e grozav la o tăvăleală în fân.

— Christina! râse Joanna. Uneori nu-mi vine să cred.

— Ei, nu vorbeam serios, replică Christina. Dar... ei bine, chiar arată grozav.

— N-ai pic de rușine, spuse Joanna, amuzată. Ajunseră la casă și intrară în bucătărie.

Connie avea o tavă plină în mână și era gata să o ducă pe terasă.

— Bagajele sunt în camera de oaspeți obișnuită, îi spuse Christinei.

— Ai despachetat totul? o întrebă Christina.

Connie o privi cu înșelătoarea ei expresie adormită.

— No, îi răspunse ea. Credeam că lucrurile tale sunt așa de speciale încât doar tu știi ce să faci cu ele.

Christina o privi pe Joanna cu o expresie pe jumătate uimită și pe jumătate mânioasă.

Joanna dădu din umeri.

— Te ajut eu să despachetezi.

— Nu, nu, răspunse Christina repede. Mă descurc singură. Și, în afară de asta, sunt sigură că ai nevoie să te odihnești... sau cam așa ceva... înainte de masă?

— Mă simt bine, spuse Joanna. Ne întâlnim lângă piscină peste câteva minute.

— Grozav, spuse Christina. Ieși din bucătărie și se îndreptă spre holul de intrare.

Joanna se întoarse spre Connie.

— Connie, îi spuse ea. Știu că nu-ți place Christina și mai știu eu că sora mea e o adevărată pacoste dacă vrea. Dar nu te-ai putea comporta puțin mai civilizat?

Connie o privi la fel de somnoroasă.

— Poftim? Crezi că nu-mi place? Că nu sunt amabilă cu ea?

— *Știu* că nu ești, spuse Joanna. Și *tu* știi că eu știu.

— Nici nu mă gândesc măcar la cățeaua aia sintetică, spuse Connie disprețuitoare.

Joanna oftă, apoi se întoarse pe terasă. Aproape râsese cu voce tare la comentariul lui Connie, dar nu dorea să-i încurajeze antipatia față de Christina. Sora ei era și așa o problemă, fără complicațiile suplimentare create de Connie. Se îndreptă spre piscină și se așeză sub o umbrelă.

Fu tentată să-l sune pe Josh la pepinieră să-i spună de vizita inopinată a Christinei, dar se decise să nu-l deranjeze cu astfel de știri.

Săracul Josh, se gândi ea. *Îi este și așa destul de greu să se descurce și fără Christina aici.*

N-ar fi trebuit să-i spun, se decise ea. Poate intențiile Christinei erau cele mai bune, dar Joanna știa că sora ei îi va înnebuni pe amândoi în câteva zile, dacă nu în câteva ore. Își mai dădu seama și că sora ei era incapabilă să se comporte normal, așa cum dorea ea.

Și acum? se întrebă ea.

Știa că Christina va încerca să-i fie *prea* de ajutor într-un mod nepotrivit. Și, în decursul acestui proces, comportarea ei îi va îndepărta complet pe Connie, Josh și April, adică tocmai persoanele apropiate de ea.

Trebuie să fac ceva să îndrept situația, se gândi ea, *și ar trebui să încep chiar acum.*

Se ridică de la masă și se îndreptă spre grotă. Va începe prin a o invita pe April la cină, chiar dacă era deja invitată să ia prânzul cu ei. În afara faptului că Joanna o voia acolo, April va acționa ca un tampon între ea și Christina. Știa că Christina nu va discuta despre boala ei în fața unei persoane pe care o considera străină.

Prânzul decurse liniștit, cu Christina dominând conversația, distrându-le pe Joanna și pe April cu ultimele pozne ale bogătașilor răsfățați din San Francisco până în Montecito. Acum masa se sfârșise, iar Christina și Joanna puneau ultimele farfurii pe tăvile mari care urmau să fie duse la bucătărie. Connie plecase mai devreme, nedorind să rămână să servească la masă și să curețe așa cum făcea de obicei când aveau oaspeți. Joanna știa de ce, bineînțeles, dar nu se opusese.

— Te rog, spuse April pentru a doua oară, lasă-mă și pe mine să fac ceva.

— Nu, spuse Joanna. Tu ești musafir și, în afară de asta, noi două terminăm imediat.

— Și, ciripi Christina, vrem să discutăm și noi ca între surori, nu-i așa, Joanna?

— Da, sigur, răspunse Joanna, ca să-i facă pe plac.

Terminară de încărcat tăvile și se îndreptară spre bucătărie, lăsându-i pe Josh și pe April singuri pe terasă. Josh sorbi puțină cafea și o privi zâmbind pe April.

— Ce părere ai despre sora cea mare? spuse el.

April zâmbi și ea.

— Ei bine, comentă ea, e o figură. Este frumoasă și inteligentă și poate fi foarte incisivă și amuzantă, dar... Îl privi și dădu din umeri.

— Dar ce? întrebă el.

— Ei bine, se aventură April, ea pare și autoritară, și sarcastică, și îngâmfată, și meschină, și... Se opri și-l privi rușinată pe Josh.

El râse.

— Continuă, o încurajă el. Nu te opri chiar acum când era mai interesant.

— Îmi... îmi pare rău, se scuză April. Cred că am sărit peste cal.

— Știi că nu-i adevărat, April, spuse Josh. Faci parte din familie. Râse iar. Și, ca toate familiile, avem problemele noastre.

— N-am vrut să fiu răutăcioasă, spuse April. Sau așa prezumptioasă. La urma urmei, de-abia am cunoscut-o.

— Mda, spuse Josh, amuzat. Cred că ai nimerit-o. Se uită în depărtare. Eu aș vrea să nu fie aici și știu că Joanna e de aceeași părere. Nu cred că Joanna o vrea aici — Josh se opri și se uită la ea — nu până la sfârșit. Sau chiar deloc.

Fără să vrea, April simți un fior înghețat de frică pe șira spinării. Joanna părea așa de sănătoasă mai tot timpul, chiar dacă se odihnea foarte mult, încât boala ei începuse să pară oarecum ireală și, vorbind despre ea, o făceau să devină iar foarte reală. Era, se gândi ea, ca și cum ar fi acceptat existența răului. Simți nevoia să schimbe subiectul.

— Cum merge treaba la pepinieră? întrebă ea. Joanna nu mi-a mai spus nimic în ultima vreme.

— Bine, răspunse Josh. Bate în lemn. Bătu cu pumnul în masă. Sper să nu mai avem și alte ghinioane. Chiar nu avem nevoie de ele. O privi și zâmbi. Nu trebuie să te întreb cum merge munca ta. Joanna e încântată, și eu la fel.

April simți că roșește și se uită în altă parte. Adora laudele lui, în ciuda remușcărilor pe care le simțea. *De fiecare dată când mă laudă, oricât de puțin, simt într-un fel că o trădez pe Joanna pentru că-mi place așa de mult. Dar vreau să aud și mai mult! Of, ce să mă fac?*

Christina se uită pe fereastra bibliotecii pe când se tolănea pe canapeaua de piele Chesterfield. Zâmbi acru, apoi se întoarse, răvășindu-și nervoasă șuvițele policolore de păr cu unghiile lăcuite cu ojă Jezebel. Brățările grele de aur, încrustate cu pietre semiprețioase îi

clincăneau la încheieturi. Înghiți o porție serioasă de coniac, apoi trase din țigară.

Deci, se gândi ea, *pitulicea mică și cenușie de la grotă rămâne la cină. Și e în limbă după Josh. Ce convenabil.*

Trăsăturile i se contorsionară într-o mască de ură. *Mă doare în cot de Josh Lawrence, dar să fiu a naibii dacă o să las o cerșetoare aici — în casa în care am crescut — și să devină stăpână. Purtându-se ca o călugăriță, când este evident că nu e decât o parașută. O să termin cu asta, chiar acum!*

Își strivi țigara în scrumieră, se ridică în picioare și se îndreptă spre terasă. Fu cât pe aci să se lovească de Joanna.

— Unde te duci așa grăbită? o întrebă pe Christina.

— Tocmai ieșeam pe terasă, spuse Christina. Văd că Josh și ființa aceea, April, par să se simtă foarte bine împreună. O privi pe Joanna.

Joanna râse.

— Stai jos și lasă-i în pace, spuse ea. Ei sunt bine, iar noi putem discuta.

Christina ezită, dar se așeză iar pe canapea.

— Și, oricum, ce fel de nume este April? spuse ea cu un ton răutăcios.

Joanna râse iar.

— Vai cât de rea poți fi, Christina. April e cel mai bun om din lume.

— Sunt sigură, răspunse sarcastic Christina. Își aprinse o țigară și se uită la Joanna prin norișorul de fum.

— Crezi că și-o pune cu aiuritul ăla de Woody?

— Habar n-am, spuse Joanna, exasperată. Nu-i plăcea interesul Christinei pentru Woody.

Joanna se gândi că sora ei este exact ca foștii ei soți în această privință. Toți fuseseră libidinoși, veșnic încurcându-se cu alte femei mai tinere, iar Christina nu se lăsa nici ea mai prejos și-și găsea câte un băiat de jucărie.

Nu, se gândi Joanna, nu-i plăcea chestia asta deloc. Putea simți o situație potențial explozivă în formare, o complicație pe care nu o anticipase.

Apoi își dădu brusc seama ce trebuie să facă. Avea deja un plan în care era inclus și posomorâtul domn Woody Pearlman. Va începe acest plan mai repede și va omorî două păsări dintr-un foc. Mulțumită, își îndreptă atenția asupra surorii ei.

— Și acum Christina, draga mea, îi spuse ea, când ziceai că pleci?

Capitolul douăzeci și doi

Josh o luă la goană pe hol, îndreptându-se spre dormitor, aproape fără să respire. Venise de la pepinieră de îndată ce April îl chemase.

Ea se îndrepta spre el și, înainte ca el să poată spune ceva, își puse un deget pe buze.

— Doarme acum, șopti ea.

— Ce... ce este? întrebă el, gâfâind. Ce s-a întâmplat, April?

Simți mâna ei pe umăr.

— Să mergem jos, spuse ea, trăgându-l de mână. Gestul era așa de natural încât nici unul dintre ei nu se simți stânjenit.

Coborâră scările împreună și ieșiră pe terasă unde se așezară la masa mare de teck.

Josh o privi temător.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, April, îi ceru el. Încerca din greu să-și controleze panica din voce.

April îi strânse mâna ca pentru a-i da putere.

— Eram jos la grotă, spuse ea, calmă. Joanna a început să se plângă de o durere groaznică de cap și de o încețoșare a vederii. Așa că am chemat doctorul.

April respiră greu, apoi continuă.

— I-am dat o doză mare de calmant și niște pastile de dormit, cum mi-a spus doctorul. Cred că va mai dormi o vreme, apoi se va scula și se va simți bine.

Ochii lui Josh nu părăsiră fața lui April, și începu să-i mângâie mâna.

— Slavă Domnului că erai aici, spuse el. Toate astea... ei bine, va fi greu pentru noi toți. Mai ales cu ea aici, acasă. Dar știi că nu trebuie să faci astfel de lucruri. Pot angaja...

— Oprește-te, Josh, spuse April, cu o voce hotărâtă. Nici să nu te gândești. Joanna, în general, se simte bine și mie îmi place să stea în grotă cu mine. Așa pot s-o și urmăresc. Așa că... nu te mai gândi la o infirmieră sau... mai știu eu la ce.

— Apreciez asta, April, spuse el, liniștit.

— Ți-am spus că voi fi aici pentru Joanna, spuse ea, și vorbeam serios.

Abia atunci observa că ea era în hainele de lucru, cu părul ciufulit și plin de praf de ciment.

— Te-ai întrerupt din lucru, spuse el, arătând spre hainele ei.

— Ah, asta, spuse ea, râzând încet. Ei, nu este important, nu?

El zâmbi.

— Nu, nu cred că este în împrejurările de față. Încruntându-se, întrebă:

— Unde erau Christina și Connie când se întâmplau toate astea?

April dădu din cap.

— Nu știu, îi răspunse. Știu doar că Christina a ple-

cat undeva în dimineața asta pentru că așa mi-a spus Joanna. La cumpărături, cred. Connie a intrat și a făcut puțină curățenie, apoi a plecat să cumpere zarzavaturi.

— Și e tot plecată?

— Da, încuviință ea. Știu că are multe de făcut de când e Christina aici. Mi-a spus Joanna. Eram în grotă. Știi, discutam ce scoici să folosim și care orhidee sunt mai potrivite. Din astea.

Se opri și se uită spre piscină, începând să plângă.

— Ne simțeam așa de bine și tocmai atunci s-a întâmplat. Vocea i se frânse, dar continuă. Așa, deodată, fără nici un avertisment.

Josh o luă de mână.

— Ai fost foarte curajoasă, April, spuse ea.

Ea dădu din cap.

— Joanna este cea curajoasă, spuse ea.

Rămaseră tăcuți o clipă, apoi April își privi ceasul.

— Mai bine să mă întorc la lucru, spuse ea. Voiam să mă duc mai târziu la pepinieră, să mă hotărăsc ce orhidee să folosesc în final pentru grotă, dar Woody nu este aici azi, iar eu am mult de lucru.

— N-a putut să vină?

— Nu știu, spuse April. Ar fi trebuit să fie aici, dar nu a apărut. De obicei nu procedează așa, deci nu știu ce se întâmplă. Poate avea mult de lucru. Îl privi pe Josh și zâmbi. Cred că e o zi din alea nebune.

— Cred că da, spuse el.

— Dar, Josh, spuse April, nu te îngrijora pentru Joanna. Dacă trebuie să te întorci la pepinieră, voi veni eu din când în când în casă să văd ce mai face. Doctorul spune că va dormi un timp. Deci mă pot descurca.

— Nu, spuse el. Apreciez oferta, dar tu trebuie să te întorci la lucru. Îl voi chema pe Carl. El se poate descurca foarte bine la pepinieră, iar eu voi rămâne aici. Poate voi mai face niște polenizări.

— Bine, spuse April, dar tot voi veni să văd ce mai face Joanna.

El o mai strânse o dată de mână.

— Bine, spuse el, amândoi ne vom descurca. Privi gânditor un moment. Mă întreb dacă Christina se va întoarce la masă.

— Păi, dacă se întoarce, spuse April, e majoră și știe unde e frigiderul, nu?

Figura lui Josh se lumină.

— Asta era ideea, râse el.

Christina zăcea răstignită în uriașul pat, cu încheieturile legate de marginea de sus a patului și cu picioarele de partea de jos. Eșarfa Hermès pe care el i-o legase atât de eficient în jurul ochilor o orbea.

Trupul ei tremura din cauza amestecului de teamă și anticipație. După trei soți și nenumărați amanți, nu mai fusese excitată sexual astfel niciodată. Fiecare fibră a ființei sale era concentrată asupra lui Peter Rossi și asupra a ceea ce va mai face el în continuare, cum îi va mai satisface apetitul ei insațiabil pentru el.

Se desfătase deja cu penisul lui uriaș, făcuse deja dragoste cu testicolele lui uriașe, pline cu nectar, iar el îi răscolise, la rândul lui, tot trupul, mâinile lui puternice și buzele senzuale și limba puternică torturând-o în mii de feluri încântătoare.

Acum simțea mișcare în cameră, deplasări de curenți de aer, ca și cum ceața de afară ar fi intrat înăuntru, ondulându-se în bucle pe care le putea simți pe trupul ei.

Oare ce face? se întrebă ea. Apoi îl simți lângă ea, cu trupul lui puternic, musculos, aflat la marginea patului, pregătindu-se să se urce pe ea și s-o atace fără milă. Coapsele ei tremurau iar, atât de lacomă era după el și când îi simți degetele puternice intrând în ea, țipă o dată, un țipăt atât de alarmă cât și de extaz, supunându-se cu plăcere dorințelor lui. El o exploră brutal, iar ea cedă, țipând, cerând mai mult, și mai mult.

Mâna lui se retrase la fel de rapid precum intrase, el se retrase și se târî peste pat, peste ea, pregătindu-se, era sigură, s-o pătrundă. Ceea ce el și făcu, plonjând sălbatic în ea, cu mâinile sub fundul ei, împingând-o cu forță spre el.

Ea veni imediat, țipând pe când corpul ei se zvârcolea incontrolabil și se contorsiona în jurul lui, cuprinsă de spasme care o duceau la o culme a extazului pe care nu crezuse că o poate atinge vreodată. Când el explodă în ea răcnind ca un animal, ea ar fi vrut să-l cuprindă cu brațele și să-și înfigă unghiile în el, trăgându-l mai aproape de ea, ca să-l savureze mai bine.

Terminară și rămaseră amândoi gâfâind ca niște animale sălbatice, cu trupurile acoperite de o peliculă fină de transpirație. Mirosul trupurilor lor era un amestec de sex, senzualitate împărtășită și dorințe împlinite.

Când respirația le reveni la normal, Christina emise doar un „Ooof", incapabilă pe moment să găsească vorbe care să-i descrie satisfacția, împlinirea pe care i-o oferea acest bărbat puternic.

Fără să rostească un cuvânt, el se dădu jos de pe ea, apoi coborî din pat.

Ce mai face acum? se miră ea, dorind încă să-i simtă mângâierile.

Îl auzi învârtindu-se în cameră. Suna de parcă s-ar fi îmbrăcat. Doamne, se gândi ea, oare ce crede că face?

Se zbătu să-și desfacă legăturile care o țineau fixată de pat, alarmată de tăcerea lui continuă și de faptul că el părea să se îmbrace.

— Peter? gâfâi ea într-un târziu. Ce... ce tot faci?

Auzi cum își trage fermoarul de la pantaloni, cum își închide catarama de la curea, apoi fâșâitul țesăturii pe când el își trăgea jacheta.

— Peter? spuse ea, de data aceasta mai tare, iritată. Ce naiba faci?

El continua să tacă, iar ea se smuci cu putere, încercând să se elibereze.

— Peter, aproape țipă ea, dă-mi drumul.

Apoi auzi șoaptele sibilante.

Șoapte?

Mintea ei era năucită și nu putea gândi. Începea să se sperie, iar un văl de transpirație îi acoperi trupul

— Peter! strigă ea, smucindu-se frenetic. Dă-mi drumul! Acum! Începu să geamă ca un copil până când...

Râsete?

Dar nu râsul lui adânc, masculin.

Nu, era râs de femeie. Un râs crud, batjocoritor.

Christina simți că-i vine să leșine și începu să se lupte ca o posedată cu șnururile care o țineau legată, corpul ei tresărind și smucindu-se pe pat. Apoi începu să țipe și să plângă în același timp, implorându-l s-o elibereze.

Brusc, simți greutatea lui pe pat și mâna lui pe gura ei, iar ea începu să respire frenetic.

— Liniștește-te, scumpo, zise el calm. Liniștește-te. Sunt aici.

Ea gemu, încă speriată, întrebându-se despre ce era vorba.

— Acum îmi iau mâna, spuse el, dar o pun înapoi dacă scoți vreun afurisit de sunet. Ai înțeles?

Christina dădu din cap. Orice, orice, se gândi ea. Doar să scap de asta.

— Du-te și așteaptă în mașină.

Urmă un alt hohot de râs înfundat — feminin! — ca și cum persoana respectivă ar fi încercat să se abțină, după care auzi pași ușori ieșind din cameră. Auzi ușa din față a apartamentului trântindu-se.

Christina simți cum începe să tremure din tot corpul, dar era din cauza fricii și a epuizării, nu a dorințelor satisfăcute.

Îl simți dându-se jos din pat, dar nu spuse nimic, atât era de șocată de întorsătura pe care o luaseră evenimentele.

— Acum te voi dezlega, iubito, spuse el. După aceea voi pleca. Ai înțeles?

Ea încuviință din nou, dar nu spuse nimic.

Îl simți eliberându-i mai întâi piciorul drept, apoi pe cel stâng, la fel de rapid și de eficient precum o legase. Ea începu să-și miște picioarele ușor, ca să restabilească circulația. El se duse înapoi la capul patului și îi dezlegă brațul stâng.

Pe cât de repede începuse, se și opri.

— Iar acum o voi șterge, scumpo, îi spuse. Îți poți dezlega singură celălalt braț, apoi poți pleca. Închide doar ușa în urma ta.

— Ce... cine..., începuse.

— Fă ce ți-am spus, spuse el, amenințător.

— Dar, Peter, se jelui ea, nefericită. Cine... cine a fost? Și cum rămâne cu noi? Ce...?

— Nu există nici un *noi*, scumpo, spuse el, răutăcios. Nu mai am nevoie de tine. Așa că uită toate astea sau ești moartă. Înțelegi?

Pentru o clipă Christinei nu-i veni să-și creadă urechilor. Apoi mintea i se aprinse de mânie. Voia să se năpustească la el cu unghiile, cu dinții, să-l sfâșie în bucăți. Dar frica o făcu să tacă.

— Ciao, îl auzi spunând încet. Apoi îl auzi părăsind camera și închizând ușa din față.

Începu frenetic să-și smulgă legătura de la ochi cu mâna liberă. Nu era prea ușor, pentru că el o legase bine. După ce o scoase, își deschise ochii și clipi de câteva ori ca să se obișnuiască cu lumina. Privi împrejur. Nu mai era nimeni în cameră, desigur. Începu repede să-și dezlege mâna dreaptă, încurcându-se din cauză că era nervoasă, dar reușind în cele din urmă. Cu mâna în sfârșit liberă, se scuturâ și își masă încheieturile ca să se dezmorțească.

Sări în picioare și se năpusti la ușa din față. O întredeschise și se uită în parcare. Dar nu zări decât ceața. Nimeni și nimic. Se auzeau doar miriade de păsări marine, țipetele lor un plâns singuratic în urechile ei.

Se întoarse în dormitor și se îmbrăcă. Doar după ce se îmbrăcă își permise să se așeze și să plângă, la început liniștit, ținându-și capul în mâini, apoi dându-și drumul, țipând și bătând cu pumnii în pat.

Epuizată în cele din urmă, cu trupul dureros din cauza

convulsiilor, se ridică în picioare, clătinându-se pe tocuri și se duse în baie. Aprinse lumina și se uită în oglindă. Ce bine arăt! se gândi ea. Smulse un Kleenex din cutie și își șterse rimelul care-i cursese pe obraji și urmele lacrimilor. Apoi, înainte de a începe iar să plângă, își recuperă geanta din dormitor, se întoarse în baie, apoi cotrobăi prin geantă până-și descoperi trusa de machiaj.

Uitându-se iar în oglindă, începu să se machieze, încercând să-și controleze mâna care îi tremura. După ce repară stricăciunile, în limita posibilului, aruncă trusa înapoi în geantă și dădu să stingă lumina. Dar, gândindu-se mai bine, mai căută în geantă până ce descoperi dermatograful. Îl scoase, apoi îl ținu un moment în fața oglinzii.

Nu, n-o să meargă, se gândi ea. Prea ușor de curățat.

Se întoarse în dormitor, unde își scoase pantofii și se urcă în pat. Scoțând plasa de pescuit prost făcută care era atârnată deasupra patului, o aruncă peste oglindă, care se sparse.

Bravo, se gândi ea, deși nu se bucura cu adevărat pentru distrugerea făcută.

Luând dermatograful în mână, începu să scrie pe zid, cu litere cât mai groase. După ce termină, coborî din pat, își puse pantofii, își luă geanta și se îndreptă spre ușa băii. Se întoarse și-și admiră capodopera: F... GUNOAIE, scria. Dedesubt mai era scris: PORCULE. O săgeată arăta înspre pat.

Mulțumită de realizările ei literare și de zugrăveala care va fi necesară ca să le ascundă, se întoarse și părăsi apartamentul fără să mai privească în urmă.

Capitolul douăzeci și trei

Soarele îndepărtase ceața și se strecura printre ferestrele camerei de zi. Josh plecase la muncă, iar Connie era ocupată la etaj. April o salutase scurt, apoi se dusese la grotă. Muncea singură de câteva zile pentru că Woody rămăsese în urmă cu treaba la magazinul lui și urma să se întoarcă abia săptămâna viitoare. Joanna și Christina stăteau singure la masă, bându-și cafeaua de dimineață.

— Mă simt grozav, spuse Joanna, și nu mințea. Trecuse o săptămână de când nu mai avusese dureri de cap și tulburări de vedere, și ultimul episod, deși înfricoșător, părea de acum ceva îndepărtat.

— L-ai sunat pe Vincent? întrebă ea.

— Oh, da, răspunse Christina. Cu bancurile lui tâmpite gen cine se scoală de dimineață..., doar că se gândește la altfel de sculat.

Joanna zâmbi.

— Dar părul tău este perfect, Joanna, spuse ea, observând că sora ei era foarte machiată. Pe cât de bun spun ei că ar fi Vincent, nu înțeleg de ce vrei să-l tot aranjezi.

Christina își mângâie șuvițele multicolore de păr blond cu mâna plină de bijuterii.

— Dragă, nu este niciodată perfect, spuse ea. Iar

Vincent, în ciuda faptului că stă într-un loc uitat de Dumnezeu, este unul dintre cei mai buni coafori pe care i-am întâlnit. Poate lucra chiar și fără să se uite.

— Da, înțeleg ce vrei să spui, îi zise Joanna, care n-o prea ascultase. Nu-și putea imagina de ce sora ei cheltuiește atâta timp și atâția bani pe felul cum arată. Ea s-ar fi plictisit de moarte. Dar poate chiar plictiseala o făcea pe Christina să fie așa de preocupată de aspectul ei, se gândi.

— Păcat că nu poți veni cu mine, spuse Christina, deși fusese sigură de refuzul Joannei chiar înainte de a o întreba. L-am putea convinge pe Vincent să facă ceva excitant cu părul tău. Ar fi nostim.

— Nu, spuse Joanna. Am câteva drumuri de făcut și nu pot pierde timpul. Oricum, îmi place cum mă tunde Jonathan.

— Dar nu-ți schimbi niciodată tunsoarea!

— Și nici n-o voi schimba, o necăji Joanna.

— Vai, spuse Christina, ce plictiseală!

— Oricum, spuse Joanna, pot să te las în drum, dacă vrei. Doar dacă nu vrei să-ți iei mașina.

— Voi fi plecată mult, spuse Christina. Poate mă duc și pe la magazine. Să văd locurile noi. Deci ar fi mai bine să mergem fiecare pe drumul ei. Apoi se opri și coborî vocea. Ești sigură că nu pățești nimic dacă te las singură? Aș putea sta aici sau aș putea veni cu tine.

— Ah, nu, răspunse Joanna. Mulțumesc pentru grijă, dar mă simt bine. Vezi-ți de treburile tale.

— Dacă spui tu. Christina se ridică în picioare și se întinse. Îmi iau o jachetă și plec, atunci. Nu vreau să-l las

pe Vincent să aștepte. Se aplecă și o sărută pe Joanna. Pe mai târziu.

— Pa, răspunse Joanna. Distracție plăcută.

— Sigur, ciripi Christina pe când ieșea din cameră.

Joanna rămase uitându-se pe fereastră. Christina se comporta ciudat, se gândi ea. Fusese plângăreață o vreme, până ce Joanna o întrebase motivul, dar apoi fusese neașteptat de veselă și foarte agitată. Drumurile la magazinele locale — tunsoarea de aici — prânzurile și cinele cu prieteni pe care Joanna nu știa că îi avea: Aceasta era o altă Christină, una care o surprindea pe Joanna.

Ei, nu-i nimic, se gândi ea, *atâta timp cât e fericită.*

Apoi Joanna se gândi că mai bine și-ar vedea de treburi. *Timpul zboară,* se gândi ea, *și nu vreau să pierd nici un moment.*

Joanna ieși din curte și o porni pe înșelătorul drum de munte. Ajunse la bancă în zece minute, parcă și intră. Afacerea pe care o avea în minte trebuia s-o facă personal, nu prin telefon sau prin agent. După o vreme se întoarse la mașină, încântată de plicul gros pe care-l avea în geantă.

Se îndreptă spre orășelul Capitola. În douăzeci de minute ajunse în pitoreasca localitate de pe malul oceanului, cu clădirile ei victoriene și magazinele scumpe, dintre care multe aparțineau artizanilor locali.

Fiind o zi lucrătoare, era ușor de parcat chiar în fața magazinului. O adolescentă apăru din spatele tejghelei:

— Pot să vă ajut cu ceva? Avea părul lung, decolorat de soare și era foarte bronzată.

— Nu cred, spuse Joanna. Vreau să vorbesc cu domnul Pearlman.

— Nu este aici, spuse fata.

— Știi cumva dacă este acasă?

Fata ezită, apoi răspunse.

— Eu... eu chiar că nu știu. Dar pot să-i transmit un mesaj.

Joanna o privi fix. Fata mințea, de asta era sigură.

— Nu, spuse ea. Voi reveni mai târziu.

— Bine, răspunse fata.

Joanna se întoarse și ieși din magazin, apoi se duse pe o latură a clădirii, unde o scară de lemn ducea la etaj. Știa de la April că el locuia la etaj. Joanna o întrebase de ce șchioapătă, iar April îi spusese că alunecase coborând scările de la apartamentul lui Woody.

Joanna privi treptele decolorate de soare și respiră adânc. *Începe,* se gândi ea și începu să urce. În vârful scărilor deschise ușa-paravan și bătu cu pumnul în ușa apartamentului. Nici un răspuns. Bătu iar, de data aceasta mai tare. Tot nici un răspuns.

Apoi zări butonul, alb pe vremuri, al unei sonerii montate pe ușă. Apăsă pe el, sperând că va funcționa. Și chiar funcționa, pentru că-l auzea din interior.

Ușa se deschise puțin și Woody privi afară. Ochii lui mari, întunecați se lărgiră, dar, după un moment, figura lui recăpătase expresia de ce-naiba-îmi-pasă-mie.

— Bună, zise el. Ce vrei?

— Putem vorbi între patru ochi? întrebă Joanna.

— Îmi pare rău, dar îs cam ocupat acușicălea.

— Este foarte important, spuse Joanna. Și cred că, dacă nu vei asculta, vei fi un om mai sărac.

— Bine, bine, așteaptă o clipă să pun ceva pe mine.

— În regulă, răspunse ea, observând abia atunci că el ținea ceva ca un prosop în jurul taliei.

El dispăru, dar lăsă ușa puțin deschisă. Joanna aștepta răbdătoare afară, neplăcându-i ce avea de făcut, dar hotărâtă să continue.

Woody se întoarse și deschise ușa.

— Intră, îi spuse, arătând cu degetul spre cameră.

Joanna intră în apartament și privi împrejur. Fu surprinsă să vadă acuarele și picturi agățate de perete; pe multe le recunoscu ca aparținând unor artiști locali. Mobila era scumpă, dar modernă și austeră. Din hol se auzea în surdină muzică de jazz.

— Sper că nu durează mult, spuse el, pentru că trebuie să cobor.

— Doar un minut, răspunse Joanna, brusc nesigură de felul în care va aborda subiectul.

— La ce te gândești? o întrebă el, studiind-o din partea opusă a camerei. Îmbrăcat doar în șort, părea mai mare și mai musculos ca niciodată, părul lui părea și mai zburlit, iar ochii întunecați îi străluceau.

Joanna nu se simțea deloc în largul ei, dar se avântă.

— Nu-mi place să mă amestec în viața oamenilor, spuse ea, privindu-l în ochi, dar este foarte important să știu ceva.

— Ce? întrebă Woody, privind-o de sus. Se legăna ușor pe picioare, ținându-și mâinile încrucișate pe piept. Părea să fie amuzat de disconfortul ei, deși Joanna își putea da seama că era nervos. Nu am nici un secret. Dă-i drumul.

— O iubești pe April? întrebă Joanna, privindu-l fix.

El încetă să se mai legene și rămase perfect nemișcat. Se uită în jos, apoi iar în sus. Se lovi peste bărbie cu o mână.

— Nu cred că este treaba ta, spuse el în cele din urmă.

— Credeam că ai spus că nu ai secrete, comentă Joanna, cu o voce calmă, dar fermă.

— Nu am, confirmă el, supărat.

— Atunci ce... începu Joanna.

— Cred că ești prea intimă, bruscă el, din nou arțăgos, dar dacă vrei să știi, mda, cred că s-ar putea s-o iubesc pe April.

— „Crezi", îl maimuțări Joanna. Deci nu ești sigur dacă o iubești? insistă ea, cu inima bătându-i, sperând că el nu va spune „da". Venise aici convinsă că Woody era seducătorul egoist, plin de testosteron, care funcționa pe principiul că nici unei femei nu trebuie să-i fie refuzate minunatele plăceri oferite de trupul lui.

— Păi... spuse Woody, scărpinându-se în cap, o cunosc pe April demult, și pe fostul ei soț, știi? Ea e talentată, și deșteaptă, și sexi, și...

El dădu din umeri, iar Joanna simți cum ghemotocul din stomac îi dispare, înlocuit de o senzație de triumf.

— Și ea ce crezi că simte pentru tine? întrebă Joanna.

— Prietenie, spuse el, fără să ezite. Sunt ca un frate mai mare, cred. Se strâmbă. Doar că frații mai mari nu au obiceiul să-și dorească să se culce cu surioarele lor mai mici, zic eu.

Joanna zâmbi, dar continuă.

— Din ceea ce mi-a spus April, asta nu s-a întâmplat.

Rânjetul lui dispăru, fiind înlocuit de o încruntătură.

— Dacă știi așa de al dracului de mult, mârâi el, atunci ce cauți aici? Se opri, încrucișându-și iar brațele pe piept și începând să se legene pe călcâie. Și, în afară de asta, continuă el, lui April s-ar putea să înceapă să-i placă, înțelegi? Așa li se întâmplă femeilor.

Postura lui n-o impresiona pe Joanna, nici nu o speria.

— Te-ai putea gândi s-o lași pe April în pace? întrebă ea. Vreau să spun, să te scuzi într-un fel, apoi să dispari din viața ei? Pentru totdeauna.

El se holbă la ea, cu ochii scânteindu-i în semiîntuneric.

— La ce dracu' te gândești?

— Cred că știi, spuse Joanna, cu ochii fixați pe ai lui, în ciuda răutății pe care o zărea acolo. Dacă te-aș plăti? Crezi că te-ai putea descurca?

— Să mă plătești? o întrebă el, nedumerit.

— Ai putea? insistă Joanna. Te-ai putea descurca?

— Ești nebună, spuse el.

— Poate, dar cu asta n-ai răspuns la întrebarea mea. Dacă ți-aș da, să zicem, cincizeci de mii de dolari, ai dispărea din viața lui April? Vreau să spun, pentru totdeauna.

— Cincizeci de mii? repetă el.

Joanna încuviință tăcută.

— Vorbești... serios?

Joanna încuviință iar.

El își continuă legănatul lent, apoi, în cele din urmă, dădu din cap, la început ezitant, cu părul sârmos căzându-i pe frunte, apoi mai hotărât. Își încetă legănatul și o privi.

— Mda, aprobă el. Pentru cincizeci de bătrâne m-aș căra.

— Vei suna, te vei scuza și apoi te vei ține cu adevărat deoparte?

— Mda, spuse el. O voi suna diseară. Îi voi spune că am întâlnit femeia vieții mele. Îi voi spune să stea deoparte, să nu-mi încurce ploile. Voi dispărea din viața ei.

Joanna se hotărî să-l creadă, chiar dacă era un ticălos de prima clasă. Scoase plicul cel mare din geantă și i-l dădu.

— Poftim, spuse, mă aștept să-ți ții cuvântul.

Woody încuviință și luă plicul de la ea. Nu voia să-i ofere plăcerea de a-l vedea cum deschide plicul să numere banii, dar nu reuși să reziste ispitei și îl rupse imediat, convingându-se că erau chiar cincizeci de mii de dolari în el.

— Să nu spui nimănui nici o vorbă despre asta, îl avertiză Joanna. Dacă-i spui lui April, te va da deoparte ca pe un cartof stricat pentru că îi este silă de cei care iau mită.

Woody puse plicul pe o canapea. Joanna îl urmărea cu privirea, izbită de ceea ce văzuse. O pereche de sandale Gucci, cu toc înalt, identice cu ale Christinei, zăceau pe jos în fața canapelei. Pe canapea era aruncată o jachetă de piele, tot de la Gucci, tot identică cu a Christinei. Și, peste jachetă, era o geantă de umăr din piele neagră. Tot de la Gucci și tot identică cu a Christinei.

Inima Joannei începu să bată iute. Era sigură că se albise la față și respiră adânc de câteva ori ca să se liniștească.

Woody o văzu uitându-se fix la canapea, apoi îi zări expresia.

După un moment, ea îl privi cu un zâmbet strâmb.

— Ce mai pot spune? zise el. Toate mă doresc.

Joanna se întoarse să plece, dar se opri în prag.

— Dar nu April, comentă ea. Apoi o porni pe scări în jos.

Woody își scoase capul pe ușă și o strigă, iar Joanna se întoarse să-l privească.

— Și dacă... n-aș fi făcut târgul cu tine? o întrebă.

Joanna zâmbi.

— Eram sigură că-l vei face.

Apoi își continuă drumul spre mașină Porni motorul și plecă, grăbită să scape de Woody și de scena sordidă care se petrecuse în apartamentul acestuia. O scenă pusă la cale de ea însăși, doar ca să descopere promiscuitatea surorii ei.

Doamne, se gândi ea, *cred că semănăm mai mult decât am fost vreodată gata să admit.*

Trebui să se oprească la următorul semafor De cealaltă parte a străzii, într-o parcare, zărise un Morris Beige Rolls Royce Corniche.

Al Christinei, se gândi ea. *Trebuie să fie* ***al ei****. Deci sigur a fost aici.*

Semaforul trecu pe verde, iar Joanna apăsă accelerația, dornică să plece din Capitola. Scena urâtă prin care trecuse o făcuse nerăbdătoare să facă o baie ca să spele mizerabilele amintiri.

Sigur, n-am nici un ***drept să*** *mă supăr pe Christina,* se gândi ea nenorocită. *Nici* ***eu*** *nu sunt mai bună Niciodată nu m-am coborât atât de jos. Mită! Și pentru cineva pe care, în ciuda defectelor, April îl apreciază.*

Dar nu-i părea rău, se decise. A, nu. Pentru că-l scosese de-a binelea din viața lui April, făcându-i loc lui Josh. Desigur, nu se gândise la Christina.

Și unde naiba se va ajunge? se întrebă ea. Dar nu știa și se gândi că nici nu-i pasă. Woody era îndepărtat din viața lui April și asta era tot ceea ce conta. Nu-și dăduse ea seama de caracterul lui Woody de la prima vedere?

Nu, se gândi Joanna. *Oi fi eu păcătoasă, dar nu-mi pare câtuși de puțin rău că am procedat așa. Totul e cum nu se poate mai bine. Acum e cu adevărat bine.*

Capitolul douăzeci și patru

Joanna traversă podețul care ducea spre piscină și o spionă pe Christina, care stătea tolănită pe un șezlong, cu o pălărie pe față și cu niște uriași ochelari de soare pe nas. Era îmbrăcată într-un bikini portocaliu și, ca de obicei, își lăsa tot corpul să se bronzeze în timp ce își proteja fața de efectele nedorite ale soarelui.

Trăgându-se mai aproape de sora ei, Christina privi în sus.

— Te-ai trezit, spuse ea veselă, ca și cum toate ar fi fost în ordine. Cum te simți azi, iubito?

— Minunat, spuse Joanna.

— Ești sigură? o întrebă Christina.

— Da, răspunse Joanna, încercând să nu pară prea exasperată.

— De ce nu iei loc? spuse Christina. Mă uit prin reviste. Acum, prin *Vogue* sunt toate noutățile de iarnă.

— Nu am timp, replică Joanna. Mă duc jos la grotă s-o văd pe April.

— Ah, spuse Christina. Bine, sper că nu o să te surmenezi prea tare acolo, în tot praful acela de ciment. Mai bine te-ai relaxa aici, la soare.

— Nu te instala prea confortabil, spuse Joanna, pri-

vind corpul subțire al surorii ei, pentru că aș vrea să pleci cel târziu mâine dimineață.

Christina lăsă jos revista și-și luă ochelarii de pe nas.

— Ce... vrei să spui? întrebă ea, inocentă.

— Cred că am vorbit destul de clar, spuse Joanna. Ți-aș fi spus de ieri, dar nu te-am văzut pentru că ai venit foarte târziu noaptea trecută.

— Ei bine, zise Christina, eu... eu...

— Nu contează, Christina, spuse Joanna. Pregătește-te doar să pleci mâine dimineață. Am destule probleme și fără tine aici.

— Dar..., protestă Christina.

— Este suficient să pleci! spuse Joanna printre dinții încleștați. Apoi trecu de Christina și o porni înspre grotă. Nu dorea să discute evenimentele zilei trecute cu Christina. N-avea idee ce-i spusese Woody și nici nu-i păsa. Dorea doar să plece Christina.

Când intră în grotă o găsi pe April pe o scară, muncind singură.

— Salut, zâmbi ea spre Joanna. Mă bucur că ești aici. Dacă vrei să vizitezi pot coborî într-un minut și ne putem uita pe desenele de orhidee pe care le-am făcut.

— Grozav, spuse Joanna. Se uită prin camera cea mare, zâmbind. Știu că am spus-o de o mie de ori, April, dar e mult mai minunat decât mă așteptam.

— După cum am spus și eu de o mie de ori, ai și tu un merit în asta, răspunse April. Dar, oricum, mulțumesc.

Joanna curăță un scaun și se așeză.

— Apropo, unde este Woody? întrebă ea, cu o voce normală. Azi nu a venit să te ajute?

April începu să coboare.

— Îți povestesc imediat. Când ajunse jos, își scoase șorțul prăfuit, îl puse pe scară, își șterse mâinile, apoi se curăță pe față și pe mâini cu un prosop curat, agățat afară, pe un cârlig. După ce termină, se întoarse și turnă niște apă minerală într-un pahar.

— Vrei și tu? o întrebă pe Joanna.

— Acum nu, mulțumesc.

April luă o dușcă bună de apă, apoi trase un taburet mic lângă scaunul pe care stătea Joanna. Se așeză și oftă.

— Ai venit la momentul potrivit pentru o pauză, spuse ea.

— Ah, bine, spuse Joanna. Nu-mi place să mă amestec, dar îmi place să mă uit cum lucrezi și să te urmăresc atunci când nu te deranjează.

— Pe *mine* nu mă deranjează niciodată, spuse April, dar cred că uneori îl deranjezi pe Woody.

— Am înțeles, spuse Joanna. Nu cred că se omoară după mine.

— Nu trebuie să-ți mai faci griji pentru el, spuse April.

— Ce vrei să spui?

— M-a sunat să-mi spună că nu mai vine, spuse April. E prea ocupat cu munca lui și a și întâlnit o persoană deosebită. Spune că — ridică un deget în aer — e femeia vieții lui. Așa că... nu mai vrea să mă vadă. O privi pe Joanna, zâmbind fericită.

— Și cum te simți? o întrebă Joanna. Ești supărată? Știu că tu și Woody erați prieteni, și tot restul.

— Acum mă simt puțin ciudat, spuse April. Încă nu m-am obișnuit cu ideea, dar sunt sigură că voi reuși. Mi-a

spus că va veni să mă vadă dacă mă voi simți deprimată. Să mergem la cină sau la un film. De când m-am mutat aici, el a fost totul pentru mine, știai? Nu am fost niciodată cu adevărat singură.

— Mi-ai spus, încuviință Joanna.

April mai bău niște apă și râse.

— Adevărul este că devenisem puțin nervoasă din cauza lui Woody. Începuse să devină prea apropiat, prea cloșcă, și n-aș fi vrut să-i spun să mă lase în pace și să-i rănesc sentimentele. Sub toți mușchii ăia e un tip destul de timid.

— Sunt sigură că și-ar fi revenit, spuse Joanna.

April dădu din cap.

— Și-ar fi revenit destul de repede, cred, spuse ea. O privi pe Joanna și râse. Din câte mi-a spus a avut haremuri de femei pe vremuri și știu, de când ieșeam cu el, că le atrage ca un magnet.

— Așa am și eu impresia, spuse Joanna.

— Oricum, spuse April, cred că începuse să devină prea dependent de mine. Și prea protector. Cel puțin pentru o persoană considerată doar ca prieten. Și viceversa, cred. Râse. Uneori ne descurcăm mai bine pe cont propriu cu singurătatea, nu?

— Știu ce vrei să spui, aprobă Joanna. Trebuie să învățăm să ne bazăm pe noi înșene, pe forțele noastre proprii și dacă depindem de altcineva ca să ne ajute, ...

— În acest caz nu ajungem să ne cunoaștem niciodată cu adevărat, nu? Nu suntem niciodată în stare să ne bazăm pe noi înșene. April privi gânditoare în depărtare pentru o vreme. Pe scrut, mă simt ușurată pentru că tot tim-

pul mă bătea la cap cu dragostea — nu era agresiv, dar îmi dădeam seama. Și nu s-ar fi potrivit cu mine. Nu Woody.

— Mă bucur că nu te simți rănită, spuse Joanna. Și sunt sigură că cineva îi va lua locul.

April chicoti.

— Da, dar aici cine mă va ajuta? Asta-i întrebarea de un milion de dolari. Trebuie să încerc să-mi caut ajutor.

— Lasă-mă pe mine să te ajut, spuse Joanna.

April o privi uimită.

— Tu? Să mă ajuți? Dar, Joanna, vreau să zic...

— Vrei să zici în starea în care mă aflu acum, spuse Joanna. Cu boala mea.

April o privi fix, cu fața roșie, dar nu spuse nimic. Nu știa ce ar fi putut spune.

— Da, știu că știi și tu, spuse Joanna cu o voce blândă. Nu-i nimic.

April se uită spre ușă și-și strânse mâinile fără să-și dea seama, înainte de a o privi iar pe Joanna.

— Cum... ai aflat? întrebă ea în cele din urmă.

— Ah, din nimicuri, spuse Joanna. Din priviri. Din îngrijorare. Nu că n-ai fi fost și mai înainte îngrijorată pentru mine, dar acum ești mai mult ca de obicei. Și știu că ți-ai dat seama și din gafele făcute de Christina când a venit la grotă.

Apoi râse ușor.

— Și am fost sigură când am văzut mașina lui Josh la ușa ta chiar în ziua în care i-am spus lui. Joanna zâmbi poznaș. Venisem la tine, dar nu m-am mai oprit când am văzut mașina lui Josh, pentru că mi-am dat seama că a venit să-ți spună.

April o privi speriată.

Joanna începu să râdă iar, și April începu și ea să râdă.

— Mă bucur că Josh ți-a spus și ție, spuse Joanna.

— Și eu mă bucur că a avut încredere în mine.

Joanna chicoti.

— Nu te îngrijora, April, spuse ea. În legătură cu încrederea pe care tu și Josh o împărtășiți. Mă... mă încântă mai mult decât îți închipui.

April o privi cu un amestec de mirare și afecțiune, neștiind cum să-i răspundă.

Joanna zâmbi.

— Oricum, mă bucur că știi și sunt sigură că, deși știi că voi muri, nu mă consideri deja moartă. Nu crezi că ar trebui să oprești acest proiect. Știi la fel de bine ca mine că este o parte a ceea ce vreau să las în urma mea. Pentru Josh. Și pentru tine, de asemenea.

April simți cum îi dau lacrimile, dar era hotărâtă să nu plângă.

— Cred că ești foarte curajoasă, spuse ea, când reuși să vorbească.

— Fac doar ceea ce mi se pare normal să fac, spuse Joanna. Cred că tu și Josh sunteți cei curajoși, adăugă ea. Să continuați așa cum ați făcut, întrebându-vă în același timp ce să faceți cu mine. Presupun că Josh ți-a spus pentru că avea nevoie de ajutor.

April încuviință.

— Da, spuse ea. Trebuia să vorbească cu cineva.

— Mă bucur că te-a ales pe tine, spuse Joanna. Este foarte vulnerabil, April, la fel ca și noi.

— Știu, spuse April.

— Am fost o adevărată echipă de când ne-am cunos-

cut, Josh și cu mine, continuă Joanna. Și supărarea mea cea mare este că echipa va fi descompletată prin moartea mea. Aș... aș vrea mai mult decât orice ca Josh să facă parte iar dintr-o echipă și după... după ce nu voi mai fi.

Ochii ei mov priviră pătrunzători în ochii lui April.

— Josh a iubit viața — viața pe care am dus-o împreună — nu doar datorită mie. Afacerea și tot restul au însemnat foarte mult pentru el și sper că va continua la fel. Sper că va continua să se lupte cu frații Rossi. Dar îl cunosc pe Josh și știu că se descurcă mai bine cu un partener și de aceea sper, sper cu disperare, că se va recăsători. Cu cât mai curând după moartea mea, cu atât mai bine.

Joanna se întoarse spre April privind-o cu o intensitate înspăimântătoare a privirii.

— Ar însemna mai mult decât orice pentru mine, spuse Joanna în continuare, ca el să aibă pe cineva, alături de care să poată lupta mai departe, să poată construi mai departe minunata viață pe care am dus-o împreună.

April reuși să-i suporte privirea, dar întreaga ei ființă era prinsă într-un vârtej de emoții contradictorii. Rămăsese fără glas în urma discursului Joannei și era sigură că percepuse mesajul ascuns în spatele lui.

Se simți slăbită o clipă, dar știa că trebuie să fie tot atât de puternică pe cât credea Joanna că este.

— Și acum, spuse Joanna cu o voce liniștită, trebuie să-mi arăți de unde să încep. Se ridică în picioare și-și puse o mână pe umărul lui April, zâmbind. Trebuie să-mi arăți cum să fac treaba lui Woody.

Ziua fusese mai obositoare ca de obicei, se gândi April când ajunse în curte, acolo unde era parcat vechiul ei Wagonner. În afara muncii ei, care era foarte obositoare, o învățase și pe Joanna ce avea de făcut. Din fericire, Joanna învăța repede și era și motivată, o combinație excelentă la o elevă. Până la sfârșitul zilei, făcea treaba lui Woody la fel de bine precum o făcuse și el, deși lucra încă destul de încet.

April își dădea seama că ceea ce o obosise de fapt fusese încărcătura emoțională a conversației cu Joanna. Revelațiile intime ale Joannei o mișcaseră pe April până în străfundul sufletului. Dorise să plângă, dar reușise să se abțină întreaga zi.

Acum, se gândi ea, urcându-se în mașină, *mă simt ca o cârpă de vase și încă una stoarsă bine.*

Tocmai închidea portiera când se auzi strigată. Christina se apropia dinspre casă, așa că rămase s-o aștepte, curioasă.

— Bună, Christina, o salută ea, când sora Joannei ajunse lângă mașină. Observase că Christina, ca de obicei, era îmbrăcată elegant, cu o bluză albă și pantaloni de mătase. Bijuteriile ei sclipeau în lumina ștearsă a apusului.

— Sunt așa de bucuroasă că te-am prins înainte să pleci, dragă, spuse Christina. Am putea vorbi o clipă?

— Sigur, răspunse April, întrebându-se ce naiba avea Christina să-i spună. Ce s-a întâmplat?

Christina nu se putu abține să n-o privească de sus pe April, deși se străduia să pară sinceră.

— Ești o persoană așa de simpatică încât sunt sigură că mă vei înțelege.

— Da? spuse April.

— Woody Pearlman, dragă, spuse Christina, tânărul care te ajuta?

— Da, spuse April, ce-i cu el?

— Știu că erați prieteni, continuă Christina, cred că de multă vreme. Și, oricum, voiam să-ți spunem că ne întâlnim acum. Și avem intenții serioase.

April făcu un efort să nu pară surprinsă.

— Înțeleg.

— Deci, continuă Christina, sper că te vei purta ca o doamnă, așa cum te crede Joanna, și vei sta deoparte. Măcar de dragul lui Woody.

April o privi fix un moment, apoi spuse:

— Nu cred că este vreo problemă, Christina. Woody nu dorește să mă mai vadă.

— Ei, spuse Christina, uneori ne mai răzgândim, nu-i așa? Chiar și Woody ar putea. Își coborî vocea și o apucă strâns pe April de mână. Deci stai dracu' deoparte de Woody, ai înțeles?

— Înțeleg foarte bine, spuse April. Și nu am de gând să mă amestec în... relația ta... în nici un fel. Cred că tu și Woody vă potriviți.

— Adevărat? spuse Christina cu entuziasm.

— Da, spuse April. A avut aproape toate femeile din zonă și, din câte am înțeles, tu te-ai încurcat cu majoritatea bărbaților, așa că sunteți o pereche formidabilă.

Și, cu acestea, April își trase mâna din mâna Christinei, trânti portiera și porni motorul. Christina se trase furioasă înapoi.

April ieși din curte de parcă ar fi părăsit locul unei crime.

Christina rămase privind-o, roșie la față, cu trăsăturile desfigurate de furie.

— Scârba naibii! scuipă ea. Pun eu mâna pe tine!

Capitolul douăzeci și cinci

— Știi, April, spuse Joanna, cred că nu m-am mai distrat așa de bine de ani de zile.

— Serios? spuse April, întorcându-se spre ea.

— Ei bine, o lăsă Joanna mai moale, ... poate cu excepția momentelor petrecute cu Josh.

Râseră amândouă, apoi se întoarseră la lucru. Lucrau bine împreună, trăncănind într-una, discutând despre orice, de la filosofie la bârfe simple. De când plecase Christina, aerul părea mai curat și, în mod sigur, mai puțin tensionat.

La început, April fusese îngrijorată, închipuindu-și că munca lor împreună va interfera cu prietenia lor. Dar acum, de când lucrau la grotă de două săptămâni, prietenia lor devenise și mai puternică.

Intimitatea, se hotărî April, nu duce întotdeauna la plictiseală.

Dar era un lucru care o îngrijora continuu pe April și anume întâlnirea ei cu Christina în noaptea dinaintea plecării acesteia. Se întrebase de mai multe ori dacă ar fi trebuit să-i povestească și Joannei.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Joanna rezolvă problema.

— Apropo, April, spuse ea, am tot vrut să-ți spun ceva în ultimele zile, dar n-am găsit cuvintele potrivite.

April o privi mirată.

— Parcă nu ți se potrivește, Joanna, spuse. Nu-mi închipui ce ți s-ar fi părut așa de greu de spus.

Joanna lăsă jos prosopul și o privi pe April.

— Am ... am vrut să țin secret, spuse ea serios. Am vrut să-ți spun că, poți să crezi sau nu, Christina și Woody au o legătură. S-a întâmplat după ce s-au întâlnit aici, și eu ... nu am prea avut chef să-ți spun așa ceva.

April începu să zâmbească, după care izbucni în râs.

Joanna o privi uimită.

— Ce e așa de nostim? o întrebă.

Râsul molipsitor al lui April mai continuă un minut, iar Joanna începu să râdă și ea.

— Și ... și eu ... am făcut la fel, reuși April să spună într-un târziu. Știam și muream să-ți spun și ție!

— Ei nu, spuse Joanna. Dar ... cum? Cum ai aflat?

— În noaptea dinaintea plecării Christinei, zise April, ea a ieșit tocmai când eu mă pregăteam de plecare. Mi-a spus foarte hotărâtă să-mi iau mâinile de pe Woody.

Joanna o privi iar cu uimire.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea. Ba da! E exact stilul Christinei.

April îi povesti apoi discuția lor, și amândouă râseră copios. Era ca și cum ar fi exorcizat demonul Christina și răutățile ei.

— S-a comportat foarte ciudat tot timpul cât a stat aici, spuse Joanna. Și acum, și ultima oară. Dispărea tot timpul la cumpărături și pleca la petreceri cu niște pri-

eteni de care nici n-am auzit. A vizitat chiar și pepiniera. Iar asta n-a mai făcut-o niciodată până acum.

O privi serioasă pe April.

— Presupun că nu mi-am cunoscut niciodată cu adevărat sora, spuse ea, cel puțin nu atât de bine precum îmi închipuiam. Este încă o enigmă pentru mine și cred că așa va rămâne. Se opri, apoi o privi iar pe April. Dar știi ce? întrebă ea, fără să aștepte vreun răspuns. Acum nu mai este important. Tu ești importantă și Josh este important. Altceva nu prea mai contează.

April se întinse și o mângâie pe obraz, iar Joanna îi luă mâna și i-o sărută. Rămaseră așa un moment, apoi Joanna dădu brusc drumul mâinii lui April.

— Trebuie ... trebuie să mă odihnesc, spuse ea. Brusc, ochii îi fură invadați de panică și ea se clătină pe picioare. April sări imediat în picioare și veni lângă ea.

—Stai, Joanna, îi spuse ea. Te conduc eu în casă.

Joanna încuviință simplu și o prinse de mână.

Josh și April săteau împreună pe terasă, așa cum stătuseră și mai înainte, încercând să se liniștească unul pe celălalt, în timp ce Joanna, puternic sedată, dormea.

April nu credea că se mai simțise vreodată atât de tristă și speriată, dar le promisese Joannei și lui Josh că va fi lângă ei. Și i se părea drept și normal, cum ar fi spus Joanna. Îl privi pe Josh. Părea mai bătrân, grizonat, mâhnit și speriat. Veselia și tinerețea lui dispăruseră, cel puțin pentru moment.

El o privi și-și puse o mână peste ale ei, mângâindu-i-le. Zâmbi trist.

— Mă bucur că ai fost lângă Joanna când s-a întâmplat, spuse el aproape în șoaptă. Nu-mi pot imagina ce s-ar fi întâmplat altfel. Doar când mă gândesc...

April își puse mâinile pe umerii lui.

— Ascultă Josh, spuse ea. Eu eram aici și, chiar dacă n-aș fi fost, Connie s-ar fi descurcat și singură. Așa că nu mai înnebuni gândindu-te la ce ar fi fost dacă. Ne vom descurca într-un fel, astfel încât Joanna să poată rămâne acasă, așa cum dorește. La naiba, dacă trebuie, mă mut și eu aici.

El o strânse mai tare de mână, abținându-se cu greu să n-o îmbrățișeze.

— Cred că, împreună ne vom descurca.

April resimți emoția familiară, palpitantă, chiar dacă era urmată întotdeauna de un sentiment de vinovăție. Josh spusese „noi" fără să-și dea seama, iar April nu se putea abține să nu se simtă încântată.

— Mai bine mă duc să văd ce face, spuse April, retrăgându-și mîinile din ale lui. Știu că ar trebui să mai doarmă vreo două ore, dar vreau să mă asigur. Se ridică.

— Vin și eu, spuse Josh, ridicându-se.

Se duseră împreună în camera ei. Joanna stătea întinsă în penumbră, cu frumoasa ei față calmă. Respirația îi era liniștită și părea normală. Singura urmă a agoniei prin care trecuse era părul umed.

Josh se aplecă și îi luă o mână între ale lui. O ținu așa multă vreme, mângâind-o încet, în timp ce April îl urmărea.

— Joanna, șopti el, te vei face bine.

Joanna nu se mișcă. Era evident că încă mai era sedată. Josh continuă totuși să-i vorbească în șoaptă, s-o mângâie, s-o încurajeze și s-o liniștească.

În ochii lui April începuseră să se formeze lacrimi, dar ea le șterse repede. Dragostea lui pentru Joanna o mișca așa de puternic încât era covârșită de emoții. Nu credea că va uita vreodată momentele petrecute în această cameră cu acești doi oameni.

După câteva clipe, Josh se aplecă și o sărută pe Joanna pe frunte, apoi se ridică și se întoarse spre April. Figura lui era palidă de teamă.

— Ne întoarcem mai târziu, spuse el.

April încuviință și părăsiră camera, întorcându-se pe terasă. Se așezară și April se uită la ceas.

— Va mai dura probabil o oră sau mai mult până ce se va trezi. Vrei să mănânci ceva? Connie nu e azi, dar aș putea pregăti eu ceva.

— Sigur, spuse Josh. Te voi ajuta, dar mai întâi trebuie să sun la pepinieră. Carl va pleca în curând și vreau să știu ce s-a mai întâmplat. Cred că ar trebui să vorbesc și cu Connie. Trebuie să-i spun ce s-a întâmplat, să văd dacă nu poate face niște ore suplimentare.

— Cred că e o idee bună, spuse April. Și, oricum, mi se pare corect să afle și ea adevărul.

Josh încuviință.

—Ai dreptate.

Se ridicară și intrară în casă.

— Eu voi rămâne aici, în bucătărie, spuse April, să văd ce putem face.

— Vin imediat, spuse Josh. Se întoarse și o porni pe hol spre bibliotecă.

April începu să cotrobăie prin frigider și descoperi tone de mâncare pregătită de Connie. Ca început, faimoasa supă de castraveți. O mulțime de friptură de pui și tocănița ei de pui cu avocado și cartofi. *Dumnezeu s-o binecuvânteze,* se gândi April. *A muncit mult ca să se asigure că toată lumea mănâncă bine.*

Scoase recipientul cu supa de castraveți, luă o oală și începu s-o încălzească. Se gândi că le va fi de ajuns pentru la noapte. Chiar înainte ca supa să se încălzească, Josh era înapoi.

— Totul e în regulă la pepinieră, spuse el.

— Bine, răspunse April. Și Connie? Ai găsit-o?

— Nu, spuse el. Cred că a ieșit. O voi căuta mai târziu sau voi vorbi cu ea mâine dimineață.

— Uită-te, îi spuse April. Ne-a lăsat o grămadă de mâncare, dar cred că supa de castraveți va fi suficientă. Ce părere ai?

— Perfect, spuse el, zâmbindu-i.

Terminară de mâncat și o mai verificară pe Joanna, care încă dormea liniștită, după care se hotărâră să stea pe terasă, în ciuda aerului rece.

— Azi trebuia să merg la pepinieră, spuse April. Să iau orhideele pe care ne-am hotărât să le folosim. Joanna mi-a dat telecomanda pentru poartă.

Josh nu se putu abține să nu zâmbească.

— Vrei să spui că, în sfârșit v-ați hotărât?

April încuviință.

— În sfârșit. Ne-a luat doar câteva luni. Oricum, m-am gândit să mă duc acolo, dacă nu te superi, și să le iau. După aceea mă pot întoarce să rămân aici peste noapte, dacă vrei.

Josh scutură capul.

— Nu, spuse el. Ai făcut destule pentru noi într-o singură zi. Sunt sigur că totul va fi în ordine. Nu e nevoie să faci tot drumul acela înapoi aici la noapte.

— Ba chiar vreau, spuse April. Trebuie să duc orhideele acelea acasă și să le desenez. Și, cu cât mai curând, cu atât mai bine. Îl privi. Eu ... ei bine, am sentimentul că timpul este esențial. Știu că Joanna a spus așa chiar de la început, dar eu abia acum îmi dau seama. Mai mult decât oricând.

Josh încuviință și se uită în jos.

April se întinse și îl luă de mână.

— N-am ... n-am vrut să te supăr, Josh.

— Nici n-ai putea face așa ceva, spuse el, privind-o. Nu știu ce m-aș face fără tine. O mai privi, apoi spuse, vesel:

— Acum du-te și ia afurisitele alea de orhidee pentru Joanna.

April mergea pe autostradă, atentă la limitările de viteză. Poliția rutieră părea să aibă o afinitate deosebită pentru această zonă a drumului, iar ea nu dorea o amendă. Geamurile erau coborâte, iar aerul serii o mângâia plăcut pe păr și pe piele. De fapt, se gândi ea, să

conduci așa era aproape o binecuvântare, și de abia aștepta să vadă toate orhideele.

Cele alese de ea nu erau rare sau scumpe, așa că se hotărâse că le poate ține acasă la ea câteva zile până ce va descoperi cel mai potrivit mod de a le realiza din scoici. Uneori, descoperise, își dădea seama cum să facă o anumită floare sau plantă doar stând împreună cu aceasta câteva zile, văzând-o din diverse unghiuri, diferit luminată.

Părăsi autostrada și o porni pe drumul dinspre pepinieră. Trase în parcare și ieși din mașină. Nu mai fusese aici noaptea până atunci; era liniște, și se auzea doar cacofonia insectelor nocturne. Urmări cărarea spre seră și, când ajunse la porți, formă codul pe telecomandă. Porțile se deschiseră cu un scrâșnet metalic. O porni spre sera în care erau *Phalaenopsis*.

Nu-l zări pe Miguel și se întrebă unde erau și el și câinele. *Probabil trag un pui de somn*, se gândi ea. *Și de ce nu? Cu un câine așa de bun, nu aveau pentru ce să se îngrijoreze. Îl va anunța pe Miguel la apariția oricărui intrus.*

Continuă să meargă spre seră când simți un fior înghețat pe ceafă.

Nu sunt singură, se gândi ea, alarmată.

Se opri brusc, ciulindu-și urechile. Era sigură că auzise ceva, dar ce? Și, dacă se gândea mai bine, de ce *nu* auzise încă lătratul câinelui?Ar fi trebuit să facă spume la gură până acum de atâta lătrat, nu?

Acolo! Auzise iar zgomotul. De cealaltă pare a gardului viu de pe marginea potecii. Un fel de gâfâit. Și gemete.

Oh, Doamne, se gândi ea, *oare e cineva rănit? Oare intrase cineva și-l rănise pe Miguel?*

Încă nu îndrăznea să se miște și rămase așa, ascultând. Din nou. Dar se auzeau două gemete diferite, își dădu ea seama. *Unul masculin și unul feminin.*

Făcu trei pași, tiptil, apoi se opri în locul în care nu mai era gard. Ascultă iar, ținându-și respirația. Auzea mai clar acum și își dădu seama că avusese dreptate. Erau doi oameni, un bărbat și o femeie.

Se uită pe după marginea gardului, încercând să nu facă nici un zgomot și...

Aproape țipă când văzu ce era acolo, dar se abținu, trăgându-și repede capul înapoi în spatele gardului.

Simți un fior de teamă și scârbă. Începu să transpire abundent și să tremure involuntar. În același timp, simți o ciudată dorință de a râde în gura mare. Respiră adânc de câteva ori apoi se întoarse cât de repede putu la mașină.

Intră, porni motorul și ieși din parcare fără să aprindă farurile până ce nu fu suficient de departe de pepinieră.

Doar când ajunse la autostradă și o porni spre nord, simți că poate respira mai ușor. Apoi își dădu seama cât de absurde fuseseră frica și scârba ei și, lovind volanul, începu să râdă. Se simți imediat ușurată, relaxată, amuzată de ceea ce văzuse.

De abia aștept să le spun Joannei și lui Josh, se gândi ea. *Se vor distra și ei.* Dar, la fel de repede cum începuse să râdă, se opri brusc.

Of Doamne! Ce proastă sunt! Asta înseamnă ... aproape sigur înseamnă ... că am descoperit cauza necazurilor de la

seră. Iar Joanna va fi ... distrusă. Și Josh, de altfel. Știa că s-ar fi putut să se înșele, dar se îndoia foarte serios.

Se întrebă dacă să-i spună sau nu Joannei. Poate, se gândi ea, ar fi mai bine să se ducă direct la Josh, să-i spună, apoi să decidă împreună dacă Joanna ar trebui sau nu să știe.

Mai bine aștept până mâine, se hotărî April. *Nu-l mai deranjez în seara asta. Nu e momentul potrivit. Nu după tot ce s-a întâmplat azi.* Poate îl va prinde mâine singur. Totul depindea de ce va face Joanna.

April acceleră, cu gura strânsă pungă. *Nu-mi place să aduc vești proaste,* se gândi ea nefericită. *Dar nu am de ales, nu-i așa? Nu. Trebuie să-i spun ce am văzut. Iar groaznicul adevăr, oricât de dureros, va ieși în sfârșit la iveală.*

Capitolul douăzeci și șase

April intră în curte mai devreme decât de obicei, sperând să-l prindă repede pe Josh. Parcă alături de Plymouth-ul lui Connie și ieși din mașină, îndreptându-se spre bucătărie.

— Salut, Connie,spuse ea, adulmecând cu plăcere mirosul cafelei proaspete.

Connie o privi de la bufetul de unde toca legume.

— Bună dimineața, April. Ai venit devreme.

— Trebuie să vorbesc o clipă cu Josh, spuse ea. Este pe aici?

Connie încuviință și râse.

— Uită-te drept în față. Sunt pe terasă.

April intrase așa grăbită încât nu-i zărise.

— Of! exclamă ea. Sunt o proastă. Cred că nu m-am trezit încă.

— Du-te și tu pe terasă, îi spuse Connie, iar eu îți voi aduce cafeaua.

— Mulțumesc, Connie, spuse ea. Ieși, făcându-le semn cu mâna lui Josh și Joannei, care o văzuseră și îi făceau veseli cu mâna. Nu putu să nu fie mirată de schimbarea suferită de Joanna față de noaptea trecută.

— Bună dimineața, spuse ea, veselă, pe când se apropia de masă. Se aplecă și o sărută pe Joanna pe obraz, apoi îl sărută pe Josh pe creștet.

— Ai venit mai devreme, spuse Joanna, dar mă bucur.

— Cum te simți? o întrebă April, așezându-se lângă Joanna.

— Grozav, acum că ești aci, spuse Joanna. Nu mă simt rău deloc.

— Mă bucur foarte mult, spuse April. Joanna arăta perfect normal și, chiar dacă nu era foarte vioaie, era totuși ea însăși.

— April, spuse Joanna, știu că, ... că insistând să stau acasă, ți-am făcut probleme. Și celorlalți, de altfel.

— Nu mai vorbi așa, spuse April. Nici măcar să nu te gândești la așa ceva, Joanna.

— Dar este adevărat, insistă ea. Și vreau să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut. Vreau cu adevărat să stau acasă.

Josh puse un braț în jurul umerilor ei și o strânse, tandru, lângă el.

— Ești acasă, iubita mea, spuse el. Și vei rămâne acasă. Poți să fii sigură.

Joanna îl bătu pe spate.

— Vă mulțumesc. Amândurora. Pentru că-i faceți unei doamne nebune, toate mofturile.

— Nu ești nebună, spuse Josh. Apoi râse scurt. Ei, poate nițel.

Râseră toți trei împreună, dar April nu putea să-și ia gândul de la știrile pe care trebuia să i le dea lui Josh.

Tocmai atunci apăru și Connie pe terasă.

— Josh, spuse ea, la telefon. E Carl.

Lui Josh îi pieri râsul și deveni îngrijorat.

— Mă întorc imediat, spuse el, ridicându-se. Mai bine să văd despre ce este vorba. Se îndreptă spre casă.

Când nu mai putea auzi, Joanna se întoarse spre April.

— Azi trebuie să mă ocup de niște acte, spuse ea, dar mă voi întoarce mai târziu să te ajut, bine?

— Dumnezeule Joanna, replică April. Dar nu trebuie să faci nimic. Doar să ai grijă de tine. Poate azi ar trebui să te odihnești. Ce părere ai?

Joanna scutură capul.

— Nu pierde ziua, știi tu, spuse ea, zâmbind. Și, apropo de asta, aș vrea să-ți spun ceva ... ceva care s-ar putea să ți se pară o prostie, dar ...

— Dă-i drumul, spuse April. Ai mai spus prostii și până acum.

Râseră amândouă, apoi Joanna o privi serioasă.

— Sper că, după ce nu voi mai fi, nu vei lăsa ca memoria mea ... memoria prieteniei noastre ... să te împiedice să trăiești o viață cât mai împlinită. Și, cu cât mai curând, cu atât mai bine.

April o privi uimită.

— Ce ...?

Joanna îi strânse mâinile.

— Tu trebuie să ai un soț și copii, April. Mi-ai spus că dorești. Iar eu îi doresc pentru tine. Vreau ca tu și Josh să trăiți fericiți după ce eu voi dispărea.

— Dar ...? începu April.

Joanna se întinse și își puse vârfurile degetelor pe buzele lui April.

— Sst, șopti ea. Vă iubesc pe amândoi.

April muncea singură în grotă de aproape douăzeci de minute când Josh apăru în prag. Ea îl privi și își dădu seama imediat că ceva nu era în ordine. Se ridică repede și se duse spre el.

— Josh? întrebă ea încet. Ce s-a întâmplat?

El își ținea capul aplecat.

— Necazuri la laborator, spuse el. Câțiva dintre hibrizii mei au fost distruși dinadins. Dădu din cap. Chiar când începuseră să crească.

— Josh ..., începu ea, dar el n-o lăsă să vorbească.

— Ceea ce înseamnă, continuă el, o mare pierdere de timp. A timpului meu. Am creat aceste plăntuțe din încrucișările pe care le-am făcut eu. O privi. Nu este vorba doar de câștig, April.

— Josh, spuse ea, trebuie să mă asculți. Am venit mai devreme azi-dimineață pentru că aveam ceva să-ți spun despre pepinieră.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

— Noaptea trecută, spuse April, cuvintele țâșnindu-i din gură în mare viteză, când am fost acolo, am auzit niște zgomote ciudate. M-am dus să cercetez și i-am văzut pe Miguel și pe Connie făcând dragoste ...

Ochii lui se lărgiră de uimire.

— Cum? Cred că glumești!

Ea dădu din cap.

— Erau chiar pe cărarea care duce spre sere. De fapt, erau chiar în spatele gardului. M-am uitat, și câinele de pază avea botniță și era legat de un stâlp. Chiar lângă ei. S-a uitat la mine de parcă ar fi vrut să mă facă bucăți.

— Oh, Doamne, exclamă Josh.

— Și Connie și Miguel se purtau ca ... ei, nu știu cum să-ți spun.

Josh îi puse un braț pe după umeri și o trase spre el.

— April, îi zise el, îmi pare rău că a trebuit să vezi așa ceva. Își scutură capul. Nu-mi vine să cred!

Își retrase brusc brațul și începu să se învârtă prin cameră, apoi se opri și se uită la ea.

— Connie este practic ca o soră pentru Joanna, spuse el, iar Carl ne este ca un frate. Nu-mi vine să cred că femeia asta a putut face așa ceva.

— Dacă spui tu, îi zise April. Dar cred că ar trebui să te gândești mai serios. Chiar Joannna mi-a spus cât de ambițioasă este Connie. Cum îi disprețuiește pe cei de un neam cu ea. Cât e de mândră și hotărâtă să parvină.

Josh era din ce în ce mai supărat de vorbele ei, dar o lăsă să continue.

— Și tu mi-ai spus, continuă April, că ea se întâlnește doar rar cu cineva, și numai cu bărbați anglo-saxoni bine situați. Îl privi pe Josh în ochi. Știu că nu-ți place să auzi așa ceva, dar pentru care motiv s-ar întâlni Connie la pepinieră cu Miguel? El este un biet înapoiat, tu ai spus. Connie nu și-ar pierde timpul cu Miguel, Josh, iar tu o știi.

El lăsă capul în jos.

— Am fost un prost, spuse el, nevrând să cred ceea ce era chiar în fața ochilor mei. Asta-i va rupe inima Joannei.

— Poate... poate nu trebuie să afle, spuse April, deși era convinsă că Joanna va dori cu siguranță să afle, în ciuda groaznicei trădări.

— Vom vedea, spuse el. Dar înainte de a face orice altceva trebuie să vorbesc cu Miguel și să văd ce pot scoate de la el. Apoi voi continua.

— Pare un plan bun, spuse ea.

— Acum trebuie să mă duc la pepinieră, spuse el.

— Atunci du-te. Eu voi fi aici în caz că Joanna are nevoie de ceva.

— E uimitor, spuse el, privind-o. E la ea în birou, se ocupă de acte. Pare fericită. Spune că va coborî să te ajute.

— Bine, spuse ea. Deci problema asta e rezolvată. Poți pleca la pepinieră.

— Așa voi face, spuse el. Și îmi pare chiar rău că ai văzut ceea ce ai văzut. Cred că te-a șocat.

Ea încuviință.

— Îmi voi reveni, spuse ea, zâmbind poznaș.

El o îmbrățișă și îi dădu repede drumul.

— Ne vedem în curând.

Se întoarse și plecă, dar inima lui April bătea ca niciodată până atunci. Oh, Doamne, se gândi ea. Iartă-mă, dar eu... eu chiar îl iubesc pe acest bărbat și cred că și el mă iubește pe mine.

Miguel se fâțâi neliniștit pe scaun în fața biroului lui Josh. Intra rar în birou și nu-i plăcea acolo. Luna îl necăjea întotdeauna și, de obicei, când Josh voia să-l vadă, era vorba de ceva serios.

Josh îl privi pe Miguel, urându-se pentru ce avea de făcut. Își drese glasul.

— Miguel, spuse el, calm, a venit vreodată cineva la tine când ai fost noaptea de gardă?

Miguel își scutură puternic capul dintr-o parte într-alta, închizând ochii.

— Nu, nimeni, spuse el repede. Sunt întotdeauna singur.

— Ești sigur, Miguel? întrebă Josh.

Miguel nu se uită înspre el. Își închise iar ochii și începu să-și scuture capul.

— Nimeni, am zis, mormăi el. Niciodată. Niciodată, nimeni.

Josh îl cunoștea pe Miguel foarte bine, la fel cum îi cunoștea pe toți cei care lucrau pentru el. Acum, urmărindu-l, își dădu seama că, fără nici o îndoială, Miguel îl mințea. Asta îl întrista, dar cu greu ar fi putut să-l considere pe Miguel responsabil pentru faptele lui. Miguel era, la urma urmei, retardat.

— Miguel, spuse el, într-un târziu, cred că ai uitat ceva.

— Nuu, domnu' Josh, n-am uitat nimica, spune Miguel, scuturându-și capul mai încet de data asta.

— Ba cred că da, Miguel, spuse Josh. Pentru că eu cred că seara Connie vine în vizită la tine, nu-i așa?

— Connie? repetă Miguel, cu ochii măriți.

— Da, spuse Josh, Connie. Ați fost văzuți împreună aici... distrându-vă de minune, așa am auzit. Josh se forță să zâmbească.

Miguel îl privi și rânji fericit. Dar, imediat, își dădu seama că greșise și scoase un chelălăit ca de cățeluș. După care începu să plângă.

— Îmi pare rău, domnu' Josh, mormăi el. Îmi pare rău.

Lui Josh îi displăcea să-l facă pe Miguel să plângă, dar trebuia să rezolve problema. Se ridică de la birou și se duse lângă Miguel. Se aplecă și-și puse mâinile pe umerii solizi ai băiatului.

— Nu-i nimic, Miguel, spuse el calm. Nu-i nimic.

Miguel se înecă și oftă, dar tot nu se uită înspre Josh.

— Ascultă, Miguel, spuse Josh. Trebuie să mă ajuți. Ești singurul care poate. Știai? Singurul. Crezi că te poți opri din plâns pentru asta? Mă poți ajuta să salvez pepiniera?

Miguel îl privi.

— Eu?

— Da, tu, răspunse Josh. O poți face. Spune-mi doar dacă ai văzut-o pe Connie făcând ceva când a fost aici. A... a umblat la ceva?

— Umblat? Miguel era nedumerit.

— A făcut ceva, insistă Josh. A... intrat într-una dintre sere sau în laborator?

Miguel îl privi tăcut.

— Gândește-te, Miguel. Este foarte important. Amintește-ți, poți salva pepiniera, spuse Josh. Ce a făcut când a fost aici?

— Ne-am distrat, răspunse Miguel.

— Unde, Miguel? întrebă Josh. Înăuntru? Afară? Unde?

— În mai multe locuri, spuse Miguel. Uneori în sere, în mai multe. În laborator. Ea ... ea m-a pus să le deschid.

— Și ultima oară a fost laboratorul? se aventură Josh.

Miguel încuviință.

— Așa cred, spuse el. Locul acela cu rafturi pline cu sticle.

Josh îl strânse pe Miguel de umeri, apoi îi dădu drumul. Nu-i venea să creadă ce auzise, dar nu se putea înșela. Acesta era adevărul. Connie lucra pentru frații Rossi. Precis. Credincioasa Connie, dintre toți oamenii, îl trădase.

Josh simți un val de amărăciune în gât. Faptul că aflase de trădarea ei îi făcea fizic rău, se simțea trist și dezgustat. Era ca și cum cel mai bun prieten s-ar fi întors fără nici un motiv împotriva lui.

— Bine, Miguel, spuse. Să mergem. Te duc acasă.

Miguel se ridică, și Josh îi deschise ușa. La recepție, Luna îi privi, lăsă repede telefonul jos și zâmbi cu buzele rujate care-i accentuau albeața dinților.

— Miguel, ciripi ea. Ce frumos ești azi. Îmi plac grozav pantalonii ăștia jerpeliți. Foarte sexi.

Miguel se învârtea în fața ușii de la intrare, iar Josh se încruntă la Luna.

— Lasă-l în pace, îi spuse Josh.

Zâmbetul ei dispăru imediat fiind înlocuit de o bosumflare.

— Plec acasă, spuse Josh. Tu și Carl păziți fortul.

— De abia ai venit, comentă Luna supărată. Dar sigur, adăugă ea, cum vrei tu.

Tocmai ridica iar telefonul când Josh ieși, grăbindu-se după Miguel. Grăbindu-se acasă.

Când intră în curte, Josh zări mașina lui Connie. Sări din Land Cruiser și o porni spre casă, dar se hotărî să

treacă mai întâi pe Joanna. Înconjură casa spre o poartă care dădea spre zona piscinei, sperând că o va găsi la grotă cu April.

Pe când se apropia, auzi râsete. Râsul Joannei — indubitabil al Joannei, muzical, profund, plin de veselie. Zâmbi și el și se opri lângă grotă ca să asculte.

În grotă, Joanna stătea pe jos, cu picioarele încrucișate, acoperită din cap până în picioare cu praf de ciment. April și un tânăr — *cine e?* se întrebă — stăteau pe jos lângă ea. Toți beau ceai cu gheață. Era clar că făceau o pauză. După ce se potoliră râsetele, le auzi pe Joanna și pe April vorbind. Parcă nu ar fi avut nici o grijă pe lume.

Mai rămase așa un moment, nedorind să le deranjeze și, până la urmă, se hotărî să intre în casă.

O găsi pe Connie în bucătărie, curățând cartofi și fredonând încet.

— Josh, spuse ea, zâmbindu-i. Te-ai întors repede.

— Da, Connie, spuse el. De fapt... am venit acasă pentru că trebuie să discut cu tine.

Connie continuă să curețe cartofi de parcă el n-ar fi spus nimic.

— Vorbesc serios, continuă el.

Ea dădu din umeri și răspunse:

— Nu te îngrijora, Josh. Știu ce vrei să-mi spui.

— Știi? spuse el, surprins.

— Joanna mi-a spus că are cancer, spuse Connie. Dădu iar din umeri. Trebuia să știu pentru că văzusem că era bolnavă.

Josh rămase tăcut, digerând noutățile.

— Îmi pare rău, continuă Connie, privindu-l pieziș. Țin minte ce a pățit unchiul meu. A fost groaznic. Dar se poate întâmpla oricui, chiar și Joannei.

Vocea ei era așa de calmă, așa de lipsită de emoții, încât Josh se simți șocat. Ea le fusese aproape atâta timp, fusese ca un membru al familiei. Era oare doar o atitudine fatalistă? se întrebă el. Nu era sigur, dar, amintindu-și că venise să discute cu ea, înțelese că ea nu era femeia care crezuse pe vremuri că este.

— Nu am venit să discutăm despre Joanna, spuse el.

— Nu? întrebă Connie, continuând să curețe. Despre ce e vorba, Josh?

— Ai fost la Miguel, la pepinieră, spuse el. Nu-i așa, Connie?

Connie lăsă cuțitul jos și izbucni în râs.

— Miguel! exclamă ea. După aceea începu să râdă isteric. Se înroși la față și-și lovi coapsele cu palmele.

Reacția ei dramatică i se păru exagerată lui Josh.

— Miguel? repetă ea. El ți-a spus?

Josh dădu din cap.

— Da, Connie, mi-a spus.

— Păi el este *mongolito*, nu? spuse ea, râzând batjocoritor. De ce l-ai crede, Josh?

Începu să curețe iar, privindu-l pe Josh, cu fața ei frumoasă luminată de râs.

— Ai fost *văzută* acolo cu el, Connie, spuse el.

Expresia amuzată dispăru, fiind înlocuită de o expresie mânioasă.

— Cine ți-a spus? întrebă ea, fără să se miște.

Josh nu-i răspunse, ci o privi trist.

— Cine? strigă ea mânioasă. Cine ți-a spus minciuna asta?

— April, răspunse Josh.

— Ce nebunie, spuse Connie. Este nebună.

— Nu, Connie, spuse el. Ea nu e nebună, și tu o știi. De ce ar fi inventat așa ceva? De ce ar fi inventat că te-a văzut făcând dragoste cu Miguel în fața laboratorului?

Mânia și disprețul se șterseseră de pe fața lui Connie, și ea lăsă jos cuțitul. Știa că nu are rost să mai nege. Farsa se terminase.

— De ce, Connie? o întrebă calm Josh. De ce ne-ai făcut așa ceva? Te-am iubit mult și credeam că și tu ții la noi. Se opri și o privi fix. Te plătesc frații Rossi chiar așa de mult?

— Nu știu ce vrei să spui, zise Connie, mânioasă.

— Ba cred că știi, spuse el. Oftă ușor. Dar n-aș vrea să cred așa ceva. Tu, și Carl, și Luna — toți ați fost ca o familie pentru Joanna și pentru mine. Noi am încercat să te ajutăm. Doamne, Connie, chiar acum un avocat muncește să-ți obțină Cartea Verde. Pentru că noi te iubim suficient de mult ca să-l plătim.

Connie se înroșise, dar era tot mânioasă. Își scoase șorțul și-l aruncă pe jos.

— Nu trebuie să ascult toate astea, spuse ea arogantă. Și nici nu mai am nevoie de ajutorul vostru. Nu mai am nevoie de afurisitul vostru de avocat.

Ochii ei aprinși de furie se opriră o clipă asupra lui.

— Peter Rossi se va însura cu mine! exclamă ea. Mă place mai mult decât pe curva de soră a Joannei!

— Ce — despre ce vorbești? o întrebă Josh, uimit.

— Christina se culca cu el în timp ce eu făceam toată treaba murdară, strigă ea, dar eu am pus mâna pe el. Nu ea! Și acum voi fi mai bogată decât voi!

Înainte ca Josh să-i poată răspunde, ea se întoarse și ieși triumfătoare din bucătărie.

El o urmări până dispăru, apoi oftă iar.

E sfârșitul unei ere, se gândi el. *O eră mai fericită și mai inocentă. Iar viitorul pare să nu conțină nimic, doar o nemărginită singurătate.*

Voi să se ducă iar la grotă, dar se răzgândi, nedorind ca cei de acolo să-l vadă așa de mânios. Și, oricum, trebuia să discute imediat cu Carl. O altă sarcină neplăcută. Trebuia să-i spună lui Carl că sora lui lucra pentru frații Rossi și fusese cauza neplăcerilor de la pepinieră. Abia atunci își aminti că văzuse camionul lui Carl parcat lângă pepiniera fraților Rossi cu un timp în urmă.

Nu poate fi și el amestecat în asta, nu? Oare e posibil?

Nu știa, dar se hotărâ să afle repede. Se grăbi înspre curte, apoi o porni iar spre pepinieră.

Zona piscinei era iluminată de zeci de lumânări. Ardeau suspendate de ziduri, în pomi, pe masă, și chiar pe jos, lângă piscină. În mijlocul mesei era o orhidee mare, o *Miltonia spectabilis* var. *moreliana*, cu bobocii săi exotici colorați de la un roșu purpuriu închis până la cel mai delicat roz, atârnând în cascadă pe masă.

Mâncarea era delicioasă. Josh făcuse friptură filet mignon, cartofi copți, o salată din tot felul de verdețuri

și le servea cu un Chateau Latour păstrat pentru ocazii speciale.

— A fost minunat, spuse Joanna, lăsând jos paharul.

— Sunt de acord, spuse și April.

— Vă mulțumesc, doamnelor, replică Josh. Mi-a făcut plăcere.

— Și cărui fapt datorăm minunile tale culinare? întrebă Joanna.

— Ah, așa am avut eu chef, comentă Josh, bine dispus.

— Am înțeles, spuse Joanna. Și unde e Connie? Credeam că rămâne până mai târziu să ne ajute.

Josh și April schimbară o privire. El îi povestise mai devreme, în timp ce Joanna se schimba pentru cină. Știa că va trebui să-i spună Joannei despre trădarea lui Connie, dar dorea să mai amâne. Sperase că, în această seară, se vor distra discutând evenimentele de peste zi, dar acum își dădea seama că nu va fi așa.

— Hai, Josh, spuse Joanna. Se întâmplă ceva și vreau să știu ce anume.

— Ei bine... începu el, ezitând, Connie a plecat.

— A plecat? întrebă Joanna, alarmată. Cum adică „a plecat"? Nu ar pleca ea așa, pur și simplu.

Josh nu prea dorea să-i spună adevărul.

— Ei bine, spuse el, când am venit azi după-masă, am descoperit că își luase toate lucrurile.

Joanna îl privi fix un timp, cu ochii strălucind. După aceea oftă.

— Ne-a trădat, spuse ea. Așa e? Era o declarație, nu o întrebare.

Josh o privi și încuviință.

Pe fața Joannei se putea citi o tristețe imensă. April, urmărind-o cu atenție își dădu seama că nu va putea uita niciodată acea privire mâhnită. Scurtă cum fusese, avusese o asemenea intensitate încât exprimase limpede puternica legătură ce fusese întreruptă atât de brusc.

— Din cauza ei au fost probleme la pepinieră, nu? spuse Joanna.

Josh încuviință în tăcere.

Joanna îl privi mâhnită un timp, apoi se uită la April, a cărei figură era împietrită.

Brusc își lăsă capul pe spate și izbucni în râs, uimindu-i pe amândoi. Râdea fără să se poată stăpâni.

April și Josh schimbară o privire uimită. Râsul Joannei era de obicei molipsitor, dar acum ei nu mai înțelegeau nimic.

Cînd se liniști, în cele din urmă, Joanna se uită iar la ei.

— Nu mai fiți așa de solemni, exclamă ea. De o astfel de trădare nu poți decât să râzi. Sau să plângi. Și eu, de data aceasta, aș prefera să nu plâng.

Cu toate acestea, ei zăriră lacrimi în ochii ei, pe care ea însă le șterse repede.

— Toți acești ani de încredere și prietenie, spuse ea visătoare. Sper că o plătesc bine.

— Acum știm cel puțin sursa necazurilor, comentă April. Nu că ne-ar consola prea tare.

— Așa te vreau, spuse Joanna. Aceasta e atitudinea corectă, privește partea bună a lucrurilor.

April nu era sigură dacă Joanna joacă teatru sau nu.

— Vorbești serios? întrebă ea.

— Da, răspunse Joanna. E timpul să continuăm. Se uită la Josh. A sunat vreunul dintre frații Rossi, ca de obicei?

Josh încuviință.

— Da. Peter, ca de obicei.

— Bine, faptul că am prins-o pe Connie nu înseamnă că frații Rossi nu mai doresc să ne cumpere afacerea, dar cel puțin nu mai au un om în interior. Se opri și-l privi pe Josh. Nu mai au, nu?

— Credeam că mai au, spuse el. Dar...

— Cine? întrebă Joanna, nerăbdătoare.

— Carl, spuse el. Dar mă înșelam, slavă Domnului. Îi văzusem camioneta la frații Rossi și eram îngrijorat, mai ales după ce aflasem despre Connie, dar s-a dovedit că-l chemaseră să-i ofere o slujbă. Îi dădeau o grămadă de bani ca să ne părăsească, de fapt. Dar el nu a acceptat.

— Ce bine, spuse Joanna. Asta îmi redă încrederea în oameni.

— Nu te grăbi așa, spuse el. Se hotărâse să-i spună totul, acum că primise cea mai puternică lovitură.

— Mai e ceva? întrebă Joanna, privindu-l.

El dădu din cap.

— Se pare că și Christina se întâlnea cu Peter Rossi.

— Cum! Joanna îl privi uimită.

— Cum ai descoperit și asta? întrebă April, la fel de uimită ca Joanna.

— Connie, răspunse el. Nu știu exact ce să cred, dar, din câte mi-a spus ea, Christina era încurcată cu Peter Rossi. El obținea probabil informații de la ea. Acum, cel puțin din câte spunea Connie, el a părăsit-o pe Christina și urmează să se însoare cu Connie.

Joanna rămase tăcută o clipă, apoi își scutură capul de parcă ar fi vrut să-și clarifice ideile.

— Cred că ar trebui să fiu șocată, spuse ea, dar nu sunt. Nu cu adevărat. Poate sunt puțin surprinsă. Apoi o privi pe April. Cred că s-a aruncat în brațele lui Woody după ce Peter a părăsit-o.

— Bietul Woody, spuse April. Dar bănuiesc că se merită unul pe celălalt.

Râseră amândouă, iar Josh li se alătură.

— Deci am fost trădați și de Connie și de Christina, spuse Joanna calmă. Nu e prea bine, dar... — se uită de la Josh la April — suntem împreună, nu? Se întinse și le luă mâinile.

— Poți să fii sigură de asta, spuse Josh.

— Așa e, repetă și April, strângându-i ușor mâna Joannei. Apoi redeveni serioasă și se uită la Josh. Și ce s-a întâmplat de data asta? întrebă ea, după ce se opriră din râs. Cât e de grav?

Josh bombăni.

— Nici nu vreau să mă gândesc.

— Trebuie, spuse Joanna. Cu cât mai repede terminăm cu asta, cu atât va fi mai bine.

— Câteva culturi din laborator au fost distruse, spuse Josh. Încă nu știu sigur care.

Joanna gemu.

Josh se întoarse spre April.

— Erau culturile obținute din încrucișările pe care le-am făcut – așa că e o problemă. De abia începuseră să crească.

— Și ce vei face? îl întrebă April.

— Va trebui s-o iau de la început pentru toate culturile distruse, spuse Josh. Ar fi putut fi mai rău dacă ar fi incendiat laboratorul. Mai întâi trebuie să văd exact care culturi au fost distruse. Toate sunt numerotate, așa că va fi ușor. Însă va dura mult. Apoi voi încerca să le refac pe cele distruse. Asta ia ceva timp.

— M-aș bucura să te ajut și eu, se oferi April. Știu că trebuie să învăț, dar voi încerca.

— Foarte frumos din partea ta, replică Josh, dar cred că ai destulă treabă aici. Apropo, cine era tipul care te ajuta azi?

— Randy Jarvis, spuse April. A mai lucrat cu mine de câteva ori, așa că l-am chemat să văd dacă-l poate înlocui pe Woody. Din fericire, era liber și a venit.

— Grozav, spuse Josh. Pentru că știu că ai mult de lucru.

— Așa e, spuse April. Apoi se uită la Joanna. Avem o grotă de terminat, spuse ea. Corect?

— Al naibii de corect! spuse Joanna. Apoi se uită la April și zâmbi, ușor timid. Vei putea ajuta la pepinieră mai târziu. În viitor.

Râseră toți, dar April simțea că era împinsă subtil într-o anumită direcție. Dar nu-i păsa. *Nu*, își spuse ea. *Nu-mi pasă deloc. De fapt, chiar îmi place.*

Capitolul douăzeci și șapte

Zilele trecură într-un vârtej de activitate, cu April și Randy muncind peste program ca să termine grota. Joanna li se alătura deseori, ajutându-i, dar uneori se mulțumea doar să stea pe un scaun și să-i urmărească, încântată de progresul pe care-l făceau. Dar erau din ce în ce mai multe zile în care ea se retrăgea în casă, odihnindu-se singură în intimitatea dormitorului.

April nu-i discuta niciodată hotărârile, nu făcea sugestii și nici nu-i oferea ajutorul. Știa că Joanna va cere ajutor când va avea nevoie și nu dorea să-i submineze încrederea, intimitatea și demnitatea. Cu toate acestea, simțea o mâhnire mai profundă decât orice simțise vreodată. Uneori aproape o covârșea. Dar munca la grotă îi oferea un scop în afara ei înșăși. Mai bine se gândea la ceea ce avea de făcut decât la iminența apropierii morții.

Știa că Joanna se îndepărtează de ei, dar mai știa și că nu are nici o putere asupra finalului. Uneori vedea o privire pierdută în ochii Joannei, de parcă i-ar fi și părăsit deja sau ar fi întrezărit o lume mai plăcută și aștepta răbdătoare să ajungă acolo.

Își dădea seama cât suferă Josh, dar îl implora să se comporte normal.

El respecta dorința Joannei cum putea, plecând și venind de la lucru ca și cum nimic n-ar fi fost ieșit din comun, în ciuda durerii pe care o simțea.

Joanna suferă mult mai mult, se gândea el adesea.

Munca, din fericire, avea un efect terapeutic. Se pierdea în catalogarea hibrizilor de orhidee care fuseseră distruși și încerca să-i refacă. Pe măsură ce se apropia iarna, începuse să spere că va putea să-i arate Joannei, în curând,un hibrid special.

Cam la o lună de la ultimele probleme de la laborator, April veni în casă la masă. În acea zi Joanna se simțea deosebit de bine, ochii îi străluceau, iar ea râdea și discuta de parcă totul ar fi fost normal.

Înlocuitoarea lui Connie, o verișoară a lui Carl din Peru, pe nume Elisabeth, le servise desertul — o tartă asemănătoare cu cele făcute de Connie — iar Joanna și April stăteau la masă în conservator.

— A fost delicios, spuse April.

— A fost, nu-i așa? fu Joanna de acord. Suntem norocoși s-o avem pe Elisabeth. Ea nu va fi niciodată confidenta care a fost Connie, dar ... ei bine, poate va fi și ea mai puțin trădătoare. Râse, și April râse și ea.

— Ceea ce-mi amintește, spuse Joanna, luând un ziar de pe un scaun de lângă ea. Credeam că te va interesa. Îi dădu ziarul lui April.

April recunoscu imediat femeia din fotografie în care apăreau un mire și o mireasă.

— O, Doamne, spuse ea, nevenindu-i să credă. Știam că i-a spus lui Josh, dar ... dar tot nu-mi vine să cred.

NUNTA CESPEDES–ROSSI

Connie Louise Cespedes și Peter Anthony Rossi, ambii rezidenți în Watsonville, au fost căsătoriți civil, sâmbătă, de judecătorul Thomas Quinn, în Watsonville. Mirele este președintele companiei Rossi Brothers, Inc., o companie agricolă care include și un concern de pepiniere, iar mireasa este vicepreședinte la aceeași companie.

April îi înapoie ziarul Joannei.

— Cred că se merită unul pe celălalt.

— Oh, răspunse Joanna blând, cred că se potrivesc. Amândoi sunt foarte agresivi și doresc să parvină. Sper că vor fi fericiți împreună, vorbesc serios. Se potrivesc unul cu celălalt. Ca și Christina cu Woody.

April o privi.

— Mai ai vreo veste de la ea? o întrebă

Joanna încuviință, apoi râse poznaș.

— M-a sunat azi-dimineață. N-ar trebui să mă distrez pentru că știu că Christina suferă, dar nu m-am putut abține. Se opri, dramatic.

— Poftim? spuse April. Vai, Joanna spune-mi înainte să explodez.

— Scumpa mea soră și Woody s-au căsătorit în Montecito, spuse ea.

— Nu! exclamă ea.

— Ba da, spuse Joanna, râzând. Și ghici ce s-a întâmplat?

— Ce? întrebă April.

— El o înșeală deja, replică Joanna. Cum ți se pare asta ca justiție poetică?

— E o chestie mizerabilă, spuse April, dar nu cred că-mi va strica ziua.

— Nici pe-a mea, spuse Joanna. I-am spus ce părere am despre legătura ei cu Peter Rossi — și cu Woody, fiindcă veni vorba — și am iertat-o. Dar nu înainte de a-i explica ce cred. Se opri și o privi pe April. Cred că iertarea este importantă, pentru că nu putem să ne împovărăm la nesfârșit cu resentimente. Ne-ar consuma degeaba. Așa cum văd eu lucrurile acum, Christina va fi întotdeauna familia mea, dar nu familia pe care mi-aș fi ales-o. Acea familie sunteți tu și Josh.

Se întinse și luă mâna lui April.

— Fii atentă, April, îi spuse.

April dădu din cap.

— Am căutat și am tot căutat, sperând să găsesc partenera perfectă pentru Josh după ce eu nu voi mai fi. Cred că am încercat să mă joc de-a Dumnezeu. Ochii ei violeți străluceau de fericire.

April se simți brusc în al nouălea cer, de parcă toate acestea n-ar fi fost reale, ca și cum Joanna n-ar fi putut spune așa ceva atât de calmă, dar o ascultă fără s-o întrerupă.

— După aceea soarta mi te-a scos în cale din senin, continuă Joanna. Și m-ai făcut atât de fericită. Și Josh. Acum sper că voi doi — tu și Josh — îmi veți onora me-

moria continuând să trăiți. Cât mai din plin. Se opri, cu un zâmbet seren pe figură. Nu voi mai continua. Cred că tu ... știi la ce mă refer.

April nu mai știa ce să spună, dar, cu lacrimi în ochi, se aplecă, o sărută pe Joanna și o îmbrățișă tandru.

— Și acum, spuse Joanna, mă retrag în camera mea să trag un pui de somn, și mai târziu voi veni să văd ce ai mai făcut. Se ridică și își puse o mână pe capul lui April, mângâind-o ușor. Așa că ar fi mai bine să continui munca la grota asta a ta nebună.

Se întoarse și April, copleșită de emoție, o urmări cum părăsește camera.

O oră mai târziu, bucuroasă că Joanna încă dormea, April împrumută celularul lui Randy și ieși din grotă să dea un telefon. Luase numărul din agendă, când Joanna urcase să se culce. Sună și așteptă să i se răspundă.

— Rossi Brothers, Inc., îi răspunse o femeie, la al treilea apel.

— Aș dori să vorbesc cu doamna Rossi, spuse April.

— Cine o caută? întrebă femeia.

— April Woodward, răspunse April, sperând că, folosindu-și numele, nu i se va închide imediat telefonul.

— Un moment, vă rog.

April așteptă cu răbdare să vadă ce se va mai întâmpla, apoi o auzi pe Connie.

— April, spuse ea, plină de încredere, poate chiar fudulă. Ce dorești?

— Voiam doar să te anunț că, dacă Josh va mai avea probleme la pepinieră, îi spuse April, mă voi duce direct la poliție. Îi voi anunța cu mare plăcere că tu făceai dragoste cu paznicul de noapte ca să ai acces la sere și la laborator, iar Miguel va confirma. Iar Josh le va spune ce i-ai zis în bucătărie înainte de a pleca de aici.

Apoi își încrucișă degetele și minți.

— Iar Christina va depune și ea mărturie despre problema de la pepinieră.

O clipă de tăcere, apoi Connie îi spuse:

— Este cuvântul tău împotriva cuvântului meu, zise ea cu răutate.

— Nu, spuse April. Este cuvântul meu și cuvântul lui Miguel, și cuvântul lui Josh, și cuvântul Christinei.

April își încrucișă iar degetele.

— Și trebuie să mai știi, de asemenea, că am angajat un avocat, în caz că se mai întâmplă ceva. Respiră. Și de altfel, am câțiva prieteni la ziar și poți fi sigură că va apărea un articol măreț despre toate astea — inclusiv despre tine și Miguel — dacă se mai întâmplă ceva. Cred că fotografia ta de la nuntă va fi nemaipomenită pentru articol.

O auzi pe Connie respirând greu.

— Așa că mai bine l-ai convinge pe soțul tău să renunțe, spuse ea. Ai înțeles?

— Mda, spuse Connie încet. Înțeleg. Dar nu cred că e cazul să mai fii îngrijorată. Nimeni nu mai dorește compania aia mică.

Trânti telefonul.

April apăsă pe end, apoi se așeză și oftă ușurată. Putea spera că telefonul ei va ajuta la ceva. Nu exista nici o garanție, dar se gândea la caracterul lui Connie, pentru care aparențele însemnau foarte mult — mai ales acum, când era soția lui Peter Rossi, un Anglo foarte bogat — și putea spera că va face tot posibilul să-l convingă pe soțul ei să renunțe.

Se ridică și se întoarse în grotă, înapoindu-i lui Randy celularul. Apoi continuă să muncească, hotărâtă să termine acea grotă pentru ea însăși, pentru Josh și pentru Joanna.

Joanna privi spre grotă de la fereastra dormitorului ei. Nu putea vedea ce se întâmplă, desigur, dar își putea imagina. Zâmbi fericită. Va fi gata în curând și va fi frumoasă. O fantezie adusă la realitate. Pentru ea însăși. Pentru April și pentru Josh.

Se întoarse și-și luă geanta, apoi coborî în holul de la intrare. Privi în treacăt suprafețele lustruite, strălucitoarea frumusețe pe care o începuse tatăl ei și pe care ea și Josh o terminaseră. Se strecură pe ușa din față și se grăbi spre mașină. Își puse ochelarii de soare, ieși din garaj, se întoarse în curte și admiră încă o dată casa. Apoi conduse printre stîlpii de piatră, prin porțile deschise, privind drept înainte.

April se uită la ceas.

Sunt aproape gata să plec și Joanna încă nu a apărut. Oare ce se întâmplă? Poate ... poate a dormit toată după-amiaza. A fost așa de vioaie și vorbăreață încât poate a obosit prea tare.

— Randy, ești gata de plecare? îl întrebă.

— Deja fac curat, April, spuse el, obosit. Tu poate ai fost așa de pierdută în gânduri încât nu ai observat. Eu nu mai pot face nimic azi. Sunt frânt.

— Bine, spuse ea, odihnește-te bine la noapte pentru că mâine va fi la fel. Zâmbi. Apreciez că ai stat mai târziu.

— Iar eu apreciez ocazia, spuse el, ca să nu mai vorbim despre bani.

Râseră amândoi.

Randy își aranjă uneltele pentru a doua zi, apoi își luă haina. Ne vedem mâine dimineață, spuse el.

După plecarea lui, April își scoase salopeta și își perie bine hainele. Apoi își duse uneltele la baia de la piscină și le spălă, apoi le uscă. Își perie părul și se spălă pe față și pe mâini cât de bine reuși, hotărându-se s-o verifice pe Joanna înainte de a pleca.

Intră în casă și o zări pe Elisabeth în bucătărie.

— Unde e Joanna? o întrebă.

— Nu știu, răspunse Elisabeth. N-am mai văzut-o de la prânz.

— Mulțumesc, spuse April. Mă duc să văd ce face. O luă pe holul de la intrare, urcă scările până la etajul al doilea, apoi păși tiptil spre dormitorul lui Josh și al Joannei.

Ușa era întredeschisă, și April o împinse ușor și se uită înăuntru. Patul era gol.

Este probabil în baie, se gândi April. Intră în dormitor și o strigă.

— Joanna?

Nu-i răspunse nimeni.

— Joanna? strigă ea din nou, ceva mai tare.

Văzu că ușa băii era larg deschisă și intră. Nici urmă de Joanna. Părăsi dormitorul și coborî iar scările. Căută prin camerele de jos, dar nu era nici urmă de Joanna.

Ce naiba? se întrebă April.

Intră iar în bucătărie.

— Ești sigură că n-ai mai văzut-o de la prânz? o întrebă pe Elisabeth.

— Nu, răspunse Elisabeth. De ce? S-a întâmplat ceva?

— Nu este aici, spuse April îngrijorată. Sau cel puțin nu o pot găsi.

Auzi o mașină în curte și fugi la intrare, gândindu-se că ar putea fi Joanna. Deschise ușa și ieși. Josh tocmai cobora din mașină.

— Unde este Joanna? întrebă el.

— Nu știu, răspunse April. Tocmai o căutam.

— Nu știi? strigă el, alarmat. Mercedesul ei nu e aici.

— Cum? exclamă April. Vai, Josh, nu știu ce să cred. Am mâncat împreună apoi ea s-a dus să se odihnească. Spunea că se întoarce la grotă, dar nu a mai apărut. Am urcat s-o caut și n-am putut s-o găsesc. Se opri, uitându-se disperată în jur, de parcă Joanna ar fi putut să apară din senin. Nici nu m-am gândit să mă uit după mașina ei.

— Și Elisabeth? întrebă el, punându-și un braț în jurul umerilor ei. Nu a auzit-o plecând? Nu i-a lăsat nici un mesaj?

April dădu din cap.

— Nu, spuse ea. Elisabeth mi-a spus că n-a mai văzut-o de la prânz. Îl privi îngrijorată. Unde ... unde crezi că s-a dus? Ce naiba face?

Se îndreptară împreună spre casă, apoi intrară în bucătărie. Josh o mai întrebă o dată pe Elisabeth, dar primi aceleași răspunsuri. Apoi turnă două pahare de vin.

— Poftim, spuse el, înmânându-i unul. Hai în bibliotecă să ne gândim în liniște.

În bibliotecă se așezară pe două fotolii Chesterfield, sorbindu-și vinul.

— Cum s-a simțit la prânz? întrebă Josh.

— A fost grozavă, răspunse April. A fost strălucitoare, de parcă totul era cum nu se poate mai bine. Vioaie, și nostimă, și vorbăreață, și... Tăcu și din ochi îi țâșniră lacrimi, pe care și le șterse repede.

Josh lăsă paharul jos și își puse brațele în jurul lui April. Apoi o atinse cu buzele pe frunte.

— Nu mai plânge, te rog, spuse el. Nu suport să te văd plângând.

April îi simți brațele în jurul ei și buzele pe frunte, și inima îi tresări în ciuda situației. Îl îmbrățișă și ea, vinovăția fiind uitată pentru moment.

Rămaseră așa un timp, apoi se despărțiră.

— Nu voiam să...

— Nu te îngrijora, Josh, spuse April. Și eu sunt la fel de vinovată. Eu ... eu... ei, să nu ne gândim la asta acum. Trebuie s-o găsim pe Joanna.

El încuviință, dar se uita gânditor în jos, de parcă ar fi fost pe altă lume. April își putu da seama că mintea lui lucra febril.

În cele din urmă se uită la ea.

— Știu unde este, spuse el, calm. Trebuie să fie acolo.

— Unde? întrebă April.

— Vii cu mine? o întrebă el.

Ea încuviință.

— Sigur că voi veni.

El sări în picioare.

— Ia-ți o jachetă și hai să mergem, îi spuse, pornind-o spre holul de intrare.

Într-un minut ajunseră la Land Cruiser și plecară.

Soarele apusese deja când ei ajunseră la ieșirea de pe autostrada care ducea la fâșia pustie de plajă de la Pajero, la nord de Moss Landing, dar era lună plină, iar peisajul era scăldat într-o lumină stranie, argintie. Norii de furtună se adunaseră mai devreme, amenințând cu ploaia.

Pe când se îndreptau spre Oceanul Pacific, trecură pe lângă terenurile cultivate cu varză de Bruxelles, căpșuni, broccoli și anghinare. Nu mai erau și alte mașini pe acest drum pustiu, iar Josh se grăbea, cu ochii fixați pe drumul pustiu, stând rigid pe scaun.

April nu întreba nimic pentru că nu dorea să-l deranjeze, dar acum știa unde mergeau, deși nu mai fusese niciodată acolo.

Cabana cea veche de pe plajă, se gândi ea. *E normal.*

Știa că oceanul și casa cea veche însemnau mult pentru Joanna. Acolo se ducea Joanna singură, să sufere, să încerce să se împace cu ideea morții ei apropiate și să-și lingă rănile ca un animal bolnav. În măsura în care înțe-

legea dragostea Joannei pentru acel loc, simțea un fior înghețat pe șira spinării imaginându-și-o aici singură, poate în agonie.

Josh intră cu mașina pe o potecă acoperită cu scoici sparte și nisip. Era foarte îngustă, iar vegetația o înconjura din ambele părți amenințând s-o înghită. April zări o poartă metalică ruginită larg deschisă, chiar în față. De marginea porții atârna un lanț ceva mai nou și foarte solid.

Josh încetini, se întinse și îi luă o mână în ale lui, strângând-o ușor. Ea îl privi, iar el, simțindu-i privirea, se uită înspre ea.

— Este aici, spuse el. Trebuie să fie, poarta e deschisă.

Conduse încet dincolo de poartă, urmând curbura ușoară a drumului. Oftă și puse brusc frână. Chiar în față se vedea Mercedesul Joannei.

O privi pe April.

— Vrei să aștepți aici? o întrebă el, cu o voce plată.

April dădu din cap.

— Nu, îi spuse ea, vin cu tine.

El se aplecă și o sărută pe obraz, cast și tandru.

— Mulțumesc, îi spuse.

Ieșiră din Land Cruiser,și Josh veni lângă ea. Împreună, începură să meargă prin nisip către casă. Puteau vedea o lumină slabă, undeva înăuntru.

Deodată, un fulger lumină cerul și se auzi bubuitul unui tunet, așa de puternic și de aproape, încât April fu gata să țipe. Imediat urmă un potop care-i udă pe amândoi până la piele înainte de a se putea adăposti sub portalul din spatele casei.

Când ajunseră la adăpost, Josh se uită în jos la ea.

— Te simți bine? o întrebă.

— Da încuviință ea.

El își scoase cheile, gata să descuie ușa din spate, dar observară că era deschisă. El o deschise larg, lăsând-o pe April să intre înainte lui, apoi închise și ușa interioară și pe cea din exterior.

În față, chiar dacă era întuneric, April putea vedea până la fereastra mare, din fața casei, care dădea înspre Pacific. Deasupra, furtuna urla, lovindu-se de acoperiș.

Josh îi luă amândouă mâinile și o privi.

— Poți aștepta aici, spuse el. Cred că ea e acolo... în dormitorul din față. De acolo se vede lumina.

April îl privi în ochi.

— Nu, spuse ea. Vreau să fiu cu tine.

El o îmbrățișă și se îndreptară împreună spre dormitorul din față. Ușa era deschisă și o puteau zări pe Joanna pe pat. Părea să doarmă pașnic, cu o expresie de beatitudine pe figură. Era sprijinită de perne, astfel încât să poată vedea fereastra care dădea spre ocean.

Lumina pe care o zăriseră venea de la o noptieră de la marginea patului și, în conul de lumină, se zărea o pungă de scoici. Fără îndoială, se gândi April, comorile pe care le descoperise pe ultimul ei drum pe plajă.

Se îndreptară spre pat și o priviră. Nu mai respira. Rămaseră neajutorați, cu ochii în lacrimi.

Pare la fel de vie și de frumoasă ca întotdeauna, se gândi April. *Pare că doarme.*

Josh se apropie, luând una dintre mâinile Joannei întrale lui. Apoi își puse capul pe pieptul ei, încercând să audă bătaia inimii, pe care știa însă că nu o va mai auzi.

April rămase urmărindu-l, înțelegându-i gestul, în ciuda inutilității lui.

Josh se așeză pe pat și luă corpul lipsit de viață al Joannei în brațe, legănând-o încet, plângând în tăcere, cu trupul cutremurat de suspine. April începu și ea să plângă, gândindu-se că nu mai simțise până atunci o asemenea pierdere imensă sau o asemenea durere agonizantă. Se întrebă dacă o astfel de durere va dispărea vreodată.

În cele din urmă, Josh o lăsă pe Joanna înapoi pe pat. Se aplecă și o sărută tandru, apoi o privi pe April.

Ea mai zărise durere și neliniște pe fața lui, dar niciodată ca acum, niciodată atât de intense. Se aplecă, îi oferi o mână, iar el o luă, ridicându-se în picioare. Împreună se uitară la Joanna, luându-și adio.

Sfârșitul ca un început
Farna 2000-2001

În ciuda mâhnirii lor, zilele ploioase și reci ale iernii trecură ușor pentru April și Josh. Acum, deși semnele primăverii ce urma să vină erau abia perceptibile, April îi putea simți apropierea. Stătea singură în spectaculoasa fantezie a grotei, urmărind efectele lunilor de efort pe care îl depusese. Munca, se gândea ea, fusese obositoare, groaznică, dar viziunea Joannei fusese responsabilă pentru această splendidă creație. Fără viziunea ei, reflectă April, nimic din toate acestea n-ar mai fi fost posibil.

Josh nu mai intrase niciodată de la moartea Joannei în grotă, chiar după ce April terminase. Îi era mult prea greu. April se luptase cu mâhnirea muncind să termine grota — și chiar fusese o luptă — dorind să vadă împlinită viziunea pe care Joanna și ea o împărtășiseră. Ajutase și la pepinieră, astfel încât Josh se putuse ocupa de hibridări — obținând orhideele cele noi de care depindea viitorul companiei.

Acum, după câteva luni, cei doi își învinseseră suficient mâhnirea și se gândeau la inaugurarea grotei. În noaptea aceea, ea și Josh vor sărbători, în cele din urmă, moștenirea Joannei.

April se uită uimită prin cameră, cu toate că de luni de zile își petrecuse majoritatea timpului aici. Toate suprafețele erau acoperite cu scoici și pietricele. Tavanul era un cer splendid, plin de constelații, iar pereții erau acoperiți de fantasticele orhidee rare, executate doar din scoici colorate.

În nișe, instalate pe plinte neoclasice, se aflau busturile din ghips ale unor bărbați și femei, faimoși pe timpuri, acum creaturi bizare și fantastice din altă lume, încrustate în întregime cu scoici. Geamurile și ușile erau înconjurate de ghirlande de scoici care imitau sculpturile complicate și strălucite ale lui Grinling Gibbons.

În centrul camerei era o fântână micuță, ca o scăldătoare de păsări. Aici April folosise pietricele de diferite mărimi și forme pentru a da impresia de mozaic. Procedase la fel și cu podeaua, unde crease un mozaic de creaturi marine, unele prinse în vârtejuri de kelp care semănau cu ghirlandele de orhidee. Două candelabre, atârnate de o parte și de cealaltă a piscinei, erau încrustate cu scoici și sub ele erau mese și scaune în stil venețian, încrustate cu frunze din argint. Pe fiecare masă erau lumânări pe care le aprinse acum April.

Pe una dintre mese așezase un suport din argint pentru sticle în care se afla o sticlă de șampanie Louis Cristal Roderer. Două cupe de șampanie, antichități rusești pe care April le îndrăgea, așteptau să fie umplute.

În cele din urmă își întoarse atenția spre un panou central care până atunci fusese acoperit cu o pânză. Își zâmbi. Nu spusese nimănui ce era în spatele pânzei.

Era o surpriză la care muncise în secret mai multe săptămâni. April o privi cu mândrie și satisfacție: o orhidee sclipitor de albă făcută în întregime din scoici abulon. Sub ea, numele orhideei era scris dintr-un mozaic de pietricele netezite de valuri: *Phalenopsis Joanna.* Pe una dintre măsuțe se afla și un exemplar din această orhidee. Un hibrid pe care-l făcuse Josh în secret și-l botezase cu numele Joannei. O orhidee de un alb pur ce strălucea în bătaia luminii.

El îi spusese taina lui April, dar ea ținuse secretă realizarea orhideei din scoici. De-abia aștepta să vadă privirea lui Josh când va zări pictura pentru prima oară.

Se dădu înapoi și mai privi o dată scena.

— Oh, da, spuse ea cu voce tare. În seara aceasta putem să bem șampania. Ca să sărbătorim terminarea grotei.

Era, se gândi ea, mai mult o operă de artă decât un simplu lucru meșteșugit. Privi pe rând scoicile: *Laliotis ruber, Lischkea imperialis, Spondylas princeps* și *Wrightianus, Babelomurex spinosus, Ocinebra erinaceus* și provocator numita *Purpura patual.*

Doamne, se gândi ea, *am învățat atâtea lucrând aici. Nu doar despre scoici, ci și despre design și execuție. Și despre posibilități. Oh, da, cel mai important lucru, posibilitățile.* Joanna o ajutase să zărească infinitul potențial creativ din toate aceste materiale umile și frumoase.

Stinse luminile și dădu să iasă din grotă, să se ducă la Josh, dar se mai întoarse o dată și se uită prin cameră. *Și despre prietenie, și despre dragoste,* reflectă ea. *Am învățat mai multe despre prietenie și dragoste decât credeam vreodată că e posibil.*

April intră prima în grotă și se asigură că lumânările ardeau, apoi aprinse candelabrele lăsându-le să dea doar o lumină palidă, romantică. Se întoarse spre fântână care începu să susure. Efectul total îți tăia respirația. Mulțumită că totul era perfect, se întoarse să-i spună lui Josh că putea să intre.

— Ești sigură că e gata? o necăji el, ezitând să treacă pragul.

— Finito, zâmbi April.

— Atunci hai s-o inaugurăm! spuse el, intrând.

Ochii lui albaștri parcurseră camera încet, admirându-i splendorile și, pe măsură ce privea, expresia de amuzament de pe chipul lui fu înlocuită de admirație.

April urmări transformarea, plină de mândrie. Dar, în același timp era enervată de tăcearea lui prelungită, o tăcere care se întindea la nesfârșit. Voia cu disperare ca și el să fie la fel de mulțumit precum știa că ar fi fost Joanna.

Până la urmă, ochii lui se opriră asupra ei. Pentru o clipă atenția lui fu distrasă de frumoasa eșarfă Hermès pe care o purta ea. Era eșarfa cu modelul de scoici pe care i-o dăruise Joanna. Apoi frumoșii lui ochi albaștri se ațintiră asupra ei.

— Bine, spuse el, ai făcut exact ceea ce ar fi dorit ea. Chiar mai mult. Se opri o clipă, apoi zâmbi. Este nemaipomenit, April.

April oftă ușurată, iar Josh, auzind-o, o îmbrățișă strâns.

— Doar nu te-ai gândit că s-ar fi putut să nu-mi placă, nu?

— Am sperat, spuse April.

El râse, apoi o sărută.

— Și acum, hai să bem șampania.

Deschise sticla, umplu cele două pahare și îi dădu unul lui April.

— Vreau să țin un toast, zise el.

April își apropie paharul de al lui.

— Pentru viață, spuse el. Și pentru viitorul nostru.

— Și pentru viitorul nostru, spuse și April, ciocnind paharul cu el.

În ciuda supărării din ultimele luni, simți cum inima îi tresaltă și simți o excitare, și o nevoie, și o dorință care-o împinseră înainte către *el*.

Josh lăsă paharul jos și April îl imită. El își puse brațele pe umerii ei și o privi în ochi. Ea privi în sus spre el, cu nerăbdare în ochi.

Pe trăsăturile lui frumoase se vedeau limpede ravagiile produse de ultimele luni. Le văzuse și în oglindă. Totuși, cearcănele care-i înconjuraseră ochii atâta vreme începeau să se șteargă și incomensurabila tristețe începea să dispară.

Mâhnirea care-i cuprinsese pe amândoi era treptat înlocuită de un reînnoit interes în viață, în celălalt și în dragoste.

Ea îi mângâie fața slabă, bronzată, cu un deget subțire. El îi strânse ușor mâna într-a lui. Nu dorise să-i tulbure liniștea, să întrerupă gândurile ce-i treceau prin minte și pe care le știa, de parcă ar fi fost ale ei.

— Este exact cum ar fi dorit și ea, spuse el simplu, întinzând un braț de parcă ar fi dorit să cuprindă toată grota. Apoi ochii lui priviră iar într-ai ei, și el o mângâie

tandru pe obraz. Și asta la fel. Începu să zâmbească. Toate acestea fac parte din moștenirea ei. Grota... și dragostea noastră.

April dădu din cap și îi întoarse zâmbetul, privindu-l în ochi. Părul lui decolorat de soare îi cădea în ochi, iar ea se întinse și-l dădu deoparte, apoi îl sărută pe obraz.

— Da, spuse ea, blând. Toate acestea fac parte din moștenirea Joannei. Este o lume nouă, o viață nouă, iar dragostea ei pentru tine — și pentru mine — a deschis drumul.

El o îmbrățișă, strângând-o în brațele lui puternice și, împreună, începură sărbătorirea noii lor vieți și a iubirii dintre ei.

O poveste de dragoste fericită şi dureroasă, dulce-amăruie, generozitate, pierdere, luptă câştigată, înfrângere. Şi sacrificiu suprem - acesta este ultimul roman al cunoscutei scriitoare Judith Gould.

ISBN 973-9473-15-6